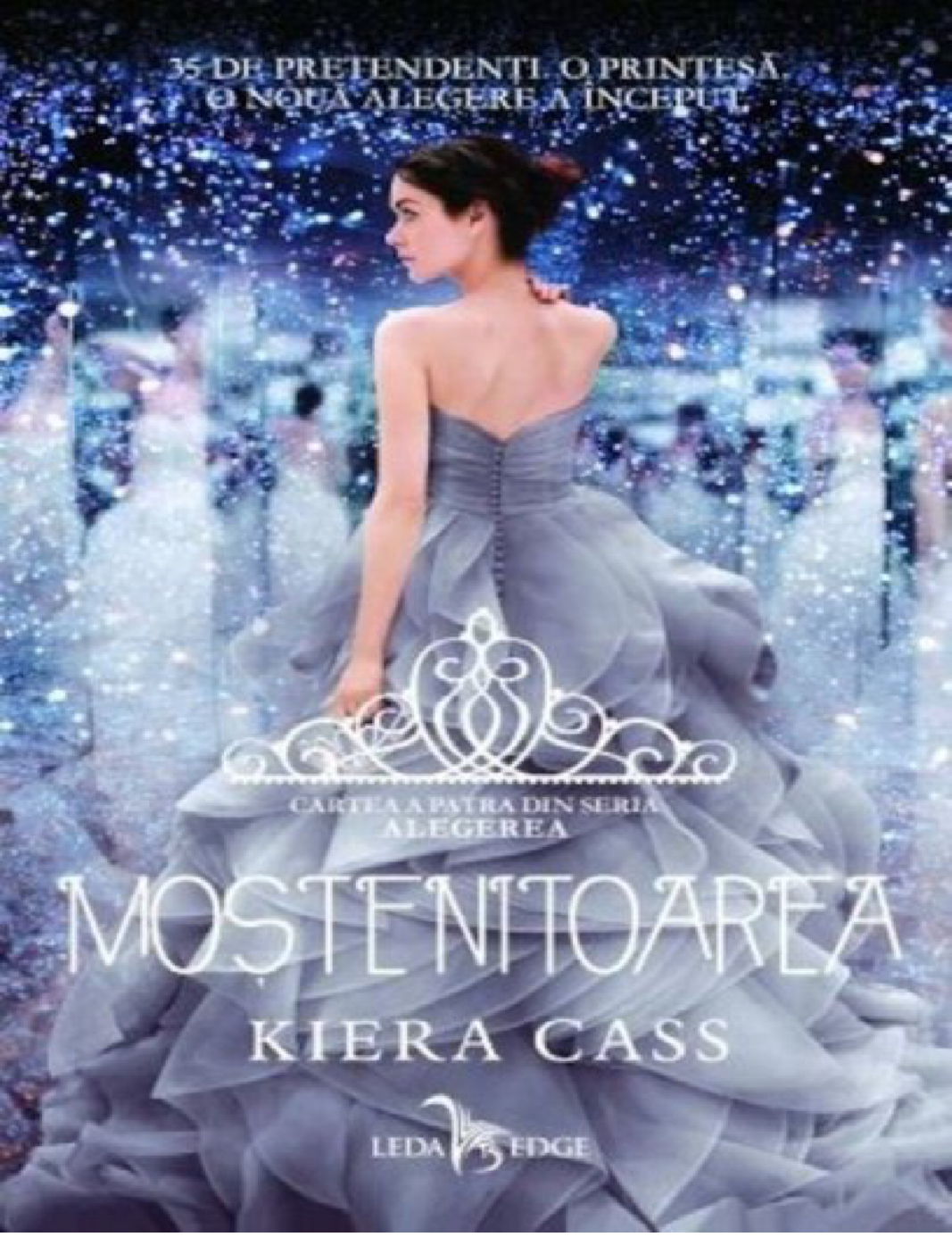
35 DE PRETENDENȚI. O PRINȚESĂ.
O NOUĂ ALEGERE A ÎNCEPUT.
CARTEA A PATRA DIN SERIA
ALEGEREA
MOȘTENITOAREA
KIERA CASS
LEDA EDGE

Cuprins

Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25
Capitolul 26
Capitolul 27
Capitolul 28
Capitolul 29
Capitolul 30
Capitolul 31
Capitolul 32
Capitolul 33
Mulţumiri

KIERA CASS

MOŞTENITOAREA

Traducere din limba engleză de ANDRA ELENA AGAFIŢEI
Titlul origina: *THE HEIR,* 2015

CORINT BOOKS 2018

Versiune ebook: v1.0, aprilie, 2018

Kiera Cass a absolvit Universitatea Radford, unde a studiat muzica, teatrul, comunicarea şi istoria. A început să scrie ca o formă de terapie în urma unei tragedii petrecute în oraşul ei, dar a avut surpriza de a descoperi că scrisul este adevărata ei vocaţie. În prezent, locuieşte în Christiansburg, Virginia, împreună cu familia. În timpul liber îi place să citească, să danseze, să posteze filmuleţe pe YouTube şi să mănânce cantităţi uriaşe de prăjituri.

Pentru mai multe informaţii despre autoare şi cărţile ei, puteţi accesa site-ul: www.kieracass.com

Pentru Jim şi Jennie Cass.
Dintr-o mulţime de motive,
dar mai ales pentru că i-aţi dat viaţă lui Callaway.

Capitolul 1

Nu puteam să-mi ţin respiraţia şapte minute. Nu puteam să mi-o ţin nici măcar unul singur. O dată, am încercat să alerg un kilometru şi jumătate în şapte minute, după ce am auzit că unii sportivi pot să o facă în patru, dar am eşuat spectaculos când un junghi în coaste m-a oprit la jumătatea drumului.

Totuşi, am reuşit să fac ceva în şapte minute, un lucru pe care majoritatea îl consideră destul de impresionant: am devenit regină.

M-am născut cu şapte minutele înaintea fratelui meu Ahren, aşa că tronul care ar fi trebuit să fie al lui îmi aparţinea. Dacă m-aş fi născut mai devreme cu o generaţie, nu ar fi contat. Ahren era bărbatul, deci Ahren ar fi fost moştenitorul.

Dar, vai, mama şi tata n-au suportat să vadă cum primului lor născut îi este răpit titlul de o pereche nefericită, dar destul de drăguţă de sâni. Aşa că au schimbat legea şi oamenii s-au bucurat, iar eu am fost instruită, în fiecare zi, să devin următoarea conducătoare din Illéa.

Ceea ce nu înţelegeau ei era că încercările lor de a mă face să duc o viaţă frumoasă mi se păreau mai degrabă nedrepte.

Am încercat să nu mă plâng. La urma urmei, ştiam cât sunt de norocoasă. Dar erau zile sau, uneori, luni în care mi se părea că sunt supusă la prea multe – de fapt, erau prea multe pentru oricine.

Am răsfoit ziarul şi am citit că avusese loc o altă revoltă, de data asta în Zuni. În urmă cu douăzeci de ani, prima lege dată de tatăl meu în calitate de rege a fost să desfiinţeze castele şi, de-a lungul vieţii mele, fostul sistem a fost treptat eliminat. Încă mi se părea cu totul bizar că, odată, oamenii trăiseră cu „etichetele” astea limitative, dar arbitrare. Mama era din Cinci; tata era din Unu. Nu avea niciun sens, de vreme ce diviziunile nu erau marcate vizibil. Cum trebuia să-mi dau seama dacă merg lângă cineva din Şase sau din Trei? Şi de ce conta asta?

Când tata decretase pentru prima dată că nu mai există caste, oamenii din toată ţara fuseseră încântaţi. Tata se aşteptase ca schimbările pe care le făcea în Illéa să fie bine statornicite în decursul unei generaţii, ceea ce însemna că, în orice moment, totul ar fi trebuit să meargă ca la carte.

Asta nu se întâmpla – şi noua revoltă era doar cea mai recentă dintr-o serie de tulburări.

— Cafea, Alteţa Voastră, a spus Neena şi a lăsat băutura pe masa mea.

— Mulţumesc. Poţi să iei farfuriile.

Am citit în grabă articolul. De data asta, un restaurant fusese ars

până la temelii pentru că proprietarul refuza să promoveze un chelner în poziţia de bucătar-şef. Chelnerul susţinea că îi fusese promisă o promovare, dar că proprietarul nu se ţinuse de cuvânt, şi că era sigur că motivul este trecutul familiei sale.

Uitându-mă la rămăşiţele arse ale clădirii, sincer nu ştiam de partea cui eram. Proprietarul avea dreptul să promoveze sau să concedieze pe oricine dorea, iar chelnerul avea dreptul să nu fie judecat din punctul de vedere al unui lucru care, teoretic vorbind, nu mai exista.

Am împins deoparte ziarul şi mi-am luat cafeaua. Tata avea să fie supărat. Eram sigură că deja analiza situaţia de nenumărate ori, încercând să-şi dea seama cum să o îndrepte. Problema era că, deşi puteam să rezolvăm o chestiune, nu puteam pune capăt tuturor cazurilor de discriminare de după desfiinţarea castelor. Erau prea greu de urmărit şi se întâmplau prea des.

Mi-am lăsat jos cafeaua şi m-am îndreptat spre dressin-gul meu. Era timpul să-mi încep ziua.

— Neena! am strigat eu. Ştii unde este rochia de culoarea prunei? Cea cu eşarfă?

A mijit ochii, gânditoare, când a venit să mă ajute.

În marea schemă a lucrurilor, Neena era nouă la palat. Lucra cu mine numai de şase luni, după ce ultima mea servitoare fusese bolnavă două săptămâni. Neena era foarte receptivă la nevoile mele şi o prezenţă mult mai agreabilă, aşa că am păstrat-o. În plus, o admiram pentru gusturile ei în ceea ce priveşte moda.

Neena s-a holbat în spaţiul imens.

— Poate că ar trebui să reorganizăm totul.

— Poţi s-o faci tu, dacă ai timp. Nu mă interesează proiectul ăsta.

— Nu când pot să vă caut eu hainele, m-a necăjit ea.

— Exact!

Nu s-a supărat din cauza glumei mele şi a râs cât a căutat rapid printre rochii şi perechile de pantaloni.

— Îmi place cum îţi stă părul astăzi, am comentat eu.

— Mulţumesc.

Toate servitoarele purtau bonete, dar Neena era creativă cu coafurile ei. Uneori, câteva bucle negre dese îi încadrau faţa, iar alteori îşi răsucea şuviţele strâns la spate. Acum, nişte codiţe împletite îi înconjurau capul, iar restul părului şi-l ţinea sub bonetă. Chiar îmi plăcea că găsea metode să-şi poarte diferit uniforma, să şi-o personalizeze în fiecare zi.

— A! Este aici, în spate.

Neena a scos rochia lungă până la genunchi, întinzând-o peste pielea închisă la culoare a braţului său.

— Perfect! Şi ştii unde este blazerul meu gri? Cel cu mâneci trei sferturi?

Ea s-a uitat lung la mine, fără nicio expresie.

— Cu siguranţă am să rearanjez toate hainele.

Am chicotit.

— Caută tu; eu o să mă îmbrac.

Mi-am pus rochia şi m-am pieptănat, pregătindu-mă pentru încă o zi ca viitoarea imagine a monarhiei. Ţinuta mea era destul de feminină încât să par blândă, dar suficient de sobră încât să fiu luată în serios. Era o alegere dificilă, dar mă confruntam cu asta zilnic.

Privindu-mă în oglindă, am vorbit cu reflexia mea.

— Tu eşti Eadlyn Schreave. Tu eşti următoarea persoană care o să conducă ţara asta şi ai să fii prima fată care o să o facă pe cont propriu. Nimeni, am spus eu, nu e mai puternic decât tine!

Tata era deja în biroul său, încruntat din cauza ştirilor. În afară de ochi, nu prea semănăm cu el. Şi nici cu mama, la drept vorbind.

Cu părul negru, faţa ovală şi un bronz uşor care se menţinea tot anul, semănăm cu bunica mai mult decât cu oricine altcineva. Un tablou de-al ei din ziua încoronării sale era agăţat pe holul de la al treilea etaj şi, când eram mai mică, îl studiam în încercarea de-a ghici cum am să arăt când aveam să mai cresc. Vârsta la care i se făcuse portretul era acum apropiată de a mea şi, cu toate că nu eram identice, uneori simţeam că sunt umbra ei.

Am traversat încăperea şi l-am sărutat pe tata pe obraz.

— ’Neaţa!

— ’Neaţa! Ai citit ziarele? a întrebat el.

— Da. Măcar nu a murit nimeni de data asta.

— Slavă Cerului!

Situaţiile în care oamenii erau lăsaţi morţi pe stradă sau dispăreau erau cele mai rele. Era groaznic să citeşti numele tinerilor care fuseseră bătuţi doar pentru că se mutaseră cu familiile într-un cartier mai frumos sau ale femeilor care erau atacate pentru că încercau să obţină o slujbă pe care, în trecut, nu ar fi avut cum s-o primească.

Uneori, motivul şi persoana din spatele crimelor erau găsite imediat, dar, de cele mai multe ori, ne confruntam cu multe denunţuri şi cu niciun răspuns concret. Mi se părea obositor să urmăresc tot acest proces şi ştiam că pentru tata era mai rău.

— Nu înţeleg, a spus, după care şi-a scos ochelarii şi s-a frecat la ochi. Nu şi-au mai dorit să existe caste. Noi nu ne-am grăbit şi le-am eliminat treptat, pentru ca toată lumea să poată să se adapteze. Iar acum, dau foc la clădiri.

— Există vreo cale de a gestiona problema? Putem să înfiinţăm un consiliu care să se ocupe de nemulţumiri?

M-am uitat din nou la fotografie. În colţ, tânărul fiu al proprietarului restaurantului plângea pentru că pierduse tot. În

sufletul meu, ştiam că plângerile aveau să fie depuse mai repede decât puteau să fie rezolvate, dar mai ştiam şi că tata nu suporta să nu facă nimic.

Tata s-a uitat la mine.

— Asta ai face tu?

Eu am zâmbit.

— Nu, l-aş întreba pe tata ce ar face el.

Tata a oftat.

— Nu vei avea mereu opţiunea asta, Eadlyn. Trebuie să fii puternică, hotărâtă. Cum ai rezolva incidentul ăsta?

M-am gândit.

— Nu cred că putem. Nu avem cum să dovedim că vechile caste sunt motivul pentru care chelnerului i s-a refuzat promovarea. Singurul lucru pe care putem să-l facem este să iniţiem o investigaţie ca să aflăm cine a declanşat incendiul. Astăzi, familia aceea şi-a pierdut mijloacele de a-şi câştiga existenţa şi cineva trebuie să fie tras la răspundere. Incendierea nu e modalitatea de a face dreptate.

El a clătinat din cap spre ziar.

— Cred că ai dreptate. Aş vrea să pot să-i ajut. Dar, mai mult decât atât, trebuie să ne dăm seama cum să împiedicăm ca incidentul să se repete. Lucrurile au devenit de nestăpânit, Eadlyn, şi situaţia e înspăimântătoare.

Tata a aruncat ziarul în coşul de gunoi, apoi s-a ridicat şi s-a îndreptat spre fereastră. După felul în care stătea, îmi dădeam seama că este stresat. Uneori, rolul său îi aducea atât de multă bucurie, ca atunci când vizita şcolile pentru care muncise neobosit ca să le îmbunătăţească sau când vedea cum comunităţile prosperă în era lipsită de războaie pe care o inaugurase. Dar momentele acelea erau din ce în ce mai rare. În majoritatea zilelor, starea ţării îl neliniştea şi trebuia să zâmbească fals când veneau reporterii, în speranţa că, într-un fel, le va transmite celorlalţi calmul său. Mama îl ajuta şi ea, dar, până la urmă, soarta ţării cădea doar pe umerii lui. Într-o zi, avea să cadă pe ai mei.

Chiar dacă inutil, îmi făceam griji că am să încărunţesc prea devreme.

— Eadlyn, notează ceva pentru mine. Adu-mi aminte să-i scriu guvernatorului Harper, din Zuni. Oh, şi menţionează să-i scriu lui Joshua Harper, nu tatălui său. Tot uit că el a participat la ultimele alegeri.

I-am notat instrucţiunile cu scrisul meu de mână elegant, gândindu-mă cât de mulţumit o să fie tata când o să le vadă mai târziu. Obişnuia să mă certe când venea vorba despre caligrafia mea.

Zâmbeam în sinea mea când m-am uitat din nou la el, dar am devenit imediat serioasă când l-am văzut frecându-şi fruntea,

încercând cu disperare să găsească o soluţie pentru problemele astea.

— Tată?

El s-a întors şi şi-a îndreptat umerii din instinct, de parcă până şi în faţa mea trebuia să pară puternic.

— De ce crezi că se întâmplă asta? l-am întrebat eu. Lucrurile n-au fost mereu aşa.

A ridicat din sprâncene.

— Cu siguranţă n-au fost, a răspuns, aproape ca pentru sine. La început, toată lumea părea mulţumită. De fiecare dată când am desfiinţat o nouă castă, oamenii au dat petreceri. Situaţia s-a agravat doar în ultimii ani, de când s-a renunţat oficial la etichete. Tata s-a uitat din nou pe fereastră şi a continuat: Singurul lucru la care pot să mă gândesc este că oamenii care au crescut în perioada castelor sunt conştienţi că lucrurile sunt mult mai bune acum. Le este mai uşor decât înainte să se căsătorească sau să-şi găsească un loc de muncă. Finanţele unei familii nu sunt acoperite de o singură profesie. Când vine vorba de educaţie, au mai multe opţiuni. Dar cei care cresc fără caste şi încă se opun… Presupun că nu ştiu ce altceva să facă. Tata s-a uitat la mine şi a ridicat din umeri. Am nevoie de timp, a murmurat el. Am nevoie de-o cale prin care să opresc lucrurile, să le îndrept şi apoi să continui de-acolo.

I-am observat cuta adâncă de pe frunte.

— Tată, nu cred că se poate.

El a chicotit.

— Am mai făcut-o şi înainte. Mi-aduc aminte…

Expresia ochilor i s-a schimbat. M-a privit o clipă, părând să-mi adreseze o întrebare fără cuvinte.

— Tată?

— Da?

— Te simţi bine?

El a clipit de câteva ori.

— Da, dragă, destul de bine. Ce-ar fi să te duci să lucrezi la reducerile alea bugetare? Putem să discutăm despre ideile tale după-amiază. Trebuie să stau de vorbă cu mama ta.

— Bine.

Nu înţelegeam cu uşurinţă matematica, aşa că trebuia să muncesc de două ori mai mult pentru toate propunerile privind reducerile de buget sau planurile financiare. Dar refuzam categoric ca unul dintre consilierii tatei să calculeze în urma mea, ca să-mi îndrepte greşelile. Chiar dacă trebuia să stau trează toată noaptea, mă asiguram întotdeauna că rezultatele mele sunt corecte.

Desigur, Ahren avea un talent înnăscut pentru matematică, dar el nu era niciodată obligat să asiste la şedinţe despre bugete, destinaţiile anumitor terenuri sau serviciile medicale. Scăpa datorită acelor şapte

minute idioate.

Tata m-a bătut uşor pe umăr înainte să iasă grăbit din cameră. Mi-a luat mai mult decât de obicei să mă concentrez la cifre. Expresia de pe faţa lui şi certitudinea că avea legătură cu mine mă îngrijorau.

Capitolul 2

După ce am lucrat câteva ore la raportul de buget, am hotărât că am nevoie de o pauză şi m-am retras în camera mea, pentru ca Neena să-mi maseze mâinile. Mă bucuram de micile extravaganţe ale zilei. De rochiile croite exact pe măsura mea, de deserturile exotice aduse cu avionul doar pentru că era joi şi de o ofertă infinită de lucruri frumoase – toate erau nişte avantaje şi, cu siguranţă, principalele motive pentru care-mi plăcea „slujba" mea.

Din camera mea, se vedea grădina. Odată cu trecerea orelor, lumina căpăta o nuanţă caldă, aurie, care făcea zidurile înalte să lucească. M-am concentrat asupra căldurii şi a degetelor dibace ale Neenei.

— Oricum, a avut o expresie ciudată. De parcă n-ar fi fost prezent preţ de un minut.

Încercam să-i explic plecarea stranie a tatălui meu de dimineaţă, dar îmi era greu să înţeleg. Nici măcar nu ştiam dacă o găsise sau nu pe mama, de vreme ce nu se mai întorsese în birou.

— Credeţi că e bolnav? Pare obosit în ultimul timp, a remarcat Neena, în timp ce îmi făcea un masaj grozav.

— Chiar pare? am întrebat, gândindu-mă că tata nu părea tocmai obosit. Probabil că e doar stresat. Cum să nu fie, cu toate deciziile pe care trebuie să le ia?

— Şi, într-o zi, o să fiţi în locul lui, a comentat ea, cu un amestec de adevărată îngrijorare şi amuzament în glas.

— Ceea ce înseamnă că numărul masajelor o să se dubleze.

— Nu ştiu, a replicat ea. Cred că, peste câţiva ani, mi-ar plăcea să încerc ceva nou.

Eu m-am strâmbat.

— Ce altceva ai putea să faci? Nu sunt multe slujbe mai bune decât cea de la palat.

S-a auzit o bătaie în uşă, iar ea nu a mai avut ocazia să-mi răspundă la întrebare.

M-am ridicat, mi-am luat din nou blazerul ca să arăt prezentabil şi i-am făcut semn din cap Neenei să le deschidă oaspeţilor.

Mama a apărut de după uşă, zâmbind, iar tata a urmat-o cu un aer mulţumit. Nu puteam să nu observ că aşa se întâmpla întotdeauna. La evenimentele oficiale sau la cinele importante, mama era lângă tata sau imediat în spatele lui. Dar când erau doar soţ şi soţie – nu rege şi regină –, el o urma întotdeauna.

— Bună, mamă.

M-am dus să o îmbrăţişez.

Mama mi-a aranjat părul în spatele urechii şi mi-a zâmbit.

— Îmi place ţinuta asta.

M-am retras mândră şi mi-am netezit rochia cu palmele.

— Brăţările chiar o scot în evidenţă, nu crezi?

Ea a chicotit.

— Ai acordat o atenţie deosebită detaliilor.

Din când în când, mama mă lăsa să-i aleg bijuteriile sau pantofii, dar asta se întâmpla rar. Mamei nu i se părea atât de distractiv pe cât mi se părea mie şi nu se baza pe podoabe ca să fie frumoasă. În cazul ei, chiar nu era nevoie. Îmi plăcea stilul ei clasic.

Mama s-a întors şi a atins-o pe Neena pe umăr.

— Poţi să te retragi, i-a spus încet.

Neena a făcut imediat o reverenţă şi ne-a lăsat singuri.

— S-a întâmplat ceva? am întrebat eu.

— Nu, scumpo. Pur şi simplu, vrem să stăm de vorbă singuri, a răspuns tata, apoi a întins o mână şi ne-a condus la masă. Vrem să-ţi vorbim despre o oportunitate.

— Oportunitate? Plecăm undeva?

Îmi plăceau grozav călătoriile.

— Te rog, spune-mi că, în sfârşit, o să mergem într-o excursie la plajă. Am putea să fim doar noi şase?

— Nu chiar. Nu vom pleca nicăieri, ci vom avea musafiri, mi-a explicat mama.

— O! Companie! Cine vine?

Ei s-au privit, apoi mama a continuat să vorbească.

— Ştii că lucrurile sunt periculoase acum. Oamenii sunt neliniştiţi şi nefericiţi, iar noi nu ne dăm seama cum să reducem tensiunea.

Am oftat.

— Ştiu.

— Căutăm o modalitate de a le ridica moralul, a adăugat tata.

Mi-am recăpătat buna dispoziţie. De obicei, ridicarea moralului implica o sărbătorire. Şi eu aveam mereu chef de petreceri.

— La ce v-aţi gândit?

Am conceput imediat în minte un nou model de rochie, dar am renunţat la el aproape la fel de repede. Nu la asta trebuia să fiu atentă acum.

— Ei bine, a început tata, publicul răspunde cel mai bine la evenimentele fericite din familia noastră. Când mama ta şi cu mine ne-am căsătorit, ţara a avut una dintre cele mai bune perioade ale ei. Şi ţi-aduci aminte cum au dat oamenii petreceri în stradă când au aflat de naşterea lui Osten?

Am zâmbit. Aveam opt ani când s-a născut Osten şi nu uitasem cum se entuziasmaseră cu toţii la aflarea veştii. Din dormitorul meu, am auzit muzica până în zori.

— A fost minunat.

— A fost. Iar acum, privirea tuturor e îndreptată spre tine. Nu peste

mult timp ai să fii regină. Tata a făcut o pauză, apoi: Ne-am gândit că poate ai fi dispusă să faci ceva public, ceva care să suscite interesul oamenilor, dar să fie şi foarte profitabil pentru tine.

Eu am mijit ochii, neştiind încotro se-ndreaptă discuţia.

— Ascult.

Mama şi-a dres vocea.

— Ştii că, în trecut, prinţesele erau măritate cu prinţi din alte ţări, pentru consolidarea relaţiilor internaţionale.

— Te-am auzit folosind timpul trecut, corect?

Mama a râs, dar eu nu mă amuzam.

— Da, a încuviinţat ea.

— Bun. Pentru că prinţul Nathaniel seamănă cu un zombi, prinţul Hector dansează ca un zombi, iar dacă prinţul Federaţiei Germane nu se obişnuieşte cu igiena personală până la petrecerea de Crăciun, nu ar trebui invitat.

Frustrată, mama şi-a masat tâmplele.

— Eadlyn, mereu ai fost atât de pretenţioasă!

Tata a ridicat din umeri.

— Poate că nu e un lucru rău, a comentat el, iar mama i-a aruncat o privire urâtă.

Eu m-am încruntat.

— Despre ce tot vorbiţi?

— Ştii cum ne-am întâlnit mama ta şi cu mine, a început tata.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Toată lumea ştie. Practic, voi doi sunteţi desprinşi dintr-un basm.

La aceste cuvinte, privirile li s-au îmblânzit şi zâmbetele le-au inundat chipurile. Trupurile au părut să li se încline uşor unul către celălalt şi tata şi-a muşcat buza când s-a uitat la mama.

— Scuzaţi-mă. Primul născut e în cameră, puteţi să vă abţineţi?

Mama a roşit, iar tata şi-a dres vocea şi a continuat.

— Pentru noi, Alegerea a fost un adevărat succes. Şi, cu toate că părinţii mei au avut probleme, a funcţionat şi pentru ei. Aşa că… noi speram…

A ezitat şi mi-a întâlnit privirea.

A durat ceva până să înţeleg ce vor să spună. Ştiam ce este Alegerea, dar niciodată, nici măcar o dată, nu fusese sugerată ca opţiune pentru oricare dintre noi, mai ales pentru mine.

— Nu!

Mama şi-a ridicat mâinile, în semn de avertisment.

— Ascultă numai…

— O Alegere? am izbucnit eu. E o nebunie!

— Eadlyn, nu eşti raţională!

M-am uitat urât la ea.

— Mi-aţi promis… *mi-aţi promis*… că nu o să mă obligaţi niciodată

să mă căsătoresc pentru o alianţă. Cu ce e mai bună Alegerea?

— Ascultă-ne până la capăt! mi-a cerut ea.

— Nu! am strigat. N-am s-o fac!

— Calmează-te, scumpo!

— Nu-mi vorbi aşa! Nu sunt un copil!

Mama a oftat.

— Cu siguranţă te comporţi ca unul.

— Îmi distrugeţi viaţa!

Mi-am trecut degetele prin păr şi am inspirat adânc de câteva ori, în speranţa că o să mă ajute să gândesc. Asta nu putea să se întâmple. Nu mie.

— Este o ocazie importantă, a insistat tata.

— Încercaţi să mă legaţi de un străin!

— Ţi-am spus că o să se încăpăţâneze, i-a şoptit mama tatei.

— Mă întreb cu cine seamănă, i-a răspuns el cu un zâmbet.

— Nu vorbiţi despre mine ca şi cum n-aş fi în cameră!

— Îmi pare rău, a spus tata. Vrem doar să te gândeşti la asta.

— Dar Ahren? Nu poate să o facă el?

— Nu Ahren o să fie viitorul rege. În plus, el o are pe Camille.

Prinţesa Camille era moştenitoarea tronului Franţei şi, în urmă cu câţiva ani, reuşise să-l cucerească pe Ahren.

— Atunci, obligă-i pe ei să se căsătorească! am insistat eu.

— Camille va fi regină când îi va veni timpul, şi ea, ca şi tine, va trebui să-şi ceară partenerul de soţ. Dacă ar fi fost alegerea lui Ahren, ne-am fi gândit la asta; dar nu este.

— Şi Kaden? Nu puteţi să-l obligaţi pe el?

Mama a râs, fără să se amuze.

— Are paisprezece ani! Nu avem mult timp la dispoziţie. Oamenii au nevoie de ceva care să-i încânte *acum.* M-a privit cu ochi mijiţi. Şi, sincer, nu e vremea să-ţi cauţi pe cineva care să domnească alături de tine?

Tata a dat aprobator din cap.

— Este adevărat. Nu e un rol pe care să ţi-l asumi singură.

— Dar nu vreau să mă mărit, am insistat eu. Vă rog să nu mă obligaţi să o fac. Am doar optsprezece ani.

— Exact vârsta la care m-am căsătorit cu tatăl tău, a replicat mama.

— Nu sunt pregătită, am stăruit eu. Nu vreau un soţ. Vă rog, nu-mi faceţi asta!

Mama s-a întins peste masă şi şi-a aşezat mâna peste a mea.

— Nimeni nu ţi-ar face nimic. Tu ai face ceva pentru poporul tău. I-ai oferi un dar.

— Adică să zâmbesc prefăcut, când mai degrabă aş vrea să plâng?

Ea s-a încruntat uşor.

— Asta a făcut mereu parte din îndatoririle noastre.

M-am holbat la mama, cerându-i în tăcere un răspuns mai bun.

— Eadlyn, de ce nu te gândeşti o vreme la propunerea noastră? a spus tata calm. Ştiu că îţi cerem un lucru important.

— Asta înseamnă că am de ales?

Tata a inspirat adânc şi s-a gândit la vorbele mele.

— Ei bine, scumpo, de fapt vei avea treizeci şi cinci de alegeri.

Eu am sărit din scaun şi le-am arătat uşa.

— Plecaţi! le-am cerut. Plecaţi!

Ei au părăsit camera fără să mai spună ceva.

Nu ştiau cine sunt, pentru ce mă pregătiseră? Eram Eadlyn Schreave. Nimeni nu era mai puternic decât mine.

Aşadar, dacă părinţii mei credeau că aveam de gând să cedez fără să lupt, se înşelau amarnic.

Capitolul 3

Am hotărât să iau cina în camera mea. Nu aveam chef să-mi văd familia acum. Eram furioasă pe toţi. Pe părinţii mei pentru că erau fericiţi, pe Ahren pentru că nu se grăbise acum optsprezece ani şi pe Kaden şi Osten pentru că erau atât de tineri.

Neena m-a ocolit şi mi-a umplut ceaşca în timp ce-mi vorbea.

— Credeţi că o să acceptaţi asta? m-a întrebat ea.

— Încă mă gândesc la o cale de scăpare.

— Dacă aţi spune că sunteţi deja îndrăgostită de cineva?

Eu am scuturat din cap şi mi-am împuns mâncarea cu furculiţa.

— I-am insultat pe trei dintre posibilii mei candidaţi chiar în faţa lor.

Neena a aşezat o farfurioară cu bomboane de ciocolată în mijlocul mesei, presupunând corect că, probabil, mi le doream mai mult decât somonul garnisit cu caviar.

— Atunci, poate de un paznic? Servitoarelor li se întâmplă destul de des, a sugerat ea cu un chicotit.

Eu am râs batjocoritor.

— E bine pentru ele, dar eu nu sunt chiar atât de disperată.

Râsul ei s-a stins.

Mi-am dat imediat seama că o jignisem, dar ăsta era adevărul. Nu puteam să mă mulţumesc cu o persoană în vârstă, cu atât mai puţin cu un paznic. Până şi să mă gândesc la aşa ceva era o pierdere de timp. Trebuia să ies din situaţia asta.

— N-am vrut să sune aşa, Neena. Doar că oamenii se aşteaptă la anumite lucruri de la mine.

— Desigur.

— Am terminat. Poţi să te dud la culcare; am să las căruciorul pe hol.

A încuviinţat din cap şi a plecat fără să mai spună un cuvânt.

Am gustat din bomboanele de ciocolată înainte să renunţ să mai mănânc ceva şi m-am strecurat în cămaşa de noapte. Nu puteam să mă înţeleg cu mama şi cu tata acum, iar Neena nu pricepea. Trebuia să stau de vorbă cu singura persoană care ar fi putut să mă înţeleagă, cu persoana care, uneori, părea că este jumătatea mea. Aveam nevoie de Ahren.

— Eşti ocupat? am întrebat, deschizând încet uşa de la camera lui.

Ahren stătea la biroul său şi scria. Părul blond îi era răvăşit ca după o zi plină, dar ochii nu-i erau nici pe departe obosiţi, şi semăna atât de mult cu tata – în pozele în care era mai tânăr –, încât părea ciudat. Era încă în hainele de la cină, dar îşi scosese sacoul şi cravata, pregătindu-

se pentru seară.

— Ciocăneşte, pentru numele lui Dumnezeu!

— Ştiu, ştiu, dar este o urgenţă.

— Atunci, ia-ţi un paznic, s-a răstit el şi s-a întors la hârtiile lui.

— Deja mi s-a sugerat asta, am mormăit ca pentru mine. Vorbesc serios, Ahren; am nevoie de ajutorul tău.

Ahren s-a uitat la mine peste umăr şi mi-am dat seama că avea de gând să cedeze. A împins nonşalant cu piciorul scaunul de lângă el.

— Vino în biroul meu.

Eu am luat loc şi am oftat.

— Ce scrii?

A pus repede un teanc de hârtii peste cele cu care fusese ocupat.

— O scrisoare pentru Camille.

— Doar ştii că ai putea să-i dai pur şi simplu un telefon.

El a rânjit.

— O, am s-o sun. Dar am să-i trimit şi asta.

— N-are niciun sens. Despre ce-ai putea să-i vorbeşti, de e nevoie şi de un telefon, şi de o scrisoare?

El şi-a înclinat capul.

— Dacă vrei să ştii, au scopuri diferite. O sun ca să văd ce s-a mai întâmplat şi ce-a făcut peste zi. Scrisorile sunt pentru lucrurile pe care nu pot să le spun mereu cu voce tare.

— O, zău?

M-am aplecat şi m-am întins după hârtie. Dar înainte să mă apropii de ea, Ahren m-a apucat de încheietura mâinii.

— Am să te omor, mi-a promis el.

— Bun, i-am răspuns eu. Atunci, poţi să fii tu moştenitorul, să participi la o Alegere şi să-ţi iei la revedere de la preţioasa ta Camille.

El s-a încruntat.

— Poftim?

M-am prăbuşit din nou pe scaun.

— Mama şi tata trebuie să ridice moralul tuturor. Au hotărât, de dragul ţării noastre, Illéa – am spus eu cu un fals patriotism – că trebuie să organizez o Alegere.

Mă aşteptam să fie teribil de îngrozit. Poate să mă bată înţelegător pe umăr. Însă Ahren şi-a lăsat capul pe spate şi a râs.

— Ahren!

A continuat să râdă zgomotos, înclinându-se în faţă şi lovindu-se peste genunchi.

— Ai să-ţi şifonezi costumul, l-am avertizat eu, dar asta l-a făcut să râdă şi mai tare. Pentru numele lui Dumnezeu, opreşte-te! Ce-ar trebui să fac?

— De unde să ştiu? Nu pot să cred că ei sunt convinşi că o să funcţioneze, a adăugat, încă zâmbind.

— Ce vrei să spui cu asta?

A ridicat din umeri.

— Nu ştiu. Presupun că m-am gândit că, dacă te-ai mărita vreodată, ai face-o mult mai târziu. Cred că toată lumea a presupus asta.

— Şi *asta* ce înseamnă?

În cele din urmă, am simţit atingerea caldă pe care o aşteptasem când m-a luat de mână.

— Haide, Eady! Mereu ai fost independentă. E regina din tine. Îţi place să te afli la conducere, să acţionezi de capul tău. Nu credeam că ai să-ţi alegi un partener înainte să apuci să conduci o vreme.

— Nu e ca şi când am avut de ales, am mormăit şi mi-am înclinat capul spre podea, dar continuând să mă uit la fratele meu.

El s-a bosumflat uşor.

— Biata prinţesă! Nu vrei să conduci lumea?

Eu i-am îndepărtat mâna.

— Şapte minute. Tu ar fi trebuit să fii moştenitorul. Aş prefera să stau singură şi să mâzgălesc, în loc să întocmesc toate documentele alea idioate. Şi prostia asta cu Alegerea! Nu vezi cât este de îngrozitoare?

— Chiar şi aşa, cum de-ai ajuns în situaţia asta? Credeam că au renunţat la aşa ceva.

Mi-am dat din nou ochii peste cap.

— Nu are absolut nimic de-a face cu mine. Asta-i partea cea mai rea. Tata se confruntă cu opoziţia publică, aşa că încearcă să distragă atenţia oamenilor. Am scuturat din cap. Lucrurile sunt din ce în ce mai grave, Ahren. Oamenii distrug case şi afaceri. Unii au murit. Tata nu ştie sigur de ce se întâmplă toate astea, dar crede că de vină sunt cei de vârsta noastră, generaţia care a crescut fără caste.

El s-a strâmbat.

— Nu are niciun sens. Cum ar putea să te supere faptul că ai crescut fără restricţii?

Am tăcut şi m-am gândit. Cum puteam să-i explic o realitate pe care doar puteam să o presupun?

— Ei bine, toată viaţa mi s-a spus că am să fiu regină. Pur şi simplu. Fără să am de ales. Tu ai crescut ştiind că ai opţiuni. Puteai să intri în armată, să devii ambasador, să faci multe alte lucruri. Dar dacă nu asta se întâmpla cu adevărat? Dacă nu aveai toate oportunităţile pe care credeai că o să le ai?

— Hm, a spus el când a înţeles. Aşadar, li se refuză anumite locuri de muncă?

— Locuri de muncă, educaţie, bani. Am auzit că unii oameni refuză să-şi căsătorească odraslele din cauza vechilor caste. Nimic nu se întâmplă aşa cum a crezut tata că o să se întâmple şi situaţia e aproape imposibil de controlat. Putem să obligăm oamenii să fie

corecţi?

— Şi asta încearcă tata să afle acum? a întrebat el, sceptic.

— Da, şi eu sunt trucul cu fum şi oglinzi care le distrage atenţia până o să născocească un plan.

El a chicotit.

— Asta are mai mult sens decât să devii brusc romantică.

Mi-am înălţat capul.

— Las-o baltă, Ahren. Deci, nu mă interesează să mă căsătoresc. De ce contează? Alte femei pot să rămână singure.

— Dar oamenii nu se aşteaptă ca alte femei să dea naştere unui moştenitor.

L-am lovit din nou.

— Ajută-mă! Ce fac?

El s-a uitat în ochii mei, iar eu mi-am dat seama – la fel de uşor cum puteam să-i citesc toate emoţiile – că a văzut că sunt speriată. Nu iritată sau supărată. Nu furioasă sau scârbită.

Eram speriată.

Una era ca poporul să se aştepte să conduc, să ţin în mâinile mele milioane de vieţi. Era o slujbă, o sarcină. Puteam să verific diverse lucruri de pe liste, să deleg pe alţii. Dar asta era ceva mult mai personal; încă o parte din viaţă care ar fi trebuit să-mi aparţină, dar nu-mi aparţinea.

Zâmbetul jucăuş i-a dispărut şi şi-a tras scaunul mai aproape de al meu.

— Dacă ei vor să le distragă atenţia oamenilor, ai putea să le sugerezi alte… oportunităţi. O posibilă căsătorie nu este singura opţiune. Cu alte cuvinte, dacă mama şi tata au ajuns la concluzia asta, înseamnă că poate au epuizat toate celelalte opţiuni.

Mi-am cuprins capul în mâini. Nu voiam să-i spun că încercasem să-l propun pe el ca alternativă sau că mă gândisem chiar la Kaden ca la o soluţie acceptabilă. Simţeam că are dreptate, că Alegerea era ultima lor speranţă.

— Uite cum stau lucrurile, Eady. Ai să fii prima fată care o să domnească de drept. Şi oamenii aşteaptă foarte multe de la tine.

— De parcă nu ştiu asta!

— Dar, a continuat el, asta-ţi oferă şi o mai mare putere de negociere.

Mi-am ridicat uşor capul.

— La ce te referi?

— Dacă ei chiar au nevoie să faci asta, atunci negociază.

Mi-am îndreptat spatele şi rotiţele minţii au început să mi se învârtească, încercând să mă gândesc la ce-aş putea să cer. Era posibil să existe o cale de-a scăpa rapid de asta, fără să se termine cu o cerere în căsătorie.

Fără o cerere în *căsătorie!*

Dacă vorbeam destul de repede, probabil că l-aş fi putut convinge pe tata să accepte, practic, orice, câtă vreme îşi organiza Alegerea.

— Să negociez! am şoptit.

— Exact!

M-am ridicat în picioare, l-am apucat pe Ahren de urechi şi l-am sărutat pe frunte.

— Eşti eroul meu incontestabil!

El a zâmbit.

— Orice pentru tine, regina mea.

Am chicotit şi l-am împins.

— Mulţumesc, Ahren.

— Apucă-te de treabă!

Mi-a arătat uşa fluturând din mână, iar eu am bănuit că, de fapt, era mai dornic să se-ntoarcă la scrisoarea lui decât să mă vadă născocind un plan.

Am ieşit grăbită din încăpere şi m-am îndreptat spre camera mea, să iau nişte hârtie. Trebuia să chibzuiesc.

Când am cotit, am intrat în cineva şi am căzut pe spate, pe covor.

— Au! m-am plâns eu şi m-am uitat în sus, ca să-l văd pe Kile Woodwork, fiul doamnei Marlee.

Kile şi restul familiei Woodwork aveau camere la acelaşi etaj cu familia noastră – o onoare deosebită. Sau o pacoste, în funcţie de ce părere aveai despre familia Woodwork.

— Vrei să te dai la o parte? m-am răstit eu.

— Nu eu alergam, mi-a răspuns şi şi-a ridicat cărţile pe care le scăpase. Ar trebui să te uiţi pe unde mergi.

— Un gentleman mi-ar oferi acum mâna, i-am adus eu aminte.

Lui Kile i-a căzut părul peste ochi când s-a uitat la mine. Cămaşa îi era prea mare şi avea nevoie disperată de-o tunsoare şi de-un bărbierit Nu ştiam pentru cine-mi era mai ruşine: pentru el, atât de neîngrijit, sau pentru familia mea, fiindcă trebuia să fie văzută cu un asemenea dezastru.

Ceea ce mă deranja în mod deosebit era că nu întotdeauna arăta atât de neîngrijit, şi chiar nu trebuia să fie acum. Cât de greu i-ar fi fost să se pieptene?

— Eadlyn, niciodată nu ai crezut că sunt un gentleman.

— E adevărat.

M-am ridicat fără niciun ajutor şi mi-am scuturat rochia.

În ultimele şase luni, fusesem scutită de compania plictisitoare a lui Kile. Plecase la Fennley ca să se înscrie la un curs intensiv, iar din ziua plecării sale mama lui plânsese întruna după el. Nu ştiam ce studiază şi nici nu-mi păsa în mod deosebit. Dar acum se întorsese şi prezenţa lui era un alt factor de stres de pe o listă din ce în ce mai lungă.

— Şi, în primul rând, ce-ar face o domnişoară să alerge aşa?

— Probleme pe care mintea ta e prea îngustă ca să le înţeleagă.

El a râs.

— Corect pentru că sunt un imbecil. E un miracol că reuşesc să fac singur baie.

Tocmai voiam să-i întreb dacă într-adevăr face baie, pentru că arăta de parcă fugise de orice semăna cu un săpun.

— Sper că una dintre cărţile alea e un manual de bune maniere. Chiar ai nevoie de o baie.

— Eadlyn, încă nu eşti regină. Las-o mai moale!

S-a îndepărtat, iar eu am rămas furioasă pe mine însămi pentru că nu avusesem ultimul cuvânt.

M-am grăbit. Acum aveam probleme mai mari decât bunele maniere ale lui Kile. Nu puteam să-mi pierd vremea certându-mă pentru fleacuri sau să fiu distrasă de orice lucru care nu putea să pună capăt Alegerii.

Capitolul 4

— Vreau să fiu bine înţeleasă, am spus şi am luat loc în biroul tatei. Nu-mi doresc să mă mărit.

El a dat aprobator din cap.

— Înţeleg că nu vrei să te căsătoreşti astăzi, dar dintotdeauna ai ştiut că trebuie să o faci, Eadlyn. Eşti obligată să continui descendenţa regală.

Uram când vorbea aşa despre viitorul meu, ca şi când sexul, dragostea şi copiii nu erau lucruri frumoase, ci doar nişte datorii îndeplinite pentru a asigura mersul ţării, ceea ce-i răpea viitorului orice urmă de bucurie.

Dintre toate lucrurile din viaţa mea, nu acelea ar fi trebuit să fie adevăratele plăceri, cele mai bune părţi?

Mi-am alungat grijile şi m-am concentrat asupra subiectului.

— Înţeleg. Şi sunt de acord că este important, am răspuns eu diplomatic. Dar, când ai avut Alegerea ta, nu ţi-ai făcut niciodată griji că niciuna dintre participante să rămână dacă nu le pasă de mine sau de viaţa pe care vor fi nevoiţi să o ducă la palat.

— Sunt total de-acord cu asta, a spus el convingător.

Părea că atinsesem un punct sensibil.

— Excelent. Şi ştiu că s-ar putea să te opui ideii, dar dacă până la final nu am să găsesc pe nimeni potrivit, atunci o să anulăm totul. Fără prinţ, fără nuntă.

— Ah! a spus el, aplecându-se în faţă pe scaun şi îndreptând un deget spre mine. Dacă am să fiu de acord, ai să-i respingi pe toţi din prima zi. Nici măcar n-ai să încerci!

Am tăcut preţ de o clipă şi m-am gândit.

— Şi dacă ţi-aş garanta un termen? Să zicem că Alegerea o să se desfăşoare timp de trei luni şi că măcar în timpul ăsta am să-mi evaluez opţiunile. După aceea, dacă nu-mi găsesc o pereche potrivită, toţi concurenţii sunt liberi să plece.

El şi-a trecut mâna peste gură şi s-a foit uşor în scaun înainte să mă fixeze cu privirea.

— Eadlyn, ştii cât de importantă e Alegerea, nu?

— Desigur, i-am răspuns imediat, extrem de conştientă de seriozitatea evenimentului.

Ştiam că o singură mişcare greşită mi-ar fi schimbat viaţa iremediabil.

— Trebuie să faci asta şi s-o faci aşa cum se cuvine. De dragul tuturor. Vieţile noastre, toate, sunt în serviciul poporului nostru.

M-am uitat în altă parte. Dacă aşa stăteau lucrurile, mi se părea că mama, tata şi cu mine eram trinitatea de sacrificiu, în vreme ce toţi

ceilalţi făceau ce voiau.

— N-am să te dezamăgesc, i-am promis. Fă ceea ce trebuie să faci. Fă-ţi planurile, găseşte o cale să liniştească poporul, iar eu am să-ţi ofer destul timp încât să aranjezi tot.

Gânditor, s-a uitat la tavan.

— Trei luni? Şi juri că ai să te străduieşti?

Am ridicat mâna.

— Îţi dau cuvântul meu. Ba chiar am să şi semnez ceva, dacă vrei, dar nu pot să-ţi promit că am să mă îndrăgostesc.

— N-aş fi aşa de sigur, dacă aş fi în locul tău, a spus el cu înţeles.

Dar eu nu eram nici tatăl meu, nici mama mea. Indiferent de cât de romantică i se părea lui situaţia, eu nu mă gândeam decât la cei treizeci şi cinci de băieţi gălăgioşi, insuportabili şi urât mirositori care aveau să-mi invadeze căminul. Nimic nu mi se părea fermecător.

— S-a făcut!

M-am ridicat, aproape pregătită să dansez.

— Serios?

— Serios.

L-am luat de mână şi, cu o singură strângere, mi-am pecetluit viitorul.

— Mulţumesc, tată.

Am plecat din cameră înainte să-mi vadă zâmbetul larg. Mă gândisem deja cum să-i fac pe majoritatea băieţilor să plece de bunăvoie. Puteam să fiu intimidantă când era cazul sau să găsesc metode prin care să transform palatul într-un mediu extrem de neprimitor. În plus, Osten, care era cel mai răutăcios dintre noi, era arma mea secretă şi probabil că m-ar fi ajutat dacă l-aş fi rugat, fără să insist prea mult.

Ideea că un băiat de rând se simţea destul de curajos încât să facă faţă provocării de a deveni prinţ mi se părea de admirat. Însă nimeni nu urma să mă „lege” înainte să fiu pregătită şi aveam de gând să mă asigur că bieţii fraieri ştiau la ce se înhamă.

În studio era rece, dar, odată ce se aprindeau luminile, parcă eram într-un cuptor. Cu ani în urmă, învăţasem să-mi aleg haine vaporoase pentru *Actualităţi,* de aceea rochia din seara asta era fără umeri. Ca de obicei, ţinuta mea era una clasică, dar nu una în care să mor de cald.

— Este rochia perfectă, a comentat mama şi a tras de volănaşele de pe mâneci. Arăţi minunat.

— Mulţumesc. Şi tu.

Ea a zâmbit cât a continuat să-mi aranjeze rochia.

— Mulţumesc, scumpo. Ştiu că te simţi un pic copleşită, dar cred că o Alegere o să fie bună pentru toată lumea. Eşti mult timp singură şi e ceva la care trebuia să ne gândim în cele din urmă, şi…

— Şi-i va face pe oameni fericiţi. Ştiu.

Am încercat să-mi ascund nefericirea din glas. Teoretic, depăşiserăm etapa în care prinţesele erau vândute, dar… situaţia nu mi se părea cu mult diferită. Nu înţelegea asta?

Ochii ei s-au mutat de la rochie la mine. Ceva din privirea ei îmi spunea că îi pare rău.

— Ştiu că simţi că e un sacrificiu; şi este adevărat că atunci când datoria este viaţa ta, sunt multe de făcut… nu pentru că vrei, ci pentru că trebuie. A înghiţit nodul din gât. Dar aşa l-am cunoscut pe tatăl tău şi mi-am găsit cei mai apropiaţi prieteni şi am învăţat că sunt mai puternică decât aş fi crezut vreodată. Ştiu ce înţelegere ai făcut cu tatăl tău, iar dacă Alegerea se termină fără să-ţi găseşti partenerul potrivit, atunci aşa să fie. Dar, te rog, îngăduie-ţi să încerci ceva. Ascute-ţi mintea, învaţă ceva. Şi încearcă să nu ne urăşti pentru că te rugăm să faci asta.

— Nu vă urăsc.

— Dar te-ai gândit la asta când ţi-am făcut propunerea, a spus ea, zâmbind. Nu-i aşa?

— Am optsprezece ani. E în firea lucrurilor să mă cert cu părinţii.

— Nu mă deranjează o ceartă straşnică, atâta vreme cât, la final, nu uiţi cât de mult te iubesc.

M-am întins să o îmbrăţişez.

— Şi te iubesc. Să fii sigură de asta!

M-a ţinut o clipă şi apoi s-a retras, netezindu-mi rochia ca să se asigure că nu e şifonată, înainte să plece să-l caute pe tata. Eu m-am dus să-mi ocup locul lângă Ahren, care m-a tachinat ridicând din sprâncene.

— Arăţi bine, surioară. Practic, pregătită pentru nuntă.

Mi-am apucat fusta şi m-am aşezat graţios.

— Încă un cuvânt şi-o să te rad în cap când dormi.

— Şi eu te iubesc.

Am încercat să nu zâmbesc, dar nu am reuşit. Mă cunoştea atât de bine.

Încăperea s-a umplut cu oamenii de la palat. Doamna Lucy stătea singură, de vreme ce generalul Leger îşi făcea rondul, iar domnul şi doamna Woodwork stăteau în spatele camerelor, cu Josie şi Kile. Erau singurii copii ai familiei Woodwork şi ştiam că doamna Marlee înseamnă mult pentru mama, aşa că n-am spus nimănui că eu credeam că odraslele ei sunt cele mai groaznice. Kile nu era la fel de nesuferit ca Josie, dar, în toţi anii de când îl ştiam, nu reuşise să poarte nici pe departe o conversaţie interesantă. Aşadar, dacă, Doamne fereşte, aş fi suferit din cauza vreunei insomnii teribile, l-aş fi angajat să stea în camera mea şi să vorbească. Problemă rezolvată. Iar Josie… nu aveam cuvinte pentru cât de ticăloasă era fata aia.

Când au sosit, consilierii tatălui meu au făcut plecăciuni. Din cabinetul tatei făcea parte o singură femeie, Lady Brice Marmor. Era minionă şi încântătoare, iar eu nu ştiam cum de o persoană atât de sfioasă reuşea să reziste pe scena politică. Nu o auzisem niciodată ridicând vocea sau înfuriindu-se, dar oamenii o ascultau. Pe mine, bărbaţii nu mă ascultau decât dacă eram severă.

Totuşi, prezenţa ei mă făcea curioasă. Ce s-ar fi întâmplat dacă eu, ca regină, mi-aş fi înfiinţat un consiliu din care să facă parte doar femei?

Ar fi putut fi un experiment interesant.

Preşedinţii şi consilierii şi-au făcut anunţurile şi şi-au prezentat cele mai noi informaţii şi, în cele din urmă, Gavril s-a întors către mine.

Gavril Fadaye avea părul argintiu şi pieptănat pe spate, dar un chip foarte atrăgător. În ultima vreme vorbise despre pensionare, dar, după un anunţ atât de important, era obligat să mai rămână un timp.

— Illéa, în încheierea programului din această seară, avem o veste foarte interesantă. Şi frumoasa Eadlyn Schreave, viitoarea noastră regină, este cea mai în măsură să v-o transmită.

Şi-a fluturat graţios mâna în direcţia mea, iar eu am zâmbit larg când am traversat scena acoperită de covoare, în aplauzele politicoase.

Gavril m-a îmbrăţişat rapid şi m-a sărutat pe ambii obraji.

— Bine aţi venit, prinţesă Eadlyn!

— Mulţumesc, Gavril!

— Acum, trebuie să fiu sincer. Parcă mai ieri anunţam naşterea dumneavoastră şi a fratelui dumneavoastră, Ahren. Nu-mi vine să cred că au trecut mai mult de optsprezece ani!

— Este adevărat. Am crescut cu toţii.

M-am uitat spre ai mei, care m-au privit cu blândeţe.

— Sunteţi pe punctul de a scrie istoria. Cred că toţi din Illéa sunt dornici să vadă ce veţi face după câţiva ani, când veţi deveni regină.

— Va fi cu siguranţă un moment extraordinar, dar nu sunt sigură că vreau să aştept atât de mult ca să fac istorie.

În joacă, l-am împuns cu cotul, iar el s-a prefăcut surprins.

— De ce nu ne spuneţi la ce vă gândiţi, Alteţa Voastră? Eu mi-am îndreptat umerii în faţa camerei C şi am zâmbit.

— De-a lungul anilor, minunata noastră ţară a trecut prin multe schimbări. Numai în vremea părinţilor mei am văzut cum, practic, forţele rebele din ţară au dispărut şi, cu toate că nu ne mai confruntăm cu provocări, liniile imaginare ale sistemului de caste nu ne mai despart oamenii. Trăim într-o eră de o libertate extraordinară şi aşteptăm cu nerăbdare să vedem cum poporul nostru devine tot ce-şi doreşte.

Mi-am adus aminte să zâmbesc şi să pronunţ clar. Anii în care învăţasem cum să mă adresez unui public mă obişnuiseră cu tehnica

adecvată şi ştiam că-mi voi atinge scopul odată cu rostirea anunţului.

— Şi este minunat… dar eu tot o fată de optsprezece ani sunt.

Puţinii invitaţi şi consilierii au chicotit.

— Începi să te cam plictiseşti când îţi petreci majoritatea zilei într-un birou, cu tatăl tău. Fără supărare, Maiestatea Voastră, am adăugat eu, întorcându-mă spre tata.

— Nu mă supăr, mi-a răspuns el.

— Aşa că am hotărât că este timpul să schimb ritmul. E timpul să caut nu doar pe cineva alături de care să îndeplinesc această sarcină epuizantă, ci şi un partener cu care să-mi împart viaţa. Pentru a face asta, sper că oamenii din Illéa îmi vor îndeplini cea mai mare dorinţă: să organizez o Alegere.

Consilierii au icnit surprinşi şi au mormăit. Am văzut feţele şocate ale personalului. Era clar că singura persoană care ştia deja era Gavril, lucru care m-a surprins.

— Mâine vor fi trimise scrisori tuturor tinerilor eligibili din Illéa. Veţi avea la dispoziţie două săptămâni ca să hotărâţi dacă doriţi să concuraţi pentru mâna mea. Desigur, îmi dau seama că este ceva nou. Până acum, nu s-a mai organizat o Alegere condusă de o femeie. Totuşi, chiar dacă am trei fraţi, sunt foarte încântată să cunosc un alt prinţ din Illéa. Şi sper că toată Illéa va sărbători alături de mine.

Am făcut o mică reverenţă şi m-am retras la locul meu. Mama şi tata radiau de mândrie, iar eu am încercat să mă conving că reacţia lor este suficientă, cu toate că simţeam că sângele-mi tremură în vene. Nu am putut să nu mă gândesc la faptul că poate pierdusem ceva din vedere, că era o gaură în plasa pe care mi-o întinsesem ca să mă prindă.

Însă nu puteam să mai fac nimic. Tocmai mă aruncasem de pe margine.

Capitolul 5

Ştiam că în palat lucrează o mulţime de angajaţi, dar eram convinsă că majoritatea se ascunseseră până astăzi. Odată cu răspândirea anunţului acestei neaşteptate Alegeri, nu numai servitoarele şi valeţii se agitau cu pregătirile, ci şi o mulţime de oameni pe care nu-i mai văzusem până atunci.

Sarcina mea zilnică de a citi rapoarte şi de a participa la şedinţe s-a schimbat de când am devenit punctul nodal al pregătirilor pentru Alegere.

— Aceasta este un pic mai ieftină, Alteţa Voastră, dar incredibil de confortabilă, şi s-ar potrivi bine cu decorul existent.

Un bărbat a întins o mostră foarte mare de material, pe care a aşezat-o peste celelalte două opţiuni, prezentate anterior.

Am atins-o, încântată de textură aşa cum eram de obicei, deşi, în mod clar, materialul nu putea fi purtat.

— Nu înţeleg prea bine de ce facem asta, am mărturisit eu.

Bărbatul, unul dintre decoratorii de la palat, a strâns din buze.

— S-a insinuat că aspectul unora dintre camerele de oaspeţi este cam feminin şi că pretendenţii dumneavoastră ar putea să se simtă mai confortabil cu aşa ceva, a spus şi mi-a mai arătat o mostră. Cu o simplă cuvertură, putem să facem o cameră să arate total diferit, m-a asigurat el.

— Bine, am spus eu, gândindu-mă că era inutil să mă agit din cauza unor aşternuturi. Dar eu trebuie să hotărăsc asta?

El a zâmbit amabil.

— Domnişoară, întreaga Alegere depinde de gusturile dumneavoastră. Chiar dacă nu dumneavoastră luaţi o hotărâre, oamenii vor presupune ca aţi făcut-o. Aşa că e mai bine să autorizaţi toate schimbările.

M-am holbat la material, epuizată, şi m-am gândit la modul în care toate micile detalii stupide vor reflecta gusturile mele.

— Asta.

Am ales cea mai ieftină opţiune. Era un verde închis, perfect acceptabil pentru o şedere de trei luni.

— E o alegere foarte bună, Alteţa Voastră, m-a felicitat decoratorul. Acum, să ne gândim şi la nişte obiecte noi de artă?

A bătut din palme şi un şir de servitoare au intrat, ducând tablouri. Eu am oftat, ştiind că după-amiaza mea era pierdută.

În dimineaţa următoare, am fost chemată în sala de mese. Mama m-a însoţit, dar tata nu a putut să-şi lase treburile deoparte.

Un bărbat, despre care am presupus că este bucătarul-şef, s-a plecat în faţa noastră, însă nu prea mult din cauza burţii sale mari. Era mai

mult roşu decât alb la faţă, dar nu transpira, ceea ce m-a făcut să cred că, pur şi simplu, faţa lui purta urma aburilor din toţi acei ani petrecuţi în bucătărie.

— Maiestate, Alteţa Voastră, vă mulţumesc pentru că aţi venit. Angajaţii din bucătărie lucrează zi şi noapte ca să găsească variantele potrivite pentru prima cină, după sosirea pretendenţilor dumneavoastră. Evident, dorim să servim şapte feluri de mâncare.

— Desigur! a răspuns mama.

Bucătarul-şef i-a zâmbit.

— Bineînţeles, am dori să aprobaţi meniul final.

Am gemut în sinea mea. O masă adevărată cu şapte feluri de mâncare putea să dureze şase ore, de la prima înghiţitură de cocktail şi până la ultima muşcătură de ciocolată. Cât avea să dureze să gustăm din mai multe mâncăruri pentru fiecare fel?

S-a dovedit că vreo opt ore, iar eu am avut o durere groaznică de stomac tot restul zilei, ceea ce m-a făcut să nu fiu deloc entuziasmată când cineva a venit să întrebe despre selecţiile muzicale pentru cina din prima seară.

Coridoarele parcă erau străzi aglomerate şi din toate colţurile palatului se auzeau zgomotele pregătirilor grabnice.

Am îndurat cât de mult am putut, până când, într-o zi, tata m-a oprit când ne-am întâlnit pe un coridor.

— Ne gândeam să creăm o cameră specială pentru cei Aleşi. Ce părere ai despre…

— Destul! am oftat eu, exasperată. Nu-mi pasă! Habar n-am ce le-ar plăcea băieţilor într-o cameră de relaxare, aşa că-ţi sugerez să întrebi un băiat. În ceea ce mă priveşte, am să fiu în grădină.

Tata şi-a dat seama că sunt pe punctul de a ceda nervos, aşa că m-a lăsat să plec fără să se opună. Am fost recunoscătoare pentru momentul de respiro.

M-am aşezat pe burtă în costumul de baie, pe o pătură, pe o porţiune de iarbă care se întindea tocmai până la pădure. Mi-am dorit, aşa cum o făcusem de atâtea ori, să fi avut o piscină. Mă pricepeam destul de bine să obţin ce vreau, dar tata nu făcuse nimic în privinţa piscinei. Odată ajunsă regină, ăsta urma să fie primul lucru de pe ordinea de zi.

Încercând să mă relaxez, am început să desenez rochii în carnetul meu. Stând la soare, scârţâitul rapid al creionului s-a amestecat cu sunetul frunzelor foşnitoare, dând naştere unui cântec minunat şi liniştit. Plângeam după pacea din viaţa mea. *Trei luni,* îmi repetam. *Trei luni, după care totul va reveni la normal.*

Un râs ascuţit a deranjat liniştea din grădină. *Josie*, am mormăit în sinea mea. Punându-mi mâna la ochi, m-am întors şi am văzut-o venind spre mine. Era cu una dintre amicele ei, o fată de viţă nobilă

cu care alesese să se împrietenească tocmai pentru că nu-i ajungea compania de la palat.

Am închis carnetul, ascunzându-mi desenele, şi m-am întors pe spate ca să mă bucur de soare.

— O să fie o experienţă benefică pentru toată lumea, am auzit-o pe Josie spunându-i prietenei sale. Nu prea interacţionez cu băieţii, aşa că o să fie frumos să am şansa să stau de vorbă cu câţiva. Într-o zi, când nunta mea o să fie aranjată, mi-ar plăcea să pot purta o conversaţie.

Mi-am dat ochii peste cap. Dacă aş fi crezut că am să mă ataşez câtuşi de puţin de băieţii ăştia, m-ar fi deranjat că Josie credea că ei sunt aici pentru ea. Dar, pe de altă parte, Josie credea că totul există pentru ea. Şi ideea că era atât de importantă încât ar fi fost nevoie să i se aranjeze căsătoria mă amuza. Ar fi putut să se mărite cu oricine de pe stradă şi nimănui nu i-ar fi păsat.

— Sper că o să pot să te vizitez în timpul Alegerii, i-a răspuns prietena ei. O să fie atât de distractiv!

— Desigur, Shannon! O să am grijă ca toate prietenele mele să mă poată vizita des. Va fi o experienţă valoroasă şi pentru voi.

Ce drăguţ din partea ei să le ofere prietenelor sale căminul meu şi evenimentele mele drept oportunităţi pentru a învăţa câte ceva! Am inspirat adânc. Trebuia să mă concentrez asupra relaxării.

— Eadlyn! a strigat Josie când m-a zărit.

Am scos un geamăt, apoi am ridicat o mână în semn de răspuns, sperând că tăcerea o va face să-nţeleagă că-mi doream să mă lase în pace.

— Cât de entuziasmată eşti de Alegere? a strigat ea, continuând să se apropie.

Nu aveam de gând să strig ca un argat, aşa că nu i-am răspuns. În cele din urmă, Josie şi prietena ei au ajuns lângă mine şi au rămas în picioare, blocând soarele.

— Eadlyn, nu m-ai auzit? Nu te încântă Alegerea?

Josie nu mi se adresa niciodată în mod corespunzător.

— Ba da.

— Şi pe mine! Şi cred că o să fie interesant să am atât de multă companie.

— *Tu* n-o să ai nicio companie, i-am reamintit eu. Băieţii ăştia sunt invitaţii *mei*.

Ea şi-a lăsat capul într-o parte, de parcă aş fi afirmat ceva evident.

— Ştiu! Dar tot o să fie frumos să văd atât de mulţi oameni prin preajmă.

— Josie, câţi ani ai?

— Cincisprezece, a răspuns ea cu mândrie.

— Aşa credeam şi eu. Dacă îţi doreşti cu adevărat, sunt sigură că ai

putea să ieşi şi să-ntâlneşti şi singură alţi oameni. Cu siguranţă eşti destul de mare.

Ea a zâmbit

— Nu cred. Nu prea se cuvine.

Nu voiam să ne certăm din nou din cauza asta. *Eu* eram cea care nu putea să aleagă şi să iasă din palat fără să anunţe. Mecanismele de securitate, anunţurile adecvate şi repetarea protocolului erau toate necesare înainte ca măcar să mă gândesc la aşa ceva.

În plus, trebuia să fiu tot timpul atentă la însoţitorii mei. Nu puteam să fiu văzută cu oricine. Nimeni nu făcea o fotografie ofensatoare pur şi simplu; fotografia era documentată, stocată şi folosită ori de câte ori ziarele simţeau nevoia să mă critice. Trebuia să am mereu grijă să evit orice ar fi putut să păteze imaginea mea, a familiei mele sau a ţării, în general.

Josie era un om de rând. Nu avea asemenea restricţii.

Nu că asta o împiedica să se poarte aşa cum o făcea.

— Ei bine, atunci măcar astăzi ai companie. Dacă nu vă supăraţi, încerc să mă odihnesc.

— Sigur, Alteţa Voastră.

Prietena ei şi-a plecat capul. Ei, nu era o fată atât de rea!

— Ne vedem la cină! a strigat Josie, un pic prea entuziasmată.

Am încercat să mă relaxez din nou, dar tot auzeam vocea stridentă a lui Josie şi, în cele din urmă, mi-am luat pătura şi desenele şi m-am îndreptat spre palat. Dacă nu reuşisem să mă simt bine în grădină, aş fi putut să-mi găsesc altceva de făcut.

După ce mă expusesem atât de mult la soarele din Angeles, coridoarele palatului mi s-au părut întunecate, până când privirea mi s-a obişnuit cu ele. Am clipit de mai multe ori, încercând sa disting chipul persoanei care venea spre mine. Era Osten, care se grăbea pe hol cu două caiete.

Mi-a trântit caietele în braţe.

— Ascunde-le în camera ta, bine? Şi dacă întreabă cineva, nu m-ai văzut.

A dispărut pe cât de repede apăruse. Am oftat, ştiind că până şi încercarea de a înţelege era inutilă. Uneori, nu suportam presiunile făcute asupra mea din cauză că eram primul născut, dar slavă Cerului că eram eu, şi nu Osten. Mă durea capul de fiecare dată când încercam să mi-l imaginez la conducere.

Curioasă să văd ce punea la cale, am răsfoit caietele. S-a dovedit că nu îi aparţineau. Erau ale lui Josie. I-am recunoscut scrisul copilăresc şi, dacă asta nu ar fi fost de ajuns, foile cu numele ei şi al lui Ahren scrise în inimi erau o dovadă de necontestat. Totuşi, nu era numai numele lui Ahren. După alte câteva pagini, era îndrăgostită de toţi cei patru membri ai unei trupe populare, Choosing Yesterday, şi, imediat

după aceea, de un actor. Părea că orice tip cât de cât cunoscut era bun pentru afecţiunea ei.

Am hotărât să las caietele pe podea, lângă uşile care dădeau spre grădină. Indiferent ce ar fi plănuit Osten, n-ar fi avut cum să o deranjeze la fel de mult ca faptul de a da întâmplător peste ele, fără să ştie cum ajunseseră acolo sau cine le văzuse.

Pentru cineva care se mândrea că este atât de apropiată de familia regală, până acum ar fi trebuit să înveţe câte ceva despre discreţie.

Când am ajuns în camera mea, Neena era pregătită să-mi ia pătura ca să o spele. Mi-am pus ceva pe mine, fără prea mult chef să mă gândesc la ţinuta mea de azi. Când am vrut să-mi aranjez părul, am observat nişte dosare pe masă.

— Lady Brice v-a lăsat astea, a spus Neena.

M-am uitat lung la dosare. Chiar dacă erau prima mea sarcină adevărată din săptămâna asta, nu mă interesau.

— Am să mă ocup de ele mai târziu, am promis, ştiind că, probabil, nu o voi face.

Poate că aveam să mă uit a doua zi. Ziua de azi era a mea.

Mi-am prins părul la spate, mi-am verificat machiajul de două ori şi am plecat să o caut pe mama. Mi-ar fi prins bine compania ei şi eram destul de sigură că nu avea să mă roage să aleg mobilă sau vreun fel de mâncare.

Am găsit-o singură, în Salonul Doamnelor. Pe placa de lângă uşă scria că, de fapt, acea încăpere se numea Biblioteca Newsome, dar nu auzisem pe nimeni spunându-i aşa, decât pe mama, uneori. Era camera în care se adunau femeile, aşa că probabil că denumirea iniţială era mai practică.

Mi-am dat seama că mama este înăuntru chiar înainte să deschid uşa, pentru că am auzit-o cântând la pian, iar sunetul era inconfundabil. Îi plăcea să povestească cum, imediat după ce s-au căsătorit, tata i-a cerut să aleagă patru piane noi-nouţe, fiecare având o altă utilitate. Pianele erau amplasate peste tot în palat. Unul era în apartamentul ei, al doilea în al tatei, al treilea aici şi încă unul într-un salon în mare parte nefolosit, de la etajul al treilea.

Încă o invidiam pentru uşurinţa cu care cânta. Mi-am amintit cum mă avertizase că, într-o zi, timpul îi va răpi dexteritatea şi că nu va mai reuşi să apese decât o clapă sau două în acelaşi timp. Până acum, timpul dăduse greş.

Am încercat să nu fac zgomot, dar tot m-a auzit.

— Bună, dragă! a strigat ea, ridicându-şi degetele de pe clape. Vino să stai lângă mine.

— N-am vrut să te întrerup.

Am traversat încăperea şi m-am aşezat pe băncuţă, lângă ea.

— Nu m-ai întrerupt. Îmi limpezeam mintea şi acum mă simt mult

mai bine.

— S-a întâmplat ceva?

Ea a zâmbit cu un aer absent şi m-a frecat cu mâna pe spate.

— Nu. Doar oboseala de zi cu zi.

— Ştiu ce vrei să spui, am zis şi mi-am trecut degetele peste clape, fără să le apăs.

— Mă tot gândesc la faptul că am ajuns într-un punct în care le-am văzut pe toate, în care ştiu tot despre ce înseamnă să fii regină. Şi, imediat, totul se schimbă. Sunt… Ei bine, ziua de azi îţi dă destule bătăi de cap. Hai să nu mai vorbim despre asta.

Cu un oarecare efort, a afişat un zâmbet şi, chiar dacă voiam să ştiu ce o tulbura – pentru că, în cele din urmă, toate necazurile mă împovărau şi pe mine –, avea dreptate. Pur şi simplu, nu puteam să-i fac faţă azi.

Se părea că nici ea nu prea reuşea.

— Ţi-a părut rău vreodată? am întrebat când i-am văzut tristeţea din ochi, în ciuda eforturilor ei de a o ascunde. Că ai participat la Alegere şi că ai ajuns regină?

M-a bucurat că nu mi-a răspuns imediat „da” sau „nu” şi că s-a gândit bine la întrebare.

— Nu regret că m-am căsătorit cu tatăl tău. Uneori, mă întreb ce viaţă aş fi avut fără Alegere sau dacă tot aş fi venit la palat, dar aş fi pierdut. Cred că aş fi fost bine. Nu tocmai nefericită, dar nu aş fi ştiut ce alte opţiuni aş fi putut avea. Dar a fost greu, mai ales pentru că nu am vrut să particip.

— Deloc?

Ea a scuturat din cap.

— Nu a fost ideea mea să intru în competiţie.

Am rămas cu gura căscată. Nu-mi spusese asta niciodată.

— A cui a fost?

— Nu contează, mi-a răspuns ea repede. Dar pot să-ţi spun că-ţi înţeleg reţinerile. Cred că Alegerea te va învăţa multe despre tine. Sper doar să ai încredere în mine în privinţa asta.

— Mi-ar fi mult mai uşor să am încredere în tine dacă aş şti că faci asta pentru mine şi nu doar ca să-ţi obţii liniştea.

Cuvintele au fost mai aspre decât intenţionasem. Ea a inspirat adânc.

— Ştiu că tu crezi că e un act de egoism, dar ai să înţelegi. Într-o zi, bunăstarea ţării va depinde de tine şi vei fi surprinsă de ce ai fi în stare să faci ca să nu se strice totul. Nu am crezut niciodată că vom organiza o altă Alegere, dar planurile se schimbă când ţi se cer atât de multe.

— Şi mie mi se cer multe acum! am replicat eu.

— În primul rând, ai grijă pe ce ton vorbeşti! m-a avertizat ea. Şi, în

al doilea rând, tu vezi doar o parte a acestei „slujbe”. Habar nu ai la ce presiuni este supus tatăl tău.

Am tăcut. Voiam să plec. Dacă nu-i plăcea tonul meu, de ce mă provoca?

— Eadlyn, a început ea încet. Faptul că se întâmplă acum este doar o întâmplare. Dar, sincer, mai devreme sau mai târziu, aş fi făcut ceva.

— La ce te referi?

— Pari într-un fel retrasă, departe de poporul tău. Ştiu că solicitările cărora le vei face faţă ca regină te îngrijorează, dar a venit vremea să te gândeşti la nevoile celorlalţi.

— Crezi că acum nu fac asta?

Vedea ce fac eu toată ziua?

Ea a strâns din buze.

— Nu, dragă. Nu dacă e mai important decât confortul tău.

Voiam să ţip la ea şi la tata. Sigur, mă desfătam cu băi lungi şi cu o băutură la cină. Nu credeam că cer prea multe, având în vedere la ce renunţam.

— Nu mi-am dat seama că tu crezi că am atât de multe defecte.

M-am ridicat şi m-am întors să plec.

— Eadlyn, nu la asta mă refer.

— Ba da. E-n regulă.

M-am îndreptat spre uşă. Acuzaţia mă înfuria atât de tare, încât abia rezistam.

— Eadlyn, dragă, nu vrem decât să fii cea mai bună regină, a insistat ea.

— Voi fi, am răspuns din uşă. Şi cu siguranţă nu am nevoie de un băiat care să-mi arate cum să o fac.

Am încercat să mă calmez înainte să mă îndepărtez. Mi se părea că universul complotează împotriva mea, doborându-mă cu fiecare ocazie. Mi-am repetat în gând că sunt doar trei luni, doar trei luni… până când am auzit pe cineva plângând.

— Eşti sigură?

Părea să fie generalul Leger.

— Am vorbit cu ea în dimineaţa asta. A hotărât să-l păstreze.

Doamna Lucy a răsuflat tremurat.

— I-ai spus că am putea să-i dăruim totul copilului? Că avem mai mulţi bani decât putem cheltui? Că îl vom iubi, indiferent de ce probleme ar avea?

Vorbele generalului Leger s-au transformat în şoapte.

— Da, şi mult mai multe, a insistat doamna Lucy. Ştiam că sunt şanse mari ca bebeluşul să se nască cu probleme mintale. I-am spus că vom putea să ne îngrijim de orice nevoie ar avea, că însăşi regina s-ar ocupa de asta. A zis că a vorbit cu părinţii ei şi că au fost de acord să o ajute şi că de la bun început nu a vrut să renunţe la copil. S-a gândit

să-l dea spre adopţie doar pentru că a crezut că o să fie singură. Şi-a cerut scuze, de parcă asta ar fi rezolvat problema.

Doamna Lucy îşi trăgea nasul, ca şi cum ar fi încercat să se oprească din plâns. M-am apropiat de colţul coridorului şi am ascultat.

— Îmi pare atât de rău, Lucy.

— Nu ai de ce să-ţi pară rău. Nu e vina ta. Lucy a rostit cuvintele cu bunătate şi curaj. Cred că trebuie să acceptăm faptul că s-a terminat. Ani de tratamente, atât de multe avorturi, *trei* adopţii nereuşite… pur şi simplu, trebuie să renunţăm.

A urmat o tăcere lungă înainte ca generalul Leger să-i răspundă.

— Dacă tu crezi că aşa este cel mai bine…

— Cred, a spus ea hotărât, înainte să înceapă din nou să plângă. Încă nu-mi vine să cred că nu am să fiu mamă niciodată.

După o secundă, plânsul i-a fost înăbuşit, iar eu mi-am dat seama că soţul ei o trăsese la pieptul său, încercând să o consoleze cum putea mai bine.

În toţi anii ăştia, crezusem că familia Leger alesese să nu aibă copii. Când eram eu în cameră, problemele doamnei Lucy nu fuseseră niciodată subiect de discuţie, iar ea păruse suficient de mulţumită să se joace cu noi când eram copii şi apoi să ne lase în pace. Nu mă gândisem niciodată că acţiunile ei erau rezultatul unor circumstanţe nefericite.

Avea dreptate mama? Nu observam lucrurile şi nici nu îmi păsa atât de mult pe cât credeam? Doamna Lucy era una dintre persoanele mele preferate din lume. N-ar fi trebuit să-mi dau seama cât de tristă este?

Capitolul 6

Treizeci şi cinci de coşuri imense se aflau în birou, probabil pline cu zeci de mii de înscrieri, toate lăsate în plicuri pentru a proteja intimitatea domnilor. Am încercat să par nerăbdătoare de dragul camerei, dar aveam senzaţia că aş fi putut să vomit într-unul din coşurile alea în orice moment.

Ar fi fost o metodă de-a reduce numărul participanţilor.

Tata m-a atins cu mâna pe spate.

— În regulă, Eady. Du-te la fiecare coş şi alege câte un plic. Am să le ţin eu pentru tine, ca să nu ai mâinile ocupate. Apoi le vom deschide în direct în seara asta, la *Actualităţi.* Este foarte uşor.

Pentru ceva atât de simplu, părea incredibil de dificil. Dar, pe de altă parte, mă simţisem copleşită încă de când anunţaserăm Alegerea, aşa că asta nu ar fi trebuit să fie o surpriză.

Mi-am potrivit diadema preferată şi mi-am netezit cu palmele rochia de un gri irizat. Voiam să mă asigur că radiez astăzi şi, când m-am uitat în oglindă înainte să cobor, până şi eu m-am simţit un pic intimidată de reflexia mea.

— Deci practic îi aleg eu pe toţi? am şoptit, sperând că nu eram urmărită prea îndeaproape de camere.

El mi-a zâmbit uşor şi mi-a vorbit calm.

— Este un privilegiu pe care eu nu l-am avut. Haide, dragă!

— Ce vrei să spui?

— Îţi zic mai târziu. Du-te acum, mi-a spus şi a arătat spre grămezile de plicuri cu înscrieri.

Am inspirat adânc. Puteam s-o fac. Indiferent de ce sperau oamenii, aveam un plan. Şi era perfect. Aveam să scap basma curată. Doar câteva luni din viaţa mea – nimic în marea schemă a lucrurilor – şi apoi aş fi revenit la pregătirea pentru a deveni regină. Singură.

Deci, de ce tragi de timp?

Taci!

M-am îndreptat spre primul coş, pe a cărui etichetă scria că toţi concurenţii erau din Clermont. Am scos un plic dintr-o parte, bliţurile au strălucit şi cei câţiva oameni din încăpere chiar au aplaudat. De emoţie, mama l-a cuprins cu braţul pe Ahren, iar el s-a strâmbat pe furiş la mine. Doamna Marlee a oftat încântată, dar doamna Lucy nu era prezentă. Şi Osten lipsea, ceea ce nu era o surpriză, dar Kaden era în apropiere, observând totul cu interes.

Pentru fiecare coş am folosit o altă tehnică. Dintr-unul, am luat plicul chiar de deasupra. În următorul, mi-am băgat adânc mâna ca să-mi „pescuiesc” opţiunea. Spectatorii au părut incredibil de amuzaţi când am ajuns la Carolina, provincia natală a mamei: am ales două

plicuri şi le-am cântărit câteva secunde înainte să renunţ la unul.

L-am lăsat pe tata să aleagă ultimul concurent, iar oamenii au aplaudat mai mult şi s-au văzut mai multe bliţuri. Eu am sperat că zâmbisem entuziasmată înainte ca toţi reporterii să iasă din cameră ca să-şi relateze poveştile exclusive. Ahren şi Kaden au plecat glumind, iar mama m-a sărutat rapid pe frunte înainte să-i urmeze. Ne vorbeam din nou, dar nu prea aveam ce să ne spunem.

— Te-ai descurcat de minune, a spus tata când am rămas singuri, uimit cu adevărat. Serios, înţeleg cât de stresant poate să fie, dar ai fost grozavă.

— De unde ştii? Mi-am pus mâinile în şolduri. Dacă nu tu ai ales concurentele?

El a înghiţit în sec.

— În mare, ai auzit cum eu şi mama ta ne-am găsit unul pe celălalt. Dar sunt unele detalii despre care e mai bine să nu se afle. Singurul motiv pentru care îţi spun asta este pentru că eu cred că te va ajuta să înţelegi cât eşti de norocoasă.

Am încuviinţat din cap, neştiind ce vrea să spună. El a inspirat adânc.

— Alegerea mea nu a fost o farsă, dar nici prea departe de una. Tatăl meu a ales singur toate concurentele, femei tinere cu alianţe politice, familii influente sau suficient de fermecătoare încât să facă întreaga ţară să venereze pământul pe care calcă. Ştia că trebuie să fie destul de diferite încât totul să pară legitim, aşa că printre ele au fost incluse trei din Cinci, dar niciuna dintr-o castă inferioară. Cele din Cinci nu au fost decât nişte momeli, ca să nu se nască nicio suspiciune.

Mi-am dat seama că stăteam cu gura căscată şi am închis-o.

— Mama?

— Trebuia să plece aproape imediat. Adevărul este că abia a reuşit să treacă peste încercările tatălui meu de a-mi influenţa părerea sau de a o înlătura el însuşi. Şi uită-te la ea acum.

Întreaga înfăţişare i s-a schimbat.

— Cu toate că mi-a fost greu să-mi imaginez aşa ceva, ca regină este mai iubită decât a fost mama mea. A zămislit patru copii puternici, frumoşi şi inteligenţi. Şi este sursa tuturor bucuriilor din viaţa mea. A frunzărit cu un gest leneş printre plicurile pe care le ţinea în mână şi a adăugat: Nu ştiu dacă soarta sau destinul sunt reale. Dar pot să-ţi spun că, uneori, o să-ţi apară în cale chiar lucrul la care speri, ferm decis să îţi scape. Şi, totuşi, cumva, ai să descoperi că hotărârea ta este de ajuns ca să pui mâna pe el.

Până atunci, nu avusesem niciun motiv să mă îndoiesc de faptul că ştiusem întreaga poveste de dragoste dintre părinţii mei. Însă, între mărturisirea tatei că mama nici măcar nu trebuia să fie o opţiune şi destăinuirea ei cum că nu-şi dorise să participe de la bun început, m-

am întrebat cum de reuşiseră să se găsească unul pe celălalt.

Judecând după expresia tatei, era clar că nici lui nu-i prea venea să creadă.

— Ai să te descurci de minune, ştii? a spus el, strălucind de mândrie.

— Ce te face să crezi asta?

— Semeni cu mama şi cu bunica ta. Eşti hotărâtă. Şi, poate, cel mai important lucru este că nu îţi place să nu reuşeşti. Ştiu că totul se va sfârşi cu bine, chiar dacă numai pentru că ai să refuzi să fie altfel.

Am fost cât pe-aci să-i spun, cât pe-aci să-i mărturisesc că aveam o mulţime de idei cum să-i îndepărtez pe băieţii ăştia. Pentru că avea dreptate: nu voiam să nu reuşesc. Dar, pentru mine, eşecul însemna ca viaţa să-mi fie condusă de altcineva.

— Sunt sigură că totul o să iasă aşa cum trebuie, am spus cu o uşoară urmă de regret în glas.

El a ridicat o mână şi mi-a atins obrazul.

— Aşa se întâmplă de obicei.

Capitolul 7

În studio, platoul era uşor rearanjat. În mod obişnuit, Ahren şi cu mine eram singurii care stăteau în faţa camerelor cu părinţii mei, dar, în seara asta, şi Kaden şi Osten primiseră locuri pe scenă.

Oficialităţile erau grupate pe scaune în partea opusă, iar în centru aştepta un bol cu toate plicurile alese mai devreme. Alături, era un bol gol, în care să le las după deschidere. Aveam unele reţineri de a citi eu numele, dar măcar îmi dădea senzaţia că deţin controlul. Iar asta îmi plăcea.

În spatele camerelor, ceilalţi angajaţi ai noştri ocupau locurile. Generalul Leger era acolo, sărutând-o pe frunte pe doamna Lucy şi şoptindu-i ceva. Trecuseră câteva zile de când le auzisem conversaţia şi încă îmi părea foarte rău pentru ea. Dintre toţi oamenii din lume, domnul şi doamna Leger ar fi trebuit să fie părinţi. Şi, dintre toţi din lume, cei din familia Schreave erau cei care ar fi trebuit să poată îndrepta lucrurile.

Totuşi nu ştiam cum să-i ajut.

Doamna Marlee o îndemna pe Josie să tacă, probabil pentru că făcuse vreo glumă nesărată. Niciodată nu înţelesesem cum o persoană atât de minunată dăduse naştere unor copii atât de îngrozitori. Diadema mea preferată? Cea pe care o purtam? O preferam doar pentru că Josie mi-o îndoise pe prima şi-mi pierduse două pietre de pe a doua. Nici măcar nu avea voie să le atingă. Niciodată.

Lângă ea, Kile citea o carte. Pentru că, în mod clar, tot ce se petrecea în ţara noastră era prea plictisitor pentru el. Ce ingrat!

Şi-a ridicat privirea din carte, a văzut că-l urmăresc, s-a strâmbat şi s-a întors la citit. Ce căuta aici?

— Cum te simţi?

Mama a apărut dintr-odată lângă mine, cu un braţ în jurul umărului meu.

— Bine.

Ea a zâmbit.

— E imposibil să te simţi bine. Este înfricoşător.

— Păi, da, este. Ce drăguţ din partea ta să mă supui unei chestii atât de încântătoare!

A încercat să chicotească uşor, ca să vadă dacă ne împăcaserăm.

— Nu cred că ai defecte, a spus ea încet. Cred că ai o mie de calităţi minunate. Într-o zi, ai să ştii cum e să-ţi faci griji pentru copiii tăi. Şi pentru tine sunt mai îngrijorată decât pentru ceilalţi. Eadlyn, tu nu eşti o simplă fată. Eşti *fata.* Şi-mi doresc totul pentru tine.

Nu ştiam ce să spun. Nu voiam să ne certăm acum, nu când urma ceva atât de important. Încă mă ţinea pe după umăr, aşa că i-am

cuprins spatele cu braţul, iar ea m-a sărutat pe păr, chiar sub diademă.

— Mă simt foarte penibil, am mărturisit.

— Nu uita cum se simt băieţii. Şi pentru ei este ceva foarte important. Şi poporul va fi atât de mulţumit!

M-am concentrat asupra respiraţiei. Trei luni! Libertate! Floare la ureche!

— Sunt mândră de tine, a spus ea şi m-a strâns o ultimă dată. Succes!

A plecat să-l întâmpine pe tata, iar Ahren a venit spre mine, netezindu-şi costumul.

— Nu-mi vine să cred că se întâmplă asta, a spus el, vădit emoţionat. Chiar aştept cu nerăbdare compania.

— Ce, Kile nu-ţi e de ajuns?

I-am aruncat din nou o privire, dar el era tot cu nasul în carte.

— Nu ştiu ce ai împotriva lui Kile. Este foarte inteligent.

— Asta-i codul pentru „plictisitor”?

— Nu! Dar sunt încântat să întâlnesc şi alţi oameni.

— Eu nu sunt.

Mi-am încrucişat braţele, parţial frustrată, parţial ca să mă protejez.

— Ei, haide, surioară, o să fie distractiv! A aruncat o privire prin cameră şi mi-a vorbit în şoaptă: Pot doar să-mi imaginez ce le-ai pregătit tâmpiţilor ăstora.

Am încercat să-mi înăbuş zâmbetul, dar deja mă vedeam urmărindu-i cum se agită stânjeniţi.

A luat unul dintre plicuri şi mi-a dat uşor peste nas cu el.

— Acum, pregăteşte-te. Dacă ştii cât de cât engleză, ar trebui să te descurci la partea asta.

— Ce pacoste eşti! i-am spus şi l-am lovit în braţ. Te iubesc.

— Ştiu că mă iubeşti. Nu-ţi face griji. O să fie uşor.

Am fost invitaţi să ne aşezăm, iar Ahren a aruncat plicul la loc şi m-a luat de mână ca să mă conducă la locul meu. Camerele au început să filmeze, iar *Actualităţile* au debutat cu tata, care a prezentat ultimele informaţii despre viitorul contract comercial cu Noua Asie. Acum colaboram atât de bine, încât îmi era greu să-mi imaginez că, într-o vreme, chiar ne războiserăm. A vorbit despre legile privind imigraţia în creştere, şi toţi consilierii lui au luat cuvântul, inclusiv Lady Brice. Mi se părea că durează o veşnicie şi în acelaşi timp că a trecut doar o clipă.

Atunci când Gavril mi-a anunţat numele, am avut nevoie de o secundă ca să-mi aduc aminte exact ce trebuia să fac. Însă m-am ridicat şi am traversat scena şi mi-am ocupat locul din faţa microfonului.

Am zâmbit şi m-am uitat direct la cameră, ştiind că toate televizoarele din Illéa erau deschise în seara asta.

— Sunt sigură că toţi sunteţi la fel de entuziasmaţi ca şi mine, aşa că haideţi să sărim peste formalităţi şi să trecem la ceea ce toată lumea abia aşteaptă să audă. Doamnelor şi domnilor, aceştia sunt cei treizeci şi cinci de tineri invitaţi să participe la această Alegere originală. Şi cu aceste cuvinte, am băgat mâna în bol şi am scos primul plic. Din Likely, am citit eu şi am făcut o pauză ca să îl deschid, domnul MacKendrick Shepard. I-am ridicat în aer fotografia, iar cei din încăpere au aplaudat când am lăsat-o în celălalt bol şi am trecut la următorul înscris. Din Zuni… domnul Winslow Fields.

Fiecare nume a fost urmat de un vuiet de aplauze.

Holden Messenger. Kesley Timber. Hale Garner. Edwin Bishop.

Mi se părea că deschisesem cel puţin o sută de plicuri până când l-am luat pe ultimul. Mă dureau obrajii şi speram că mama nu o să mă judece dacă aveam să sar peste cină şi să mănânc ceva singură, în camera mea. Chiar credeam că-mi câştigasem dreptul ăsta.

— Ah! Din Angeles. Am rupt hârtia şi am scos numele ultimului candidat. Ştiam că, probabil, zâmbetul îmi pierise, dar nu aveam ce să fac. Domnul Kile Woodwork.

Am auzit reacţiile din cameră. Câteva icneli surprinse, mai multe râsete, dar cel mai bine l-am auzit pe Kile, care şi-a scăpat cartea din mâini.

Eu am inspirat adânc.

— Acum, aţi aflat numele. Mâine, consilierii vor fi trimişi să înceapă să-i pregătească pe aceşti treizeci şi cinci de candidaţi pentru aventura care îi aşteaptă. Şi, în doar o săptămână, vor sosi la palat. Până atunci, felicitaţi-i alături de mine.

Am început să aplaud, iar cei din cameră au făcut la fel, apoi m-am retras la locul meu, încercând să nu arăt la fel de rău cum mă simţeam.

Numele lui Kile nu ar fi trebuit să mă şocheze aşa cum o făcuse. Până la urmă, niciunul dintre băieţi nu avea vreo şansă. Dar ceva mi se părea greşit în privinţa asta.

În clipa în care Gavril şi-a încheiat emisia, toţi au izbucnit. Mama şi tata s-au îndreptat spre familia Woodwork. Eu i-am urmat îndeaproape, luându-mă după râsul lui Josie.

— Nu eu am făcut-o! a insistat Kile.

Când m-am apropiat, privirile ni s-au întâlnit. Am văzut că era la fel de supărat ca mine.

— Mai contează? a spus mama. Toţi cei care au vârsta legală au voie să se înscrie.

Tata a dat aprobator din cap.

— Este adevărat. E o situaţie cam ciudată, dar deloc ilegală.

— Dar nu vreau să particip, a spus Kile, implorându-l pe tata din priviri.

— Cine ţi-a înscris numele? am întrebat eu.

Kile a scuturat din cap.

— Nu ştiu. Trebuie să fie o greşeală. De ce să mă înscriu, dacă nu vreau să particip?

Mama se uita la generalul Leger şi mi s-a părut că zâmbesc amândoi. Însă situaţia nu era deloc amuzantă.

— Scuzaţi-mă! am protestat. Este inacceptabil. Nu are nimeni de gând să facă ceva în privinţa asta?

— Alege pe altcineva, mi-a sugerat Kile.

Generalul Leger a scuturat din cap.

— Eadlyn ţi-a anunţat numele în faţa ţării. Tu eşti candidatul din Angeles.

— Aşa este, a fost tata de acord. Citirea publică a numelor face lucrurile să fie oficiale. Nu putem să te înlocuim.

Kile şi-a dat ochii peste cap, aşa cum o făcea adeseori.

— Atunci, Eadlyn poate să mă elimine din prima zi.

— Şi unde să te trimit? am întrebat eu. Eşti deja acasă.

Ahren a chicotit.

— Scuze, a spus el când ne-a observat privirile. Asta nu o să le convină celorlalţi.

— Alungă-mă, mi-a propus Kile, părând încântat.

— Kile, pentru a mia oară, nu pleci! a spus doamna Marlee, mai fermă decât o auzisem vreodată.

Ea şi-a dus mâna la tâmplă, iar domnul Carter a cuprins-o cu braţul, vorbindu-i la ureche.

— Vrei să pleci în altă parte? am întrebat eu neîncrezătoare. Palatul nu e un loc suficient de bun pentru tine?

— Nu este al meu, a spus el, ridicând vocea. Şi, sincer, m-am săturat. M-am săturat de reguli, de faptul că sunt un musafir aici şi de atitudinea ta de răsfăţată.

Mi s-a tăiat răsuflarea când doamna Marlee şi-a lovit fiul peste ceafă.

— Cere-ţi scuze! i-a poruncit ea.

Cu privirea în pământ, Kile a strâns din buze. Eu mi-am încrucişat braţele. Nu pleca până când nu-şi cerea iertare. Şi, într-un fel sau altul, aveam să-l oblig s-o facă.

În cele din urmă, după ce-a scuturat puternic din cap, a mormăit în şoaptă o scuză.

Eu m-am uitat în altă parte, deloc impresionată de eforturile lui.

— Vom continua cum am plănuit, a spus tata. Aceasta este o Alegere, la fel ca oricare alta. E vorba despre opţiuni. Acum, Kile este o opţiune din multe şi cu siguranţă Eadlyn ar putea să facă o alegere şi mai proastă.

Mulţumesc, tata! M-am uitat repede la Kile. Privea fix în podea,

părând jenat şi furios.

— Deocamdată, cred că toţi ar trebui să mâncăm şi să sărbătorim. A fost o zi foarte interesantă.

— Aşa este, a aprobat generalul Leger. Haideţi să mâncăm.

— Sunt obosită, am spus eu şi m-am întors. Mă găsiţi în camera mea.

Nu am aşteptat să mi se dea voie. După seara asta, nu datoram nimic nimănui. Le dăruiam tot ce-şi doreau.

Capitolul 8

În weekend, i-am evitat pe toţi şi nimeni nu a părut deranjat, nici măcar mama. Odată numele rostite în faţa camerelor, Alegerea părea mult mai reală, iar zilele de singurătate rămase din ce în ce mai puţine mă întristau.

În lunea dinaintea sosirii candidaţilor, am revenit, în cele din urmă, printre oameni şi m-am îndreptat spre Salonul Doamnelor. Doamna Lucy era acolo şi părea să-şi fi revenit, fiind la fel de veselă ca de obicei. Îmi tot doream să o pot ajuta cumva. Ştiam că un căţeluş nu este o persoană, dar, până acum, singura mea idee era să-i dăruiesc un animal de companie.

Mama stătea de vorbă cu doamna Marlee şi, când m-au văzut intrând, mi-au făcut semn să mă apropii.

M-am aşezat şi doamna Marlee şi-a pus mâna peste a mea.

— Vreau să-ţi explic ce e cu Kile. Nu din cauza ta vrea să plece. De multă vreme vorbeşte de plecare, iar eu am crezut că timpul petrecut la facultate îl va potoli. Nu suport gândul de a-l lăsa să plece.

— Mai devreme sau mai târziu, va trebui să-l laşi să aleagă singur, a sfătuit-o mama.

Amuzant, din moment ce ea era cea care încerca să îşi mărite fata cu un străin.

— Nu înţeleg. Josie nu vorbeşte niciodată de plecare.

Mi-am dat ochii peste cap. Evident că nu o făcea.

— Dar ce poţi să faci? a spus mama. Nu poţi să-l obligi să rămână.

A turnat ceai într-o ceaşcă şi a aşezat-o în faţa mea.

— Voi angaja un alt meditator, a spus doamna Marlee. Acesta are experienţă şi poate să-i ofere lui Kile mai multe decât o carte, şi cred că aşa mai trag de timp. Tot sper…

Mătuşa May a dat buzna în cameră, arătând de parcă ar fi ieşit din coperta unei reviste. M-am grăbit spre ea şi am îmbrăţişat-o foarte strâns.

— Alteţa Voastră, m-a salutat ea.

— Taci!

A râs şi m-a tras înapoi, apucându-mă de umeri şi uitându-se în ochii mei.

— Vreau să aud tot despre Alegere. Cum te simţi? Unele fotografii erau drăguţe. Te-ai îndrăgostit deja?

— Nici pe departe, i-am răspuns râzând.

— Ei bine, acordă-le câteva zile.

Aşa era mătuşa May. Se îndrăgostea la câteva luni. De vreme ce nu îşi întemeiase o familie, ne trata pe toţi patru – şi pe verişorii noştri, Astra şi Leo – de parcă am fi fost copiii săi. Compania ei îmi plăcea în

mod deosebit, iar palatul părea mereu mai interesant când era ea aici.

— Cât timp rămâi? a întrebat mama, iar May m-a ţinut de mână când ne-am întors la ea.

— Joi plec din nou.

Eu am protestat.

— Ştiu. Am să pierd toată distracţia! Şi-a ţuguiat buzele spre mine. Dar Leo are un meci vineri după-amiază, iar recitalul de dans al Astrei este sâmbătă şi i-am promis că am să fiu acolo. Chiar e talentată, a spus mătuşa May, întorcându-se spre mama. Poţi să-ţi dai seama că mama ei a fost o artistă.

Au zâmbit amândouă.

— Aş vrea să pot veni şi eu, s-a plâns mama.

— De ce să nu mergem? i-am sugerat eu şi am luat nişte fursecuri pentru ceaiul meu.

Mătuşa May mi-a aruncat o privire întrebătoare.

— Îţi dai seama că ai deja planuri pentru weekendul ăsta? Planuri mari? Planuri care schimbă vieţi?

Eu am ridicat din umeri.

— Nu mă îngrijorează prea mult că le ratez.

— Eadlyn! m-a dojenit mama.

— Scuze! Doar că totul e copleşitor. Îmi plac lucrurile aşa cum sunt acum.

— Unde sunt fotografiile? a întrebat May.

— În camera mea, pe birou. Încerc să le învăţ numele, dar nu am reuşit să reţin prea multe.

May i-a făcut semn cu mâna unei servitoare.

— Drăguţă, vrei te rog să te duci în camera prinţesei şi să iei teancul cu formularele candidaţilor la Alegere de pe biroul ei?

Servitoarea a zâmbit radioasă şi a făcut o reverenţă, iar eu am bănuit că, pe drumul înapoi, avea să se uite printre foile din teanc.

Mama s-a aplecat spre sora ei.

— Vreau doar să-ţi aduc aminte că, unu, îţi este interzis să te apropii de băieţi şi, doi, chiar dacă nu ar fi aşa, ai de două ori vârsta lor.

Doamna Marlee şi cu mine am râs, în vreme ce doamna Lucy doar a zâmbit. Era mult mai îngăduitoare decât noi cu mătuşa May.

— Nu o tachinaţi, a protestat doamna Lucy. Sunt sigură că are cele mai bune intenţii.

— Mulţumesc, Lucy! Alegerea nu e pentru mine; e pentru Eadlyn! ne-a asigurat ea. O vom ajuta să fie în avantaj.

— Nu funcţionează chiar aşa.

Mama s-a rezemat de spătar, bându-şi ceaiul cu un aer de superioritate.

Doamna Marlee a râs zgomotos.

— Tu vorbeşti? Trebuie să îţi amintim de avantajul *tău?*

— Poftim? am întrebat eu, şocată.

Câte detalii omiseseră ai mei din poveste?

— Ce vrea să spună?

Mama şi-a lăsat ceaiul şi a ridicat o mână, ca pentru a se apăra.

— În seara dinainte ca Alegerea să înceapă, m-am întâlnit din întâmplare cu tatăl tău şi, vreau să ştiţi – a spus ea, mai mult pentru doamna Marlee decât pentru mine – că aş fi putut fi foarte uşor dată afară pentru asta. Nu a fost chiar prima impresie la care speră cineva. Eu am rămas cu gura căscată.

— Mamă, câte reguli ai încălcat, mai exact?

Ea s-a uitat în sus, ca şi când ar fi încercat să le numere.

— Bine, ştiţi ce, uitaţi-vă la poze cât vreţi; aţi câştigat.

Mătuşa May a râs încântată şi eu am încercat să memorez cum i-au strălucit ochii şi şi-a înclinat graţios capul într-o parte. Era fermecătoare fără pic de efort, iar eu o adoram şi-o iubeam aproape la fel ca pe mama. Chiar dacă mă îngrijora faptul că, în copilărie, Josie îmi fusese cea mai apropiată prietenă de joacă, cercul de prietene al mamei compensa cu vârf şi îndesat situaţia. Entuziasmul mătuşii May, bunătatea doamnei Lucy, optimismul doamnei Marlee şi puterea mamei erau de nepreţuit şi mai valoroase decât toate lecţiile luate vreodată.

Servitoarea s-a întors, lăsându-mi în faţă teancul de formulare şi fotografii. Spre surprinderea mea, doamna Marlee a fost cea care a luat primele cereri ca să le frunzărească. Mătuşa May a fost următoarea şi, chiar dacă mama nu a luat niciuna, s-a aplecat peste umărul doamnei Marlee ca să tragă cu ochiul. Doamna Lucy părea că încearcă să nu fie curioasă, dar, în cele din urmă, s-a ales cu o grămadă de hârtii în poală.

— O, ăsta arată promiţător.

Mătuşa May mi-a împins în faţă o fotografie. Eu m-am holbat la doi ochi negri, adânciţi în pielea de abanos. Era tuns scurt şi avea un zâmbet strălucitor.

— Baden Trains, nouăsprezece ani, din Summer.

— Este chipeş, a izbucnit mama.

— Păi, evident, a fost May de acord. Şi cu un nume de familie ca Trains, probabil că se trage dintr-o familie din Şapte. Aici scrie că e în primul an la facultate şi studiază publicitatea. Înseamnă că el sau cineva din familia lui e foarte hotărât.

— Corect, a încuviinţat doamna Marlee. Nu e o facultate uşoară.

Am tras câteva formulare şi le-am frunzărit.

— Deci, cum te simţi? a întrebat mătuşa May. Este totul pregătit?

— Presupun că da.

Am întors un formular, căutând ceva cât de cât interesant. Pur şi

simplu nu îmi păsa.

— O vreme, toţi au fost atât de agitaţi, încât am crezut că pregătirile nu se vor termina niciodată. Dar se pare că toate camerele sunt gata, cantităţile de mâncare au fost calculate şi, acum că lista este oficială, aranjamentele de călătorie ar trebui să fie făcute până mâine.

— Pari extrem de încântată, m-a tachinat May, înghiontindu-mă.

Eu am oftat şi m-am uitat cu înţeles la mama.

— După cum s-ar putea să ştii, nu totul are legătură cu mine.

— Ce vrei să spui, dragă? a întrebat doamna Lucy, aşezându-şi grămada de hârtii în poală şi uitându-se îngrijorată de la mine la mama.

— Bineînţeles că sperăm ca Eadlyn să-şi găsească pe cineva demn de a-şi întemeia cu el o familie, a început mama cu viclenie. Dar se întâmplă ca Alegerea să aibă loc atunci când avem nevoie de un plan ca să calmăm neliniştea provocată de caste.

— Ames! a exclamat May. Fiica ta e o momeală?

— Nu!

— Da, am mormăit eu.

Mătuşa May m-a frecat uşor pe spate, lucru care m-a făcut să mă simt mult mai bine că-mi este alături.

— Mai devreme sau mai târziu, am fi fost nevoiţi să căutăm pretendenţi şi, în plus, Alegerea nu o obligă să se căsătorească. Eadlyn a făcut o înţelegere cu Maxon cum că, dacă nu se îndrăgosteşte, atunci anulăm tot. Cu toate acestea, da, Eadlyn îşi îndeplineşte sarcina ca membru al familiei regale, creând o mică… diversiune până se vor calma apele, iar noi vom vedea ce mai putem să facem. Şi pot să spun că funcţionează.

— Serios? am întrebat eu.

— N-ai citit ziarele? Acum eşti în centrul atenţiei. Ziarele locale îşi intervievează candidaţii, iar unele provincii dau petreceri, în speranţa că al lor candidat va fi câştigătorul. În reviste se scrie despre concurenţii cu cele mai mari şanse de câştig şi, la ştirile de aseară, am văzut un reportaj despre câteva fete care înfiinţează fan-cluburi şi poartă tricouri cu numele băieţilor preferaţi. Alegerea a antrenat toată tara.

— Este adevărat, a confirmat doamna Marlee. Nu mai e un secret că Kile locuieşte la palat.

— Au descoperit şi că nu-l interesează să participe? am întrebat, mult mai iritată decât intenţionasem.

Nu doamna Marlee era vinovată pentru tot dezastrul.

— Nu, a răspuns ea, râzând. Totuşi, repet, asta nu are nicio legătură cu tine.

I-am zâmbit şi eu.

— Doamnă Marlee, aţi auzit-o pe mama. Kile nu trebuie să se

îngrijoreze. Cred că eu şi Kile ştim deja că nu am fi o pereche prea potrivită şi, oricum, există o şansă să pun capăt Alegerii fără să mă aleg cu un logodnic.

O şansă de sută la sută, ca să fiu mai exactă.

— Nu vă îngrijoraţi că-mi va răni sentimentele, pentru că văd încotro se-ndreaptă tot, am răspuns eu, de parcă ar fi fost normal să aduc o grămadă de băieţi din care să aleg. Nu sunt supărată.

— Ai spus că tot poporul este entuziasmat, a început May, îngrijorată. Crezi că o să dureze?

— Cred că va amâna lucrurile suficient de mult timp pentru ca oamenii să uite o parte din nemulţumirile atât de răspândite din ultima vreme şi ca noi să găsim o soluţie dacă se vor revolta din nou.

Mama părea încrezătoare.

— *Când* se vor revolta, am corectat-o eu. Poate că viaţa mea ar putea să-i intereseze o vreme, dar, în cele din urmă, oamenii vor începe din nou să-şi facă griji pentru ei înşişi.

M-am întors la poze şi aproape că mi-a fost milă de băieţi. Nu aveau nicio şansă să câştige şi nu ştiau că sunt meniţi să distragă atenţia poporului.

— Este ciudat, am spus şi am luat unul dintre formularele de înscriere. Nu vreau să judec, dar uitaţi-vă aici. Am depistat trei greşeli de ortografie.

Mama a luat formularul.

— Probabil a avut emoţii.

— Sau e un idiot, am replicat eu.

May a chicotit.

— Nu fi atât de aspră, scumpo! Şi pentru ei este înfricoşător, a spus mama şi mi-a înmânat formularul, iar eu l-am ataşat fotografiei unui băiat cu un chip inocent şi o grămadă de bucle blonde răvăşite.

— Stai aşa, îţi e teamă? a întrebat mătuşa May, şi în voce i s-a auzit grija pentru mine.

— Nu, sigur că nu.

Ea s-a relaxat, afişând din nou o expresie normală, frumoasă şi lipsită de griji.

— Nu pot să-mi imaginez că ţi-ar fi teamă de ceva, a zis şi mi-a făcut cu ochiul.

Gândul că măcar una dintre noi credea asta era încurajator.

Capitolul 9

Când au început să sosească, am fugit în camera mea, rămânând în lumina soarelui de pe balcon. Prea multe râsete zgomotoase şi salutări exagerat de entuziaste. M-am întrebat cât va dura camaraderia asta. La urma urmei, era o competiţie. Mi-am notat în minte să găsesc metode prin care să-i stârnesc pe unii împotriva celorlalţi.

— Neena, cred că ar trebui să-mi ridic părul. Astăzi vreau să par matură.

— Excelentă alegere, domnişoară. Neena îmi curăţa unghiile. V-aţi gândit la o rochie?

— La una de seară. Neagră, de preferat.

A chicotit.

— Vreţi să-i speriaţi?

Nu m-am putut abţine să nu zâmbesc viclean.

— Numai un pic.

Am chicotit amândouă şi m-am bucurat să o am lângă mine. În următoarele săptămâni, urma să am nevoie de cuvintele ei liniştitoare şi de atingerile sale calme.

După ce mi-a uscat părul, mi l-a împletit şi mi l-a prins ca pe o coroană, ceea ce făcea ca diadema mea să arate multe mai bine. Am găsit rochia neagră pe care o purtasem la petrecerea de Revelion de anul trecut. Era acoperită de dantelă şi strâmtă până la genunchi, de unde se evaza până spre podea. La spate, decolteul oval lăsa să mi se vadă pielea, iar mânecile erau scurte, uşor bufante. Trebuia să admit că arăta şi mai frumos în soare decât în lumina lumânărilor.

Când ceasul meu a bătut ora unu, am coborât la parter. Transformaserăm una dintre cele patru biblioteci într-un Salon al Domnilor, pentru ca Aleşii să se poată aduna şi relaxa în timpul şederii lor la palat. Era cam la fel de mare ca Salonul Doamnelor şi avea multe canapele şi fotolii, o mulţime de cărţi şi două televizoare.

Acum, mă îndreptam spre acea zonă a palatului. Hotărâserăm că petitorii vor fi aduşi pe rând să mă salute, iar apoi escortaţi în Salonul Domnilor, ca să se cunoască între ei.

Pe hol am văzut un grup de oameni, printre care şi părinţii mei şi generalul Leger, şi m-am îndreptat spre ei, încercând să nu arăt că am emoţii. Tata părea uimit, iar mama şi-a dus mâna la gură când m-am apropiat.

— Eadlyn… pari atât de matură.

A oftat când mi-a atins obrazul, umărul şi părul fără să aranjeze nimic, doar verificând.

— Probabil pentru că sunt, am răspuns.

Ea a dat aprobator din cap, ca pentru sine, cu lacrimi în ochi.

— Arăţi exact aşa cum trebuie. Mie nu mi s-a părut niciodată că arăt a regină, dar tu… eşti perfectă.

— Mamă, încetează! Toată lumea te adoră. Tu şi tata aţi adus pacea în ţară. Eu n-am făcut nimic.

Ea mi-a ridicat bărbia cu un deget.

— Nu încă. Dar eşti prea hotărâtă ca să nu faci nimic.

Înainte să pot să-i răspund, tata a venit lângă noi.

— Eşti pregătită?

— Da, i-am răspuns şi mi-am stăpânit agitaţia.

Nu asta era discuţia încurajatoare pe care mi-o imaginasem.

— Nu vreau să elimin pe nimeni încă. Mă gândesc că toţi merită măcar o zi.

Tata a zâmbit.

— Cred că e o hotărâre înţeleaptă.

Am tras aer adânc în piept.

— În regulă, atunci, am spus. Să începem.

— Vrei să rămânem sau să plecăm? a întrebat mama.

M-am gândit.

— Plecaţi. Cel puţin acum.

— Cum doreşti, a spus tata. Generalul Leger şi câţiva paznici vor fi în apropiere. Dacă ai nevoie de ceva, cere pur şi simplu. Vrem să ai o zi minunată.

— Mulţumesc, tati!

— Nu, a spus el îmbrăţişându-mă, eu îţi mulţumesc.

S-a retras şi i-a oferit braţul mamei. Ei au plecat, iar mie mi s-a părut că strălucesc de bucurie doar după cum se mişcă.

— Alteţa Voastră, a spus generalul Leger cu blândeţe.

M-am întors şi l-am văzut zâmbind.

— Aveţi emoţii?

Am scuturat uşor din cap şi aproape m-am convins singură.

— Să fie adus primul.

El a dat aprobator din cap înainte să se uite la majordomul de pe hol. Un băiat a ieşit dintr-o bibliotecă, aranjându-şi manşetele când s-a apropiat. Era slab şi cam scund, dar avea un chip destul de plăcut.

S-a oprit în faţa mea şi a făcut o plecăciune.

— Fox Wesley, Alteţa Voastră.

Eu l-am salutat cu o înclinare a capului.

— Este o plăcere să vă cunosc.

El a inspirat adânc.

— Sunteţi atât de frumoasă!

— Aşa mi s-a spus. Puteţi să plecaţi acum.

Am întins braţul şi i-am arătat Salonul Domnilor.

Fox s-a încruntat înainte să mai facă o plecăciune şi să plece.

Următorul băiat a ajuns în faţa mea şi şi-a înclinat capul ca să mă

salute.

— Hale Garner, Alteţa Voastră.

— Bine aţi venit, domnule!

— Vă mulţumesc foarte mult pentru că ne-aţi primit în căminul dumneavoastră. Sper să mă dovedesc demn de mâna dumneavoastră cu fiecare zi care trece.

Curioasă, mi-am ridicat privirea.

— Chiar aşa? Şi cum o să reuşiţi asta astăzi?

El a zâmbit.

— Ei bine, astăzi am să vă spun că provin dintr-o familie excelentă. Tatăl meu a fost un Doi.

— Asta e tot?

Fără să fie descurajat, a continuat.

— Cred că este destul de impresionant.

— Nu la fel de impresionant ca a avea un tată care a fost un Unu.

Lui i-a picat faţa.

— Puteţi să plecaţi.

A făcut o plecăciune şi a dat să plece. După câţiva paşi, a privit înapoi.

— Alteţa Voastră, îmi pare rău dacă v-am ofensat.

Era atât de trist, încât a fost cât pe ce să-i spun că nu o făcuse. Însă asta ar fi însemnat să nu-mi respect planul pentru ziua în curs.

Un şir nesfârşit de băieţi obişnuiţi mi-au trecut prin faţă. La puţin după jumătatea şirului, Kile a venit şi s-a oprit înaintea mea. Pentru prima dată, părul îi era aranjat astfel încât să-i văd ochii.

— Alteţa Voastră, m-a salutat el.

— „Pacoste Regală” pentru dumneavoastră, domnule.

A chicotit.

— Deci, cum se poartă băieţii cu tine? l-am întrebat. Mama ta spune că s-a scris în ziare că locuieşti la palat.

A scuturat din cap, şocat.

— Am crezut că asta o să fie o invitaţie imediată pentru o grămadă de idioţi geloşi să mă ia la pumni, dar se pare că cei mai mulţi cred că sunt valoros.

— Zău?

— Ei presupun că deja ştiu totul despre tine. Toată dimineaţa am fost bombardat cu întrebări.

— Şi ce le spui, mai exact?

El a zâmbit superior, uşor strâmb.

— Că eşti o încântare, desigur.

— Corect. Mi-am dat ochii peste cap, fără să-l cred măcar o secundă. Poţi să…

— Ascultă, vreau să-mi cer scuze încă o dată. Pentru că te-am făcut răsfăţată.

Am ridicat din umeri.

— Erai supărat.

El a dat aprobator din cap, acceptând scuza.

— Totuşi, este nedrept. Adică nu mă înţelege greşit, eşti foarte răsfăţată. A scuturat din cap. Dar eşti dură pentru că trebuie să fii. Ai să devii regină şi, chiar dacă am văzut cum se desfăşoară lucrurile în palat, n-am simţit niciodată povara muncii tale. Nu e corect din partea mea să judec.

Am oftat. Ar fi fost politicos să-i mulţumesc. Aşa că, bine, aveam să fiu politicoasă.

— Mulţumesc!

— Cu plăcere!

A urmat o pauză lungă.

— Ăăă… Salonul Domnilor e pe acolo, i-am spus, arătându-i.

— Corect. Presupun că o să ne vedem mai târziu.

Am zâmbit în sinea mea şi, când a plecat, am observat că avea un carneţel în mâna pe care o ţinuse la spate. Mulţumită cerinţei obligatorii de a se prezenta aranjat, Kile arăta mai bine decât de obicei, dar tot era un tocilar enervant.

Era limpede că nu şi domnul care l-a urmat.

Părul de culoarea caramelului era pieptănat pe spate şi mergea cu mâinile în buzunare, de parcă nu era prima dată când se plimba pe coridoarele acestea. De fapt, comportamentul lui m-a surprins pentru o clipă. Era aici să mă cunoască sau eu eram aici ca să-l cunosc?

— Maiestatea Voastră, m-a salutat cu o voce catifelată când a făcut o plecăciune adâncă.

— Alteţa Voastră, l-am corectat eu.

— Nu, nu. Doar Ean.

Mi-a zâmbit.

— Groaznică replică, i-am spus eu râzând.

— A trebuit să-mi asum riscul. Mai sunt treizeci şi patru de băieţi aici. Ce altceva aş fi putut să spun ca să mă ţineţi minte?

Privirea îi era concentrată asupra mea şi, dacă nu aş fi avut de-a face cu atât de mulţi politicieni în viaţa mea, poate că m-ar fi fermecat.

— Îmi pare foarte bine să vă cunosc, domnule.

— Şi mie, Alteţa Voastră. Sper să vă revăd în curând.

În urma lui s-a înfăţişat un băiat care vorbea atât de tărăgănat, încât a trebuit să mă concentrez intens ca să înţeleg ce spune. Un altul a întrebat când urma să fie plătit. A mai fost unul care transpira aşa de mult, încât, după ce a plecat, a trebuit să chem un valet ca să-mi dea un prosop să mă şterg pe mână, iar următorul s-a holbat la sânii mei toată întâlnirea. Am avut parte de un alai continuu de dezastre.

Generalul Leger a venit lângă mine.

— În caz că aţi pierdut şirul, acesta este ultimul.

Uşurată, mi-am lăsat capul pe spate.

— Slavă Cerului!

— Nu cred că părinţii vă vor cere să le spuneţi cum a fost, dar ar trebui să vă duceţi la ei după ce terminaţi.

Eu i-am aruncat o privire.

— Dacă insişti.

A chicotit.

— Luaţi-i uşor. Tatăl vostru are multe pe cap acum.

— *El* are multe pe cap? Ai văzut cum transpiră tipul ăla?

— Puteţi să-l învinuiţi? Sunteţi *prinţesa*. Dacă vreţi, puteţi să-l condamnaţi la moarte.

Generalul Leger avea nişte ochi verzi care străluceau poznaş – era unul dintre acei bărbaţi care arătau şi mai bine odată ce înaintau în vârstă. Eram sigură de asta pentru că, odată, doamna Lucy îmi arătase o poză din ziua căsătoriei lor, iar el chiar devenise şi mai atrăgător. Uneori, dacă era obosit sau dacă vremea era rea, mergea şchiopătând, dar asta nu-l încetinea niciodată. Poate pentru că ştiam cât de mult îl iubeşte doamna Lucy, dar mereu părea să ofere siguranţă. Dacă nu aş fi fost iritată că se aliase cu ai mei, i-aş fi rugat să-mi dea un sfat ca să mă ajute să-i fac pe băieţii ăştia să implore să fie lăsaţi să plece acasă. Ceva din privirea lui mă făcea să cred că ştie întocmai cum să procedeze.

— Câţiva dintre ei mă fac să mă simt neliniştită, am mărturisit.

Cuvintele mieroase, privirile pofticioase. Deşi ştiusem toată viaţa că sunt specială, nu-mi plăcea să fiu privită ca un premiu.

El s-a arătat înţelegător.

— Ştiu că este o situaţie ciudată. Dar, dacă nu vreţi, nu trebuie să rămâneţi niciodată singură cu unul care nu vă place; sunteţi liberă să eliminaţi pe cineva chiar şi pentru felul în care vă face să vă simţiţi şi nici măcar cel mai idiot dintre ei nu ar fi destul de prost încât să vă facă rău, m-a liniştit el. Aveţi încredere în mine; dacă ar face-o, m-aş asigura că nu o să mai meargă niciodată.

Mi-a făcut cu ochiul înainte să se îndepărteze şi să semnaleze aducerea ultimului concurent.

Am fost un pic nedumerită când, în loc de unul, au apărut doi. Primul era îmbrăcat într-un costum scorţos, dar al doilea purta numai o cămaşă. Cel un pic mai şleampăt mergea la câţiva paşi în urma celuilalt, cu privirea în podea. Primul era tot numai un zâmbet şi părea că cineva încercase să-i aranjeze părul şi nu reuşise.

— Bună, Alteţă, m-a salutat el cu un accent pronunţat, pe care nu am reuşit să-l identific. Ce mai faci?

Confuză, dar dezarmată de zâmbetul său incredibil de cald, i-am

răspuns:

— Bine. A fost o zi lungă. Sunt sigură că şi pentru tine.

În spatele lui, celălalt băiat s-a aplecat în faţă şi i-a şoptit nişte cuvinte pe care nu le-am înţeles.

Primul a dat aprobator din cap.

— O, da, da, dar… ie bine să cunosc.

Când a vorbit a gesticulat, încercând să se facă înţeles. Neînţelegându-l, m-am aplecat în speranţa că, fiind mai aproape, am să-i identific accentul.

— Poftim?

Băiatul din spatele lui a intervenit.

— Spune că îi face plăcere să vă cunoască.

Eu am mijit ochii, încă dezorientată.

— Numele meu ie Henri.

S-a aplecat ca să mă salute şi am văzut pe faţa lui că voise să facă asta şi mai devreme, dar uitase.

N-am vrut să fiu nepoliticoasă, aşa că i-am răspuns dând aprobator din cap.

— Bună, Henri!

El s-a luminat la faţă când şi-a auzit numele şi a rămas pe loc, uitându-se când la mine, când la băiatul din spatele său.

— Nu pot să nu-ţi observ accentul, am remarcat eu pe un ton prietenos – sau aşa speram. De unde eşti?

— Ăăă, Swend… a început el, dar s-a întors către oaspetele său.

Acesta a dat din cap şi a continuat în locul lui Henri.

— Sir Henri s-a născut în Swendway, de aceea are un puternic accent finlandez.

— O, am răspuns eu. Şi vorbeşte destul de bine engleza?

Henri a intervenit.

— Engleză, nu, nu.

Totuşi, nu părea ruşinat. În schimb, a început să râdă.

— Cum ar trebui să ajungem să ne cunoaştem?

Interpretul s-a întors către Henri.

— *Miten saat tuntemaan toisensa?*

Henri a arătat spre interpret, care a răspuns:

— Cu ajutorul meu, se pare.

— Bine. În regulă. Ăăă…

Nu eram pregătită pentru asta. Era nepoliticos din partea mea să-l elimin? Şi aşa avea să fie destul de ciudat să interacţionez între patru ochi cu fiecare dintre oamenii ăştia. Nu eram pregătită pentru o a treia persoană.

În momentul ăla, mi-am adus aminte de formularul lui Henri. De aceea scrisese greşit câteva cuvinte. Nu era sigur pe ele.

— Mulţumesc. Şi mie îmi face plăcere să te cunosc, Henri!

Numele lui l-a făcut să zâmbească, iar eu am avut sentimentul că restul cuvintelor nici nu mai contează. Nu puteam să-l alung.

— Salonul Domnilor este acolo.

Henri a făcut o plecăciune când interpretul i-a mormăit instrucţiunile şi au plecat împreună.

— Generale Leger! am strigat eu, acoperindu-mi faţa cu mâinile.

— Da, Alteţa Voastră.

— Spune-i tatei că o să-l pun la curent cu întrevederile peste o oră. Simt nevoia să ies la o plimbare.

Capitolul 10

Am reuşit să trecem de prima zi, de prima cină şi de prima seară fără alte incidente. În vreme ce camerele se plimbau în jurul sălii de mese, i-am auzit pe cameramani oftând de plictiseală. Nu m-am adresat nimănui din grup, iar băieţii păreau prea agitaţi ca să vorbească între ei.

Îi auzeam gândurile tatei la fel de clar ca şi când ar fi fost ale mele.

Este plictisitor! Nimeni nu va vrea să vadă asta! Cum o să ne ajute Alegerea să tragem de timp măcar o secundă, ca să nu mai spun de trei luni?

S-a uitat spre mine de câteva ori, implorându-mă din priviri să fac ceva, orice, pentru ca treaba asta să merite chinul. Însă eu mă războiam cu propria-mi persoană. Nu voiam să îl dezamăgesc, dar orice urmă de cordialitate din partea mea în acea seară ar fi creat un precedent negativ. Trebuiau să ştie că nu aveam de gând să îi linguşesc.

Mi-am spus să nu mă îngrijorez. În dimineaţa următoare, totul avea să se schimbe.

A doua zi, băieţii erau îmbrăcaţi cu cele mai bune haine, pregătiţi pentru paradă. O armată de oameni se înghesuiau pe peluza din faţă, gata să ne pregătească să trecem dincolo de porţi.

Tata era mândru de ideea asta, cea mai mare contribuţie a mea de până acum în ceea ce priveşte Alegerea. Credeam că o să fie interesant să avem o mică paradă, ceva ce nu se mai făcuse până atunci. Eram sigură că toată lumea o să vorbească despre ea.

— Bună dimineaţa, Alteţa Voastră! m-a salutat unul dintre băieţi.

Mi-am adus aminte de Ean imediat şi, după ziua precedentă, nu m-am mirat că a fost primul care mi-a vorbit.

— Bună dimineaţa!

Am mers mai departe fără să încetinesc pasul, deşi mulţi alţii au făcut plecăciuni şi m-au strigat pe nume. M-am oprit doar ca să primesc informaţii de la unul dintre paznicii care se aflau în faţă.

— Ocolul este scurt, Alteţa Voastră. La o viteză de mai puţin de şaisprezece kilometri pe oră, ar trebui să dureze între douăzeci şi treizeci de minute ca să ne întoarcem. Gărzile vor fi aliniate de-a lungul traseului pentru siguranţă, dar toată lumea este extrem de încântată; ar trebui să fie un eveniment distractiv.

Calmă, mi-am împreunat mâinile în faţă.

— Mulţumesc, domnule! Apreciez munca depusă pentru a face acest lucru posibil.

El a strâns din buze, încercând să-şi ascundă zâmbetul mândru.

— Orice pentru Alteţa Voastră.

A vrut să plece, dar eu l-am chemat înapoi. Omul şi-a umflat pieptul, atât de mulţumit să fie de ajutor din nou. M-am uitat la roiul de tineri din jur, uimită de numărul lor, încercând să iau cea mai înţeleaptă hotărâre.

Am văzut părul zburlit al lui Henri fluturând în vânt şi am zâmbit în sinea mea. Stătea pe lângă un grup de tineri, ascultând ceea ce spuneau şi dând aprobator din cap, deşi eram sigură că nu înţelege nimic din ce se întâmplă în jurul lui. Nu l-am văzut pe interpretul său şi m-am întrebat dacă Henri îl eliberase pentru ziua de azi.

Am căutat din nou cu privirea… şi am găsit un băiat care chiar ştia cum să poarte un costum. Nu că arăta ca un model ci, mai degrabă, înţelegea arta deosebită a croitoriei şi îşi pusese valetul să-i aranjeze imediat hainele alese pentru ziua aceasta. În plus, nu am putut să nu-i remarc pantofii în două nuanţe. Slavă Cerului că mi-am amintit numele lui!

— Când am să fiu acolo sus, aş vrea să-l am într-o parte pe domnul Garner, iar pe domnul Jaakoppi în cealaltă, vă rog.

— Desigur, Alteţa Voastră. Am să mă ocup eu de asta.

M-am întors şi m-am uitat la carul alegoric. Luaseră cadrul unuia dintre carele alegorice de Crăciun şi-l împodobiseră cu mii de flori de vară. Era festiv şi frumos, iar parfumul florilor umplea aerul. Am respirat adânc şi mirosul curat şi dulce m-a alinat.

Dincolo de ziduri, auzeam strigătele oamenilor care se adunaseră pentru acest moment. Posibilele greşeli din seara precedentă aveau cu siguranţă să fie uitate astăzi.

— În regulă, domnilor.

Vocea generalului Leger a bubuit deasupra gălăgiei.

— Vreau să vă aliniaţi cu toţii de-a lungul aleii, iar noi vă vom ridica în siguranţă.

Mama era în spate cu tata, care culesese câteva flori rătăcite, căzute din carul alegoric, şi i le prinsese în păr. Ea l-a privit cu deplină adoraţie când el s-a îndepărtat cu aparatul de fotografiat.

Tata a înconjurat grupul, făcând poze. A făcut multe cu băieţii şi câteva cu fântâna şi cu mine.

— Tată! am şoptit eu, un pic ruşinată.

Mi-a făcut cu ochiul şi s-a retras, continuând să facă poze, însă nu atât de evident.

— Alteţa Voastră, a spus generalul Leger şi m-a atins cu mâna pe spate. Veţi fi ultima care va urca. Am auzit că doriţi ca Henri şi Hale să stea lângă dumneavoastră, aşa este?

— Da.

— Bune alegeri. Sunt politicoşi. Bine, vom fi gata de plecare într-o clipă.

El s-a dus la mama şi i-a transmis ceva. Ea părea îngrijorată, dar generalul Leger a făcut nişte semne cu mâinile, încercând să o liniştească. De unde eram, nu prea-mi dădeam seama ce gândea tata. Fie nu avea nicio problemă, fie se prefăcea foarte bine.

Băieţii au fost conduşi pe scara ascunsă, iar eu m-am plimbat încolo şi-ncoace cât mi-am aşteptat rândul. De-a lungul zidului, în mijlocul câtorva paznici şi musafiri, l-am observat pe interpretul lui Henri stând cu braţele încrucişate şi urmărind scena. A început să-şi roadă o unghie, iar eu am clătinat din cap şi m-am îndreptat spre el.

— Nu face asta, am început eu, încercând să fiu fermă, dar politicoasă. Nu îţi doreşti să fii surprins de camere cu degetele în gură, nu-i aşa?

Şi-a coborât imediat mâna.

— Îmi cer scuze, Alteţa Voastră.

— Nu urci? am dat eu din cap spre imensul car alegoric.

El a zâmbit.

— Nu, Alteţa Voastră. Cred că Henri poate să dea din mâini şi fără ajutorul meu.

Totuşi, l-am simţit agitat.

— Va sta chiar lângă mine, l-am liniştit eu. Voi încerca să mă asigur că ştie ce se întâmplă.

Interpretul a răsuflat prelung.

— Înseamnă că voi fi mai puţin stresat. Iar el va fi atât de încântat. Vorbeşte despre dumneavoastră tot timpul.

Am râs.

— Ei bine, n-a fost decât o zi. Sunt sigură că o să-i treacă.

— Nu cred. Vă venerează… de fapt, venerează tot. Experienţa în sine este importantă pentru el. Părinţii lui au muncit din greu să-şi facă un nume, iar faptul că se află într-un loc în care puteţi să-i acordaţi atenţie, fie măcar şi pentru o secundă… Este atât de fericit.

M-am uitat spre Henri, care îşi îndrepta cravata în timp ce aştepta în faţa carului alegoric.

— Asta ţi-a spus?

— Nu cu atât de multe cuvinte. Ştie cât este de norocos şi vede atât de multe lucruri bune la dumneavoastră. Vorbeşte încontinuu.

Eu am zâmbit trist. Ar fi fost frumos dacă ar fi putut să-mi spună şi mie măcar atâta lucru.

— Şi tu te-ai născut în Swendway?

El a clătinat din cap.

— Fac parte din prima generaţie care s-a născut în Illéa. Însă părinţii mei încearcă să păstreze vechile tradiţii şi obiceiuri, aşa că locuim în Kent, într-o comunitate restrânsă de oameni originari din Swendway.

— Ca Henri?

— Da. Sunt din ce în ce mai răspândiţi. Atunci când Henri a fost Ales, familia lui a publicat un anunţ pentru un interpret de încredere, iar eu le-am trimis CV-ul meu, am luat avionul către Sota şi acum am o nouă slujbă.

— Aşadar, îl cunoşti pe Henri de…?

— O săptămână. Dar deja ne-am petrecut atât de mult timp împreună şi ne înţelegem aşa de bine, încât simt că ne cunoaştem de ani de zile.

Vorbea cu afecţiune; într-un fel, ca despre un frate.

— Sunt atât de nepoliticoasă… nici măcar nu ştiu cum te cheamă.

El a făcut o plecăciune.

— Eu sunt Erik.

— Erik?

— Da.

— Aha. Mă aşteptam la un nume mai neobişnuit.

El a ridicat din umeri.

— Ei bine, asta e cea mai fidelă traducere.

— Alteţa Voastră? a strigat generalul Leger, şi ăsta a fost semnalul meu.

— Voi avea grijă de el, i-am promis şi m-am grăbit spre carul alegoric.

Scara a fost o provocare. A trebuit să urc cu tocurile mele înalte şi ţinându-mi rochia cu o mâna, ceea ce însemna că trebuia să-mi iau mâna de pe o treaptă înainte să o apuc pe următoarea, şi am fost deosebit de mândră de mine pentru că am reuşit de una singură.

Mi-am dat părul pe spate şi m-am dus să-mi ocup locul. Henri s-a întors imediat spre mine.

— Bună, Alteţa Voastră!

Buclele blonde îi fluturau în vânt, iar el zâmbea larg. Eu l-am atins pe umăr.

— Bună dimineaţa, Henri! Spune-mi Eadlyn.

El s-a încruntat, uşor confuz.

— Să zic Eadlyn?

— Da.

Henri a fost de acord, iar eu m-am felicitat pentru că îl alesesem să stea lângă mine. În câteva secunde, mă făcuse să zâmbesc. M-am aplecat în spatele lui Henri şi m-am uitat printre ceilalţi ca să-l văd pe Erik jos şi i-am făcut şi lui semn că totul este în regulă. El a zâmbit şi şi-a dus mâna în dreptul inimii, ca şi când ar fi fost uşurat.

M-am întors cu faţa la Hale.

— Cum te simţi astăzi?

— Bine, a spus el într-o doară. Ascultă, vreau să-mi cer din nou iertare pentru ieri. Nu am vrut să…

Eu am fluturat din mână, oprindu-l.

— Nu, nu. După cum poţi să-ţi imaginezi, şi eu sunt un pic stresată.

— Da. N-aş vrea să fiu în locul tău.

— Eu *mi-aş dori* să fiu în locul tău! am exclamat şi m-am uitat în jos. Îmi plac pantofii!

— Mulţumesc. Se asortează cu cravata? Îmi place să experimentez, dar încep să am îndoieli.

— Da. Te descurci bine.

Hale radia, încântat să lase în urmă prima impresie şi să se îndrepte spre a doua, mai bună.

— Deci, tu eşti cel care mi-a spus că o să se dovedească demn de mine în fiecare zi, nu?

— Într-adevăr.

Părea mulţumit că-mi aduceam aminte.

— Şi cum ai să faci asta azi?

El s-a gândit.

— Dacă ai să simţi că-ţi pierzi echilibrul, am să-ţi ofer mâna mea. Şi promit că nu am să te las să cazi.

— Îmi place ideea ta. Dacă tu crezi că nu te descurci, încearcă s-o faci încălţat cu pantofi cu toc.

— Deschidem porţile! a strigat cineva. Ţineţi-vă bine!

Mi-am luat rămas-bun de la ai mei făcându-le cu mâna şi apoi am apucat bara care înconjura partea superioară a carului alegoric. Dacă ar fi căzut cineva, nu ar fi făcut-o prea de sus, dar noi cinci, din faţă, puteam fi striviţi de car în cazul în care ne-am fi prăbuşit. Hale şi Henri erau liniştiţi, aşa cum sperasem, însă mulţi dintre băieţi băteau din palme sau se încurajau singuri, strigând. De exemplu, Burke urla încontinuu „Ne descurcăm noi!”, deşi nu trebuia decât să stea în picioare şi să facă semne cu mâna.

În momentul în care s-au deschis porţile, aplauzele au izbucnit. Când am trecut de colţ, am văzut cum primul grup de cameramani filmează fiecare secundă. Unii oameni ţineau pancarte prin care îşi susţineau Alesul preferat sau fluturau steagul illéan.

— Henri, uite! am spus şi m-am aplecat spre el, arătându-i o pancartă cu numele lui.

A avut nevoie de o clipă ca să înţeleagă. Apoi, când în cele din urmă şi-a văzut numele, a icnit.

— Hei!

Era atât de emoţionat, încât mi-a luat mâna de pe umărul său şi mi-a sărutat-o. Gestul mi s-ar fi părut neplăcut dacă l-ar fi făcut altcineva, dar, din partea lui, părea atât de inocent, încât nu m-a deranjat deloc.

— Te iubim, prinţesă Eadlyn! a strigat cineva, iar eu am făcut cu mâna în direcţia vocii.

— Trăiască regele!

— Fii binecuvântată, prinţesă!

Le-am murmurat mulţumirile mele pentru sprijinul acordat şi m-am simţit încurajată. Nu se întâmpla în fiecare zi să-mi văd oamenii faţă în faţă, să le aud vocile şi să simt că au nevoie de noi. Ştiam că mă iubesc, desigur. Aveam să devin regina lor. Dar, de obicei, când părăseam palatul, mama sau tata erau în centrul atenţiei. Mi se părea uimitor că, într-un sfârşit, mă bucuram de atât de multă afecţiune. Probabil că puteam fi la fel de iubită ca tatăl meu.

Parada a continuat, cu oamenii care ne strigau pe nume şi aruncau flori. Se dovedea că era spectacolul la care sperasem. N-aş fi putut să-mi doresc ceva mai bun, până când am ajuns la ultima parte a traseului.

Am fost lovită de ceva care, în mod sigur, nu era o floare. M-am uitat şi-am văzut cum un ou spart mi se prelingea pe rochie şi pe picioarele goale. Apoi am fost lovită de o jumătate de roşie şi de încă un obiect pe care nu l-am identificat.

M-am lăsat în jos şi m-am acoperit cu braţele.

— Avem nevoie de locuri de muncă! a ţipat cineva.

— Castele încă există!

Am aruncat o privire şi am văzut un grup de oameni care protestau şi aruncau cu mâncare stricată în carul alegoric. Unii ţineau pancarte cu mesaje furioase, pe care probabil că le ascunseseră de paznici până atunci, iar alţii îmi adresau cuvinte oribile, ocărându-mă aşa cum nu-mi imaginasem că nici cei mai răi oameni o fac.

Hale s-a aplecat şi a venit în faţa mea, cuprinzându-mi umerii cu un braţ.

— Nu-ţi face griji, te apăr eu.

— Nu înţeleg, am mormăit.

Henri s-a lăsat pe un genunchi, încercând să lovească toate lucrurile care veneau în direcţia noastră, iar Hale m-a păzit fără să ezite, cu toate că-l auzeam mormăind şi încordându-se de fiecare dată când era lovit de un obiect greu.

Am recunoscut vocea generalului Leger, care le striga Aleşilor să nu mai stea în picioare. De îndată ce toţi s-au aplecat şi au fost în siguranţă, carul a mers mai repede, mişcându-se probabil cu o viteză mai mare decât cea pentru care fusese construit. Oamenii într-adevăr interesaţi de paradă ne-au huiduit când am trecut în grabă pe lângă ei, răpindu-le şansa de a arunca o privire asupra întregului alai.

Am auzit cum carul a ajuns pe pietrişul de pe aleea palatului şi, în momentul în care ne-am oprit, m-am retras de lângă Hale şi am sărit în picioare. M-am grăbit spre scară şi am coborât.

— Eadlyn! a strigat mama.

— Sunt bine.

Tata era şocat.

— Ce s-a întâmplat, iubire?

— Să mă ia naiba dacă ştiu.

Am plecat furioasă şi umilită. Şi, ca şi când toată întâmplarea n-ar fi fost îndeajuns de jenantă, privirile triste ale celor din jurul meu au înrăutăţit-o şi mai mult.

Pe feţele lor se citeau cuvintele „biata de ea". Şi uram mila pe care mi-o arătau, mai mult decât pe oamenii cărora situaţia li se părea acceptabilă.

Cu capul plecat, m-am grăbit prin palat, sperând că nu o să mă oprească nimeni. Desigur, nu a fost ziua mea norocoasă, pentru că atunci când am ajuns la al doilea etaj, am văzut-o pe Josie.

— Pfui! Ce ai păţit?

Nu i-am răspuns şi am grăbit pasul. De ce? Ce făcusem ca să merit asta?

Neena făcea curat când am intrat în camera mea.

— Domnişoară?

— Ajută-mă, am scâncit înainte să izbucnesc în lacrimi.

Ea s-a apropiat şi m-a îmbrăţişat, murdărindu-şi uniforma curată.

— Liniştiţi-vă. O să vă ajut să vă curăţaţi. Dezbrăcaţi-vă, iar eu am să pregătesc baia.

— De ce mi-ar face asta?

— Cine a făcut-o?

— Poporul meu! am răspuns eu cu durere. Supuşii mei. De ce ar face-o?

Neena a înghiţit în sec, dezamăgită de dragul meu.

— Nu ştiu.

Mi-am şters faţa şi machiajul şi m-am murdărit de ceva verde pe mână. Am început din nou să plâng.

— Mă duc să pregătesc baia.

Ea s-a îndepărtat grăbită, iar eu am rămas pe loc, neajutorată.

Ştiam că apa avea să cureţe mizeria şi să îndepărteze mirosul, dar, oricât m-aş fi spălat, amintirea urma să mă însoţească pentru totdeauna. După câteva ore, stăteam ghemuită pe un scaun în salonaşul tatălui meu, îmbrăcată cu cel mai confortabil pulover al meu. În ciuda căldurii, acum hainele erau singura mea armură, iar straturile lor mă făceau să mă simt în siguranţă. Părinţii mei beau ceva mai puternic decât vinul – o ocazie rară –, deşi asta nu părea să-i liniştească.

Ahren a bătut la uşă, dar a intrat înainte să-i deschidă cineva. Privirile ni s-au întâlnit, iar eu am traversat camera în fugă şi l-am îmbrăţişat.

— Îmi pare rău, Eady, a spus el şi m-a sărutat pe păr.

— Mulţumesc.

— Mă bucur că ai putut să vii, Ahren.

Tata se uita la nişte fotografii de la paradă, pe care i le dăduseră

fotografii, aşezându-le peste câteva dintre ziarele de astăzi.

— Bineînţeles.

El mi-a cuprins umărul cu un braţ şi m-a condus la locul meu, rămânând în picioare lângă tata cât m-am ghemuit la loc.

— Încă nu-mi vine să cred că s-a întâmplat asta, a spus mama, bând ultimele picături din pahar.

Vedeam că se gândeşte dacă să mai bea sau nu încă unul. A hotărât să nu o facă.

— Nici mie, am mormăit eu, încă suferind din cauza valului de mânie pe care oamenii aceia o simţeau pentru mine. Ce-am făcut?

— Nimic, m-a asigurat mama şi a venit să se aşeze lângă mine. Sunt supăraţi pe monarhie, nu pe tine. Astăzi ţie ţi-au văzut chipul şi de aceea au atacat. Oricare dintre noi putea să fie în locul tău.

— Eram atât de sigur că o Alegere le va ridica moralul. Credeam că se vor bucura de asta, a spus tata, în vreme ce se holba la fotografii, încă şocat.

Pentru o vreme, am rămas tăcuţi. Se înşelase atât de tare.

— Ei bine, a început Ahren. Poate că s-ar fi bucurat, dacă nu ar fi fost Eadlyn.

Toţi ne-am uitat miraţi la el.

— Poftim? Aproape că am început din nou să plâng, rănită de cuvintele lui crude. Mama tocmai a spus că tu sau ea sau oricine ar fi putut să fie în locul meu. Deci, de ce dai vina pe mine?

El şi-a ţuguiat buzele şi s-a uitat prin cameră.

— Bine. Să vorbim despre asta. Dacă Eadlyn ar fi fost o fată obişnuită, una care nu a fost crescută să deţină controlul tot timpul, probabil că lucrurile ar fi stat altfel. Dar alege oricare dintre ziarele alea, a spus el, arătând spre teanc, şi tata a ales unul. În general, a continuat Ahren, pare distantă şi toate fotografiile de la cina din seara trecută sunt stânjenitoare. În unele, parcă te încrunţi.

— Dacă ai fi în locul meu, ai şti cât de greu este.

Ahren şi-a dat ochii peste cap. Mai mult decât oricine altcineva, ştia că nu aveam de gând să-mi aleg un partener în următoarele câteva luni.

Mama a plecat de lângă mine şi s-a uitat peste umărul tatei.

— Are dreptate, a spus. Singură, pari retrasă, iar între tine şi cei Aleşi nu există chimie, afecţiune.

— Ascultă, nu mă dau în spectacol pentru nimeni. Refuz să mă prostesc în faţa unor băieţi doar ca să distrez poporul.

Hotărâtă, mi-am încrucişat braţele.

După doar două zile, Alegerea era deja un dezastru. Ştiam că nu o să funcţioneze, iar acum eram prinsă în situaţia asta umilitoare. Ar fi îndrăznit să-mi ceară să mă fac şi mai mult de ruşine de dragul unui lucru care, în mod clar, nu avea să fie de ajutor?

Toţi au tăcut şi, pentru un moment, am crezut prosteşte că eu câştigasem.

— Eadlyn.

M-am uitat la tata, încercând să nu mă las mişcată de rugămintea din privirea lui.

— Mi-ai promis trei luni. Ne străduim din răsputeri să găsim un răspuns, dar nu putem să rezolvăm lucrurile dacă ne ocupăm de probleme noi. Vreau să încerci.

În acel moment, am văzut ceva ce nu observasem până atunci: vârsta lui. Tata nu era nici pe departe bătrân, dar, la viaţa lui, făcuse mai multe decât ar fi sperat să facă majoritatea oamenilor de două ori mai în vârstă decât el. Se sacrifica tot timpul – pentru mama, pentru noi, pentru poporul său – şi era epuizat.

Am înghiţit în sec, ştiind că trebuia să găsesc o cale să pară că-mi pasă de Alegere, chiar dacă doar de dragul lui.

— Presupun că ştii cum să iei legătura cu presa?

Tata a încuviinţat din cap.

— Da. Avem fotografi şi jurnalişti de încredere care ne stau la dispoziţie.

— Adu câteva camere mâine-dimineaţă în Salonul Domnilor. Mă ocup eu de asta.

Capitolul 11

În dimineaţa următoare, am sărit peste micul dejun cu familia mea ca să pot să mă adun. Nu voiam să vadă nimeni cât de mult mă zdruncinase ziua precedentă şi mă simţeam de parcă aş fi construit, încet, un zid în jurul meu.

Neena fredona în timp ce-mi făcea curat în cameră, şi ăsta era unul dintre cele mai bune lucruri. Nu numai că era blândă cu mine după ziua de ieri, dar nici nu mă întrebase nimic şi nici nu mai deschisese subiectul. Nu trebuia să îmi fac griji în privinţa asta, şi de asta nu putea să părăsească palatul într-o bună zi. Şi cu mine cum rămânea?

— Neena, cred că am să port pantaloni astăzi! am strigat eu.

Ea s-a oprit din fredonat.

— Tot negri?

— Cel puţin pentru moment.

Am zâmbit amândouă când mi-a dat pantalonii negri mulaţi, pe care i-am asortat cu nişte pantofi cu tocuri care aveau să mă ucidă până la prânz. M-am îmbrăcat cu o cămaşă lejeră şi o vestă şi am găsit o diademă cu pietre preţioase care se asortau cu cămaşa.

Eram pregătită.

Am hotărât că voi face exact ceea ce făcuse şi tatăl meu cu Alegerea lui. În prima zi, trimisese acasă cel puţin şase fete. Eu plănuiam să elimin aproape de două ori mai mulţi băieţi. Cu siguranţă, eliminarea tuturor candidaţilor nepotriviţi avea să arate cu câtă seriozitate tratam Alegerea şi cât de important era rezultatul pentru mine.

Îmi doream să fi existat o modalitate de a face asta fără camere, dar erau un rău necesar. În mintea mea, aveam o listă pregătită şi ştiam vag ce vreau să spun; dar, dacă aş fi făcut o greşeală de faţă cu reporterii, ar fi fost la fel de rău ca în ziua precedentă… ceea ce însemna că trebuia să fiu perfectă.

Pentru că Salonul Doamnelor era considerat proprietatea reginei, toţi bărbaţii trebuiau să ceară permisiunea înainte de a intra. Salonul Domnilor fusese înfiinţat în interesul meu, aşadar nu era nevoie de formalităţi, iar eu am reuşit să-mi fac o intrare destul de spectaculoasă, deschizând uşile duble şi lăsând rafala de vânt să-mi sufle părul pe spate.

Toţi Aleşii s-au grăbit să se întoarcă spre mine, unii sărind în picioare sau îndepărtându-se de reporterii care însoţeau camerele.

Am trecut pe lângă Paisley Fisher şi am observat că a înghiţit zgomotos când m-am oprit. Zâmbind, mi-am aşezat o mână pe umărul lui.

— Poţi să pleci.

El s-a uitat la oamenii de lângă el.

— Să plec?

— Da, să pleci. Adică îţi mulţumesc pentru participare, dar prezenţa ta la palat nu mai este necesară.

Când a ezitat, m-am aplecat şi i-am şoptit:

— Cu cât rămâi mai mult, cu atât mai jenantă devine situaţia. Ar trebui să pleci.

Apoi m-am retras şi i-am observat mânia din privire când a părăsit încet încăperea.

Nu înţelegeam de ce este atât de supărat. Nu era ca şi când l-aş fi lovit sau aş fi ţipat. În sinea mea, m-am lăudat pentru că scăpasem de cineva atât de copilăros şi am încercat să-mi aduc aminte lista. Cine era următorul? O… ăsta o merita cu vârf şi îndesat.

— Blakely, nu-i aşa?

— D… A scos un cârâit şi a început din nou. Da, Alteţa Voastră.

— Când ne-am cunoscut, te-ai holbat încontinuu la sânii mei.

S-a albit la faţă, ca şi când chiar ar fi crezut că fusese atât de subtil, încât nu observase nimeni.

— Când pleci, să ai grijă să-mi admiri şi fundul la fel de mult.

Am avut grijă să îi vorbesc suficient de tare încât băieţii şi camerele să audă. Speram că umilirea lui îi va împiedica pe ceilalţi să creadă că pot să se poarte la fel. El a lăsat capul în jos şi a ieşit din cameră. M-am oprit în faţa lui Jamal.

— Poţi să pleci.

Lângă el, Connor începea din nou să transpire.

— Poţi să i te alături.

Confuzi, s-au uitat unul la celălalt şi au plecat împreună, scuturând din cap.

Kile era următorul. Spre deosebire de majoritatea celorlalţi, nu şi-a ferit privirea. Dimpotrivă, s-a uitat în ochii mei, iar eu l-am văzut implorându-mă să-i pun capăt nefericirii şi să-l scot de aici.

Aş fi făcut-o, dacă nu m-aş fi gândit că mama lui m-ar fi omorât – de vreme ce, cu siguranţă, ar fi trebuit să-l fac să plece de la palat – şi dacă, în ziua precedentă, nu i-aş fi văzut numele pe cele mai multe dintre pancarte. Desigur, Kile era alesul local, deci poate că mulţimea era părtinitoare. Totuşi, nu puteam să scap de el. Nu încă.

Lângă el, Hale a înghiţit în sec. Mi-am adus aminte cum mă protejase în timpul paradei, ştiind că încasase lovituri care-mi erau destinate, iar unele păruseră destul de dureroase.

M-am apropiat şi i-am vorbit cu blândeţe:

— Mulţumesc pentru ziua de ieri. Ai fost foarte curajos.

— N-a fost mare lucru, m-a asigurat el. Deşi costumul nu a putut fi salvat.

A spus-o în glumă, încercând să facă totul să pară mai puţin grav decât era.

— Păcat!

Mi-am plecat privirea şi am continuat să merg. Nu credeam că discuţia noastră fusese înregistrată de camere, dar ştiam că ne văzuseră zâmbetele. M-am întrebat care aveau să fie comentariile.

— Issir, i-am spus unui tânăr deşirat, cu părul lins. Nu. Mulţumesc.

El nici măcar nu s-a opus. S-a înroşit şi a fugit cât de repede a putut.

Am auzit mormăieli şi m-am întrebat cine îndrăznea să vorbească acum. Când am întors capul, am văzut cum interpretul lui Henri îi relata acestuia scena la ureche, pe cât de repede şi de încet posibil. Se vedea că Henri este stresat, dar, după ce a terminat de ascultat, şi-a ridicat privirea spre mine şi a zâmbit. Rânjea ca un bleg, iar părul i se cârlionţase într-un asemenea fel, încât părea că, deşi stătea pe loc, juca un joc.

Uf. Intenţionasem să-i curm suferinţa şi să-l trimit acasă, dar părea mult prea încântat să fie aici. Oricum, unii dintre ei trebuiau să rămână, iar Henri era inofensiv.

Mi-am fluturat pur şi simplu mâna când am trecut pe lângă Nolan şi l-am anunţat pe Jamie că dorinţa lui de a fi plătit era cea mai jignitoare metodă de a se prezenta.

Am continuat să mă plimb prin cameră, ca să mă asigur că scăpasem de toţi cei care îmi doream să plece. Reacţiile băieţilor cruţaţi variau de la interesante la bizare. Holden tot înghiţea în sec, aşteptând să fie dat afară, în vreme ce Jack zâmbea ciudat, aproape ca şi când totul i s-ar fi părut distractiv sau interesant. În cele din urmă am ajuns la Ean, care nu s-a uitat în altă parte, ci a ales să-mi facă semn cu ochiul.

Am observat că stătea singur, însoţit doar de-un jurnal legat în piele şi de un stilou. Nu părea că se află aici ca să îşi facă prieteni.

— Un semn cu ochiul e un pic cam îndrăzneţ, nu crezi? l-am întrebat încet.

— Ce prinţesă şi-ar dori lângă ea un bărbat care nu e îndrăzneţ?

Amuzată, am ridicat o sprânceană.

— Nu te îngrijorează deloc faptul că eşti prea încrezător, nu?

— Nu. Aşa sunt eu. Şi nu intenţionez să îţi ascund nimic.

Prezenţa lui avea ceva aproape înfricoşător, dar îmi plăcea că are curajul să fie sincer. Am observat camera care se apropia de el, încercând să-mi surprindă expresia, iar eu am clătinat din cap spre el, suprimându-mi un zâmbet superior. Am trecut mai departe, adăugându-i pe Arizona, Brady, Pauly şi MacKendrick în rândurile celor respinşi. Dacă numărasem corect, scăpasem de unsprezece.

După ce toţi cei eliminaţi au plecat, m-am îndreptat spre uşă şi m-am întors cu faţa la candidaţii rămaşi.

— Dacă mai sunteţi aici, înseamnă că, de la prima noastră întâlnire şi până acum, m-aţi impresionat cu ceva sau că măcar aţi avut bunul-

simţ să nu mă jigniţi.

Unii au zâmbit, gândindu-se probabil la Blakely, în vreme ce alţii au rămas uimiţi.

— Vreau să vă încurajez pe toţi să fiţi precauţi, deoarece Alegerea este ceva foarte serios pentru mine. Domnilor, asta nu este un joc. Asta este viaţa mea.

Am închis uşile şi, în urma mea, am auzit cum toţi îşi reveneau din şoc. Unii au râs sau au oftat, pe când cineva a repetat pur şi simplu „O, Doamne, o, Doamne" de nenumărate ori. Vocile reporterilor se ridicau deasupra tuturor, încurajându-i să-şi exprime sentimentele faţă de prima eliminare. Expirând prelung, m-am îndepărtat încrezătoare. Făcusem un pas decisiv, iar tata putea să se liniştească acum, ştiind că Alegerea se desfăşoară corespunzător şi că nu aveam să-l dezamăgesc.

Pentru a compensa prima seară anostă şi lipsa totală de interacţiune de după parada din ziua precedentă, în acea seară băieţii au fost invitaţi la un ceai înainte de cină pentru a cunoaşte familia şi, desigur, pentru a vorbi cu mine, iubita lor viitoare mireasă. Mama şi tata erau prezenţi, alături de Ahren, Kaden şi Osten. Josie a venit cu soţii Woodwork – care se străduiau din răsputeri să nu zăbovească pe lângă fiul lor –, iar doamna Lucy se tot învârtea prin cameră fără să stea de vorbă cu cineva, ci doar arătând minunat. Niciodată nu păruse că-i plac mulţimile.

Pentru cină, mă schimbasem într-o rochie lungă şi mă încălţasem cu o pereche de pantofi cu toc, care-mi distrugeau degetele. Încă mă bucuram de frenezia de după eliminare, atât de mulţumită că făcusem ceva ca să-l ajut pe tata. Totuşi, intensitatea sentimentului s-a diminuat rapid când Ahren a venit spre mine, cu o privire furioasă şi ameninţătoare.

— Ce naiba le-ai făcut? a întrebat el acuzator.

— Nimic, am afirmat eu categoric. Am organizat o eliminare. Am vrut să le arăt tuturor că Alegerea este importantă pentru mine. Aşa cum a făcut tata.

Ahren şi-a lipit palma de frunte.

— Ai stat cu nasul îngropat în rapoarte toată ziua?

— Bineînţeles, i-am răspuns. Poate că nu ai observat, dar cam asta e sarcina mea.

Ahren s-a aplecat spre mine.

— Clipurile de la ştiri te-au prezentat ca pe o văduvă neagră. Aveai o mutră încrezută când i-ai alungat. Şi ai scăpat de o treime din ei, Eadlyn. Asta nu-i face pe candidaţi să pară importanţi. Îi face să pară dispensabili.

Am simţit cum mă albesc la faţă când Ahren a continuat să-mi vorbească în şoaptă.

— Doi dintre ei au întrebat cu cea mai mare precauţie şi discreţie dacă nu cumva preferi femeile.

Sunetul pe care l-am scos nu prea a semănat a râs.

— Desigur, pentru că singura cale de a le arăta bărbaţilor că îmi plac e să mă plec la picioarele lor?

— Eadlyn, nu este momentul să te opui. Trebuie să fii binevoitoare.

— Mă scuzaţi, Alteţa Voastră?

Ahren şi cu mine ne-am întors când ne-am auzit titlul, şi m-am trezit nas în nas cu o reporteră, al cărei chip şi zâmbet erau aproape maniacale.

— Îmi pare rău că vă întrerup, dar mă întrebam dacă aş putea să-i iau un scurt interviu prinţesei, înainte de a trebui să părăsesc palatul.

Reportera şi-a arătat din nou dinţii, iar eu n-am putut să nu simt că urma să fiu mâncată de vie fie la propriu, fie la figurat.

— I-ar face plăcere, a spus Ahren şi m-a sărutat pe frunte înainte să dispară.

Pulsul mi-a crescut. Nu mă pregătisem pentru asta. Dar, dintre toate lucrurile care ar fi putut să se întâmple acum, refuzam să las publicul să mă vadă transpirând.

— Alteţa Voastră, astăzi aţi eliminat unsprezece pretendenţi. Nu credeţi că această eliminare a fost un pic drastică?

Mi-am îndreptat umerii şi i-am zâmbit dulce.

— Înţeleg de ce unii ar putea să o socotească aşa, i-am răspuns cu bunăvoinţă, dar este o decizie foarte importantă. Nu cred că ar fi înţelept să-mi petrec timpul cu tineri care nu mă impresionează sau care sunt nepoliticoşi. Sper că voi ajunge să-i cunosc mult mai bine pe aceşti domni, acum că sunt într-un număr mai mic.

Am scanat cuvintele în mintea mea. Nu spusesem nimic umilitor sau incriminator.

— Da, dar de ce aţi fost atât de dură? Câtorva le-aţi spus pur şi simplu „nu” sau aţi fluturat din mână.

Am încercat să nu mă arăt îngrijorată. La momentul respectiv, lucrurile acelea mi se păruseră destul de amuzante.

— Când tatăl meu este aspru, nimeni nu îl condamnă. Nu cred că este corect să fiu percepută ca fiind crudă când mă port la fel. Iau o hotărâre extrem de importantă şi încerc să fiu înţeleaptă în privinţa asta.

Chiar dacă am vrut să ţip cuvintele, le-am rostit pe tonul pe care fusesem instruită să îl folosesc la interviuri şi chiar am reuşit să şi zâmbesc în timpul ăsta.

— Însă unul dintre ei a plâns după ce aţi ieşit din cameră, m-a informat ea.

— Poftim? am întrebat eu, îngrijorată că mă albeam din ce în ce mai mult la faţă cu fiecare secundă.

— Unul dintre cei Aleşi a plâns când eliminarea s-a încheiat. Consideraţi că este o reacţie normală sau că aţi provocat-o cumva pentru că aţi fost severă cu ei?

Am înghiţit şi-am încercat să-mi găsesc cuvintele.

— Am trei fraţi. Toţi plâng şi pot să vă asigur că rareori le înţeleg motivele.

Ea a chicotit.

— Aşadar, nu credeţi că aţi fost prea dură cu ei?

Ştiam ce face – repeta întruna întrebarea ca să-mi ies din pepeni. Era foarte aproape de a mă provoca.

— Nu pot să-mi imaginez cum este să te afli de cealaltă parte a procesului Alegerii şi să fii eliminat atât de devreme. Dar, în afară de tatăl meu, nimeni de aici nu ştie nici cum este să fii în locul meu. Voi face tot posibilul să-mi găsesc un soţ vrednic. Iar dacă bărbatul acela nu poate să facă faţă câtorva vorbe aspre, atunci cu siguranţă nu va putea să fie prinţ. Credeţi-mă pe cuvânt!

M-am întins şi i-am atins braţul, ca şi când ar fi fost o bârfă sau o glumă. Era o tehnică de dezarmare.

— Că tot a venit vorba de pretendenţi, sper că mă veţi scuza. Trebuie să mă duc să-mi petrec ceva timp cu ei.

Ea a vrut să-mi adreseze o altă întrebare, dar eu m-am întors şi m-am îndepărtat, cu capul sus. Nu ştiam ce să fac. Nu puteam să mă duc să-mi iau ceva de băut, nu puteam să rostesc toate injuriile pe care le ştiu şi nu puteam să alerg în braţele părinţilor mei. Trebuia să par mulţumită, aşa că m-am plimbat prin cameră zâmbind şi fluturând din gene către băieţi când am trecut pe lângă ei.

Am observat că numai gesturile astea simple îi făceau să rânjească sau să-şi schimbe poziţia. În loc să se retragă, s-au domolit, iar eu am văzut că scurtele momente de blândeţe le ştergeau deja amintirile de dimineaţă, din Salonul Domnilor. Mi-am dorit din tot sufletul ca şi publicul să treacă peste asta la fel de uşor ca băieţii.

M-am gândit că, în cele din urmă, unul dintre ei va fi destul de curajos să-mi vorbească. Şi s-a dovedit că acela a fost Hale.

— Deci, suntem la un ceai, a spus el, venind lângă mine. Ce fel de ceai îi place cel mai mult prinţesei?

A sorbit din ceaşca lui şi a zâmbit timid.

Hale era o persoană caldă fără să depună vreun efort, ca doamna Marlee, şi îmi era uşor să-i vorbesc. Acum, eram mai recunoscătoare decât ar fi ghicit vreodată pentru că mă abordase el primul. Era a doua oară când mă salva.

— Depinde de starea pe care o am. Sau de anotimp. De exemplu, nu pot să mă bucur de ceaiul alb iarna. Dar ceaiul negru este foarte bun.

— Sunt de acord.

Hale a rămas pe loc, dând aprobator din cap.

— Am auzit că, după ce am plecat astăzi, cineva a plâns. Este adevărat?

Hale a făcut ochii mari şi a fluierat uşor.

— Da, Leeland. Am crezut că s-a lovit sau aşa ceva. Ne-a luat aproape o oră să-l liniştim.

— Ce s-a întâmplat?

— Tu! Ai intrat, te-ai plimbat prin cameră şi ai eliminat oameni la întâmplare. Presupun că e timid şi că l-ai şocat de-a binelea.

L-am zărit pe Leeland stând singur într-un colţ. Dacă într-adevăr mi-aş fi căutat un soţ, ar fi plecat deja. Mă surprindea un pic faptul că nu ceruse să plece.

— Cred că am fost mai dură decât am vrut.

Hale a scos un hohot de râs.

— Nu trebuie să fii dură deloc. Toţi ştim cine eşti şi ce poţi să faci. Noi respectăm asta.

— Spune-i asta tipului care a întrebat când o să fie plătit, am mormăit eu.

El a rămas fără replică, iar mie mi-a părut rău pentru că discuţia încetase din cauza mea.

— Deci, ce-o să fie astăzi? am întrebat eu, încercând să-mi recâştig calmul.

— Poftim?

— Cum îmi dovedeşti astăzi că eşti demn de mine?

El a zâmbit.

— Astăzi îţi promit că nu am să-ţi aduc niciodată ceai alb iarna.

A plecat pur şi simplu, fără să-şi ia „la revedere” sau să facă o plecăciune, părând optimist.

Privind peste umărul lui, Baden m-a atras atenţia. Prima mea impresie despre el nu avea nimic de-a face cu discuţia noastră iniţială. Îl vedeam doar ca fiind băiatul pe care mătuşa May îl credea promiţător.

Mi-am dat seama că se gândeşte dacă să vină sau nu spre mine. M-am uitat în jos şi l-am urmărit pe sub gene. Mă simţeam ridicol încercând să joc rolul ăsta, dar funcţiona, iar el a traversat încăperea. Mi-am amintit de reporteră, gândindu-mă cât de amuzant era că învăţasem o mulţime de tehnici de dezarmare pentru interviuri sau negocieri, dar că, atunci când era vorba despre băieţi, trebuia să mă descurc singură.

Baden părea dornic să-mi vorbească, însă amândoi am fost surprinşi când un alt băiat, care venea dintr-o altă direcţie, a ajuns lângă noi în acelaşi moment.

— Gunner, l-a salutat Baden. Cum te distrezi la petrecere?

— Excelent. Tocmai veneam să-i mulţumesc Alteţei Sale pentru că a organizat-o. Mi-a făcut plăcere să îţi cunosc fraţii mai mici.

— Vai, Doamne! Ce au făcut?

Baden a râs, iar Gunner a încercat să nu zâmbească.

— Osten este groaznic… de plin de energie.

Am oftat.

— Părinţii mei sunt de vină. Se pare că, atunci când ajungi la al patrulea copil, dorinţa de a-i insufla anumite valori dispare.

— Totuşi, îmi place de el. Sper că am să-l mai văd.

— E greu de spus. Osten este cel mai greu de supravegheat. Nici măcar dădaca lui – pe care o *dispreţuieşte,* apropo – nu poate să ţină pasul cu el. Fratele meu fie provoacă haos, fie se ascunde.

Baden a intervenit. M-am întrebat dacă încearcă să flirteze sau doar să pară curajos.

— Aceste două stări sunt atât de diferite! Toţi din familia ta sunt aşa?

Ştiam ce întreba: eram genul de fată care vrea să găsească alinare sau să provoace agitaţie?

— Indubitabil.

Baden a încuviinţat din cap.

— E bine de ştiut. Am să-mi cumpăr un scut şi un binoclu.

Şi, la naiba, am chicotit. N-am vrut, dar am făcut-o. Am încercat să nu fiu supărată pentru că-mi lăsasem garda jos. Speram doar sa iasă nişte fotografii bune. Am făcut o reverenţă şi am mers mai departe.

În cealaltă parte a camerei, l-am văzut pe Henri, urmat îndeaproape de Erik. În momentul în care privirile ni s-au întâlnit, s-a îndreptat imediat spre mine, rânjind cu gura până la urechi.

— Bună! *Hyvää iltaa!*

M-a sărutat pe obraz, gest care, din nou, m-ar fi şocat din partea oricui altcuiva.

— Spune „Bună seara!”

— O, ăăă… *heevat eelah?* am mormăit, încercând să-i repet cuvintele.

Ei a chicotit când i-am masacrat limba.

— Bine, bine!

Întotdeauna era aşa de vesel?

M-am întors spre Erik.

— Serios, cât de rău am pronunţat?

Tonul lui era blând, dar nu avea de gând să mă mintă.

— Îmi pare rău să o spun, dar nici măcar nu pot să ghicesc ce aţi spus.

Eu am zâmbit sincer. Cei doi erau atât de la locul lor şi asta spunea ceva, având în vedere cât de singur se simţea probabil Henri.

Înainte să pot să continui conversaţia, Josie a apărut lângă mine.

— Grozavă petrecere, Eadlyn! Tu eşti Henri, nu? Ţi-am văzut poza, a spus ea grăbită şi i-a întins mâna ca să-l salute.

Deşi probabil confuz, a dat mâna cu ea.

— Eu sunt Josie. Eadlyn şi cu mine suntem practic surori, a izbucnit ea.

— Numai că între noi nu există nicio relaţie de rudenie, am adăugat eu.

Erik a încercat să-i traducă asta lui Henri, repede şi în şoaptă, fapt care a nedumerit-o pe Josie.

— Tu cine eşti? a întrebat ea. Nu-mi aduc aminte să-ţi fi văzut fotografia.

— Sunt interpretul domnului Henri. El vorbeşte doar finlandeză.

Josie a părut incredibil de dezamăgită. Atunci mi-am dat seama că probabil venise lângă noi pentru că fusese atrasă de Henri. Cu siguranţă părea mult mai tânăr decât majoritatea celorlalţi şi avea un aer vesel despre care Josie crezuse poate că i se potriveşte mai bine decât mie.

— Păi, şi… a început ea, cum trăieşte?

Erik a vorbit fără să discute cu Henri.

— Dacă practic eşti sora Alteţei Sale, atunci sunt sigur că ai avut parte de o educaţie excelentă la palat. Aşadar, desigur, ştii că relaţiile dintre Illéa şi Swendway, care sunt puternice şi vechi, i-au atras pe mulţi locuitori din Swendway să se stabilească aici şi să întemeieze mici comunităţi, şi invers. Nu este deloc dificil.

Am strâns din buze şi-am încercat să nu rânjesc la felul direct în care o pusese pe Josie la locul ei. Josie a dat aprobator din cap.

— Oh, bineînţeles. Ăăă… Nu a mai insistat. Scuzaţi-mă.

— Îmi pare rău, am şoptit eu după ce s-a îndepărtat. Nu are nimic de-a face cu voi doi. Este groaznică, pur şi simplu.

— Nu m-am supărat, a răspuns Erik sincer.

Pentru câteva clipe, a tot vorbit cu Henri în finlandeză, probabil ca să-l pună la curent cu ceea ce tocmai se întâmplase.

— Vă rog să mă scuzaţi. Trebuie să stau de vorbă cu cineva, dar ne vedem la cină.

Am făcut o reverenţă şi am plecat, încercând să găsesc un refugiu.

Interviul de mai devreme mă luase total prin surprindere, şi eram mândră că reuşisem să mă adun. Însă Josie avea talentul de a mă scoate din fire de fiecare dată.

Am văzut-o pe mama singură şi m-am grăbit spre ea, sperând să mă consoleze. În schimb, m-a întâmpinat cu aceeaşi privire furioasă ca a lui Ahren când intrasem prima dată.

— De ce nu ne-ai spus că asta ai de gând să faci? m-a întrebat încet, zâmbind ca şi când nimic nu ar fi fost în neregulă.

Eu am procedat la fel când i-am răspuns:

— Mi s-a părut o idee bună. Asta a făcut tata.

— Da, dar la o scară mai mică şi în privat. Tu i-ai făcut de râs în

public. Nimeni nu o să te admire pentru asta.

Am pufnit.

— Îmi pare rău! Serios! Nu mi-am dat seama.

Ea m-a cuprins cu un braţ.

— Nu am vrut să fiu dură cu tine. Ştim că te străduieşti.

Chiar atunci, un fotograf s-a apropiat ca să ne surprindă stând de vorbă. M-am întrebat ce titlu urma să aibă fotografia. Probabil ceva în legătură cu Aleasa care o învaţă pe Alegătoare.

— Ce-ar trebui să fac acum?

Ea s-a uitat prin cameră, verificând de două ori că nu ne aude nimeni.

— Gândeşte-te… la o mică idilă. Nimic scandalos, pentru numele lui Dumnezeu! a adăugat repede. Dar oamenii asta vor… să vadă cum te îndrăgosteşti.

— Nu pot să *fac* să se întâmple asta. Nu pot…

— America, dragă! a strigat tata.

Părea că Osten vărsase ceva pe el, iar ea s-a grăbit să-l conducă afară.

Aş fi pus pariu că orice s-a întâmplat era încercarea deliberată a lui Osten de a ieşi de acolo.

Eu am rămas pe loc, încercând să nu ies în evidenţă cât m-am uitat cu atenţie prin cameră. Prea mulţi străini. Prea mulţi oameni care mă urmăreau şi aşteptau să acţionez. Eram pregătită să pun capăt Alegerii în urmă cu aproximativ patru ore. Am inspirat adânc. Trei luni aveau să-mi cumpere libertatea. Puteam s-o fac! Trebuia s-o fac!

Am traversat încăperea fără grabă, ştiind cu cine trebuie să vorbesc. După ce l-am găsit, m-am aplecat şi i-am vorbit la ureche.

— Vino în camera mea. La opt fix. Să nu spui nimănui.

Capitolul 12

M-am plimbat încolo şi-ncoace cât am aşteptat să aud bătaia în uşă. Kile chiar era singura persoană căreia puteam să-i încredinţez sarcina asta, deşi detestam să îl rog. Eram pregătită să cădem la învoială, dar încă nu ştiam ce aş fi putut să îi ofer. Eram sigură însă că avea şi el ideile lui.

Bătăile au fost uşoare şi aproape că am auzit întrebarea din spatele lor: ce caut eu aici?

Am deschis uşa şi, acolo, punctual, era Kile.

— Alteţa Voastră, a spus el şi a făcut o plecăciune comică. Am venit să vă dau pe spate.

— Caraghiosule! Treci înăuntru!

Kile a intrat şi s-a uitat la rafturile mele.

— Ultima dată când am fost la tine în cameră, aveai o colecţie de ponei de lemn.

— Am depăşit faza aia.

— Dar nu şi pe cea de tirană autoritară?

— Nu. Tot aşa cum şi tu continui să fii un şoarece de bibliotecă nesuferit.

— Aşa îţi cucereşti toţi partenerii?

Eu am zâmbit superior.

— Mai mult sau mai puţin. Ia loc. Am o propunere pentru tine.

El a zărit vinul de care făcusem rost şi s-a grăbit să-şi toarne un pahar.

— Vrei şi tu?

Am oftat.

— Te rog. O să avem nevoie amândoi.

S-a oprit şi s-a uitat la mine înainte să continue.

— Acum sunt agitat. Ce vrei?

Mi-am luat paharul şi am încercat să îmi aduc aminte cum voiam să îi explic.

— Kile, tu mă cunoşti. Mă ştii de o viaţă întreagă.

— Aşa e. De fapt, ieri mi-am adus vag aminte că te-am văzut alergând pe aici doar cu un scutec pe tine. Arătai bine.

Mi-am dat ochii peste cap şi am încercat să nu râd.

— Oricum. Într-o oarecare măsură, tu îmi înţelegi personalitatea; ştii cine sunt când nu se filmează.

El a sorbit din vin, gândindu-se la vorbele mele.

— Cred că te înţeleg şi atunci când camerele filmează, dar, te rog, continuă.

La asta nu mă gândisem, cum mă văzuse trecând prin diversele etape de până atunci, atât la televizor, cât şi în viaţa reală.

— Alegerea nu a fost ideea mea, dar este ceva pentru care trebuie să-mi dau toată silinţa. Personal, cred că o fac. Dar publicul se aşteaptă să fiu o fetiţă năstruşnică pe lângă voi toţi, ceea ce nu cred că pot să fac. Nu pot să mă port prosteşte.

— De fapt…

— Să nu îndrăzneşti!

El a zâmbit răutăcios şi a mai sorbit o gură de vin.

— Ce pacoste eşti! Nici nu ştiu de ce mă mai obosesc.

— Nu, continuă, nu vrei să te porţi prosteşte.

Şi-a lăsat paharul şi s-a aplecat înainte.

Eu am inspirat adânc, din nou căutându-mi cuvintele.

— Ei vor romantism, dar eu nu sunt pregătită să mă port aşa în public, cel puţin nu când nu simt nimic pentru nimeni. Totuşi, trebuie să le ofer ceva.

Mi-am aplecat uşor capul şi l-am privit pe sub gene.

— Ce anume, mai exact?

— Un sărut.

— Un sărut?

— Doar unul scurt. Şi tu eşti singurul pe care pot să-l rog, pentru că tu ai şti că nu este real şi lucrurile nu s-ar complica. Şi sunt dispusă să-ţi ofer ceva în schimb.

A ridicat din sprâncene.

— Ce?

Am dat din umeri.

— Orice vrei, serios. În limitele posibilului. Nu pot să-ţi ofer o ţară sau ceva de genul ăsta.

— Ai putea să vorbeşti cu mama? Să mă ajuţi să plec de aici?

— Şi unde să te duci?

— Oriunde. A oftat disperat. Mama mea… Nu ştiu ce s-a întâmplat de le este nebuneşte de loială părinţilor tăi, dar i-a intrat în cap că ăsta este căminul nostru pentru totdeauna. Ştii cât de mult m-am străduit să scap de aici şi să urmez cursul ăla intensiv? Vreau să călătoresc, vreau să construiesc, vreau să fac mai mult decât să citesc despre diverse lucruri. Uneori, cred că încă o zi petrecută în spatele zidurilor ăstora ar putea să mă ucidă.

— Înţeleg, am şoptit eu, fără să gândesc, şi m-am îndreptat. Pot să te ajut. De îndată ce se iveşte ocazia, am să te ajut să-i convingi pe ai tăi că trebuie să pleci de la palat.

El a tăcut preţ de o secundă şi apoi a dat peste cap restul de vin.

— Un sărut?

— Doar unul.

— Când?

— În seara asta. La ora nouă, un fotograf o să aştepte pe hol. Sper că foarte bine ascuns, pentru că mi-ar plăcea să pretind că nu e acolo.

Kile a încuviinţat din cap.

— Bine. Un sărut.

— Mulţumesc.

Am tăcut amândoi, urmărind limbile ceasului. După trei minute, nu am mai rezistat.

— Cum adică vrei să construieşti chestii?

El s-a luminat la faţă.

— Asta studiez. Arhitectură şi design. Îmi place să visez structuri, să îmi imaginez cum să le proiectez şi, uneori, cum să le fac deosebit de frumoase.

— Kile, asta… chiar e interesant.

— Ştiu. Kile a afişat un zâmbet strâmb, întocmai ca tatăl său, şi m-a distrat să văd cât este de entuziast. Vrei să vezi?

— Ce să văd?

— Câteva dintre desenele mele. Le am în camera mea. În cea veche, nu în cea aleasă pentru mine, aşa că sunt foarte aproape.

— Sigur.

Am băut o ultimă gură de vin şi l-am urmat afară. Cu excepţia câtorva paznici, pe coridor nu era nimeni când Kile şi cu mine ne-am îndreptat spre camera lui.

El a deschis uşa şi a aprins luminile, iar eu a trebuie să mă abţin să nu icnesc.

Era atât de dezordonat!

Patul nu era făcut, hainele stăteau grămadă într-un colţ, iar pe noptieră erau câteva farfurii murdare.

— Ştiu la ce te gândeşti. Cum de reuşeşte să aibă o cameră atât de curată?

— Mi-ai citit gândurile, am spus eu, încercând să nu par total scârbită.

Cel puţin nu mirosea urât.

— În urmă cu vreun an, am rugat personalul să nu-mi mai facă curăţenie. O fac eu. Dar Alegerea m-a luat oarecum prin surprindere, aşa că am lăsat totul cum era.

El a început să împingă cu piciorul diverse obiecte sub pat şi a încercat să aranjeze un pic lucrurile din apropierea lui.

— De ce nu îi laşi să-ţi facă curăţenie?

— Sunt un bărbat în toată firea. Pot să-mi port singur de grijă.

Nu credeam că o spusese ca pe o aluzie răutăcioasă la adresa mea, dar tot m-a durut.

— Oricum, ăsta este spaţiul meu de lucru.

În colţul îndepărtat al camerei, pereţii erau acoperiţi de fotografii şi postere cu tot felul de construcţii, de la zgârie-nori la bordeie de pământ. Biroul lui era plin ochi de schiţe pe care le desenase şi modele construite din bucăţi de lemn şi benzi subţiri de metal.

— Tu ai făcut toate astea? am întrebat eu, atingând uşor o structură care se răsucea un pic spre vârf.

— Da. Conceptul, designul. Mi-ar plăcea să înalţ clădiri adevărate într-o zi. Studiez, dar nu pot să învăţ prea multe fără practică, ştii?

— Kile… M-am uitat cu atenţie la tot: la culori şi la linii, înţelegând cât timp îşi petrecuse gândindu-se la fiecare dintre ele. Este uimitor!

— Aşa mă prostesc eu.

— Nu, nu face asta! Nu-ţi face munca să pară mai puţin importantă decât este. Eu n-aş putea niciodată să fac aşa ceva.

— Ba sigur că ai putea! A luat o riglă în forma literei T şi a aşezat-o peste ceva la care lucra deja. Vezi, trebuie doar să te uiţi la linii şi să faci calcule.

— Îh, mai multă matematică! Şi aşa calculez prea mult.

El a râs.

— Dar asta e matematică amuzantă.

— „Matematică amuzantă” este un oximoron.

Kile şi cu mine ne-am mutat pe canapeaua lui şi ne-am uitat prin câteva cărţi ale arhitecţilor săi preferaţi, studiindu-le stilurile. Părea deosebit de interesat de modul în care unii lucrau cu terenul din jurul lor, iar alţii construiau în contrast cu el. „Adică, uită-te la asta!” spunea cu entuziasm după aproape fiecare pagină.

Nu-mi venea să cred că în toţi anii ăştia nu-i văzusem şi latura asta. Se închidea într-o carapace, izolându-se de ceilalţi de aici pentru că palatul îl prinsese într-o capcană. În spatele cărţilor şi al remarcilor tăioase era o persoană curioasă, dedicată şi, uneori, foarte fermecătoare.

M-am simţit de parcă aş fi fost minţită. Oare avea cineva să apară de după colţ şi să-mi spună că, de fapt, Josie este o sfântă?

În cele din urmă, Kile şi-a privit ceasul.

— Este nouă şi zece.

— Oh. Atunci ar trebui să plecăm.

Însă nu voiam să mă ridic. Camera dezordonată a lui Kile era unul dintre cele mai confortabile locuri în care fusesem vreodată.

— Mda.

Kile a închis cartea şi a pus-o înapoi pe raft. Deşi în colţul ăla haosul domnea ca peste tot în cameră, am observat cu câtă grijă o mânuieşte.

L-am aşteptat lângă uşă, brusc agitată.

— Poftim, a spus el, oferindu-mi mâna. Este sfârşitul unei întâlniri, nu?

I-am dat mâna.

— Mulţumesc. Pentru că mi-ai arătat munca ta şi pentru că faci asta. Promit că am să te răsplătesc.

— Ştiu.

El a deschis uşa şi m-a condus pe hol.

— Când crezi că ne-am ţinut de mână ultima dată? m-am întrebat eu cu voce tare.

— Probabil când am jucat „Ţară, ţară, vrem ostaşi.’”.

— Probabil.

Am tăcut cât ne-am îndreptat spre camera mea. Când am ajuns, m-am întors spre Kile şi l-am urmărit cum înghite în sec.

— Eşti agitat? am şoptit eu.

— Nee. Zâmbea şi se foia în acelaşi timp. Deci… noapte bună.

Kile s-a aplecat, iar buzele lui le-au întâlnit pe ale mele şi s-au apăsat pe ele. Apoi s-au desfăcut şi s-au închis şi s-au desfăcut din nou. În momentul dintre sărutări, am inspirat, simţind că o să mă sărute încă o dată. A făcut-o, slavă Cerului, pentru că nu mai fusesem sărutată aşa până atunci şi aveam nevoie de mai mult.

În puţinele dăţi în care mă sărutasem cu băieţii, o făcusem în grabă şi neglijent, ascunzându-mă în vreun dressing sau în spatele unei statui. Dar acum, cu atât de mult spaţiu în jurul nostru şi fără să vină cineva să mă verifice… era diferit.

Încă ţinându-l, m-am sprijinit de Kile, iar el mi-a cuprins obrazul cu mâna liberă. Mi s-a părut că mă sărută pe buze o veşnicie înainte să se retragă.

Şi, chiar şi când a făcut-o, nasul i-a rămas lipit de al meu – atât de aproape, încât, atunci când mi-a şoptit, am simţit că respiraţia îi miroase uşor a vin.

— Crezi că a fost suficient?

— Eu… ăăă… nu ştiu.

— Doar ca să fim siguri.

Mi-a apăsat din nou gura cu a lui, iar eu am fost atât de surprinsă că mă mai sărută aşa, încât am simţit că mi se înmoaie oasele. I-am înfăşurat părul pe degetele mele, şocată că simţeam nevoia să-l ţin aşa toată noaptea.

S-a retras încă o dată şi m-a privit în ochi, iar eu am văzut ceva diferit. Oare şi el simţea acea căldură ciudată învăluindu-i braţele, pieptul şi capul?

— Mulţumesc, am murmurat.

— Oricând. Adică – a scuturat din cap, râzând de el însuşi – ştii la ce mă refer.

— Noapte bună, Kile!

— Noapte bună, Eadlyn!

Înainte să se îndrepte spre scările care duceau spre locuinţa lui temporară, m-a sărutat repede pe obraz.

L-am urmărit plecând şi mi-am spus că singurul motiv pentru care zâmbesc aşa e că pe undeva erau ascunse camerele, nu din cauza a ceea ce făcuse Kile Woodwork.

Capitolul 13

— Deci, cred că am reuşit să-i distrag pe toţi pentru o vreme.

Mă plimbam cu Ahren prin grădină şi îl ţineam de braţ.

— Sunt convins. Ahren s-a strâmbat un pic la mine, iar eu abia m-am stăpânit să nu-l lovesc. Cum a fost?

Pentru asta chiar l-am lovit.

— Măgarule! O doamnă nu spune niciodată.

— Ei bine, o doamnă adevărată vrea să fie fotografiată sărutându-se cu peţitorul ei pe întuneric?

Am ridicat din umeri.

— În orice caz, a funcţionat.

Fotografiile cu mine şi Kile au fost de-a dreptul devorate, întocmai cum prevăzusem. Mi se părea un pic ciudat că după aşa ceva sunt avizi oamenii, dar chiar nu conta atâta timp cât ei erau mulţumiţi. Totuşi, reacţiile faţă de sărut erau diferite. Câteva ziare scriau că e drăguţ, dar majoritatea erau nemulţumite că fusesem dispusă să mă las sărutată aşa de devreme în competiţie.

Într-una dintre revistele de scandal, doi dintre cei mai importanţi reporteri dezbăteau dacă eram libertină pentru că-i dăruisem un asemenea sărut sau dacă era un gest drăguţ pentru că îl cunoşteam pe Kile de la naştere. Am încercat să nu mă gândesc la asta. Destul de curând, aveau să discute despre alte lucruri.

— Am citit câteva pagini, am spus eu, întorcându-mă din nou spre Ahren. Niciun raport de discriminare post-caste.

— Deci, ce planuri ai pentru azi? Ai de gând să-i faci din nou pe băieţi să plângă?

Mi-am dat ochii peste cap.

— A fost doar unul singur. Şi, nu ştiu. Poate că azi n-am să-i vizitez.

— Nici gând, a izbucnit, conducându-mă pe o altă alee. Serios, Eadlyn, dacă trebuie să te târăsc de păr toată competiţia, am s-o fac, dar chiar trebuie să te implici în Alegere.

Mi-am tras braţul dintr-al lui.

— Nu pot să nu cred că tatei nu i-a fost atât de greu.

— L-ai întrebat?

— Nu, şi nu cred că pot. Nu demult, el şi mama mi-au dat mai multe detalii, gândindu-se că ar putea să-mi fie de folos. Cred că au avut un motiv să ţină lucrurile astea numai pentru ei şi mi se pare nepoliticos să întreb. În plus, nu ştiu dacă doi oameni în situaţia asta s-ar comporta exact la fel, şi chiar nu vreau să aflu dacă tatei i-a mai plăcut de altcineva în afară de mama.

— Totuşi, nu e ciudat? Ahren s-a aşezat pe o bancă din apropiere. Altă femeie ar fi putut să ne fie mamă!

— Nu, i-am răspuns şi m-am aşezat lângă el. Noi existăm doar pentru că s-au găsit unul pe celălalt. Nu ne-am fi născut din nicio altă combinaţie.

— Mă zăpăceşti, Eady.

— Îmi pare rău. Situaţia asta mă descurajează. Mi-am trecut degetul peste marginea pietrei şi am continuat: Adică, înţeleg de ce conceptul pare interesant. Că undeva acolo, perechea mea perfectă ar putea să mă aştepte şi că, din întâmplare, aş putea să-i extrag numele şi să o întâlnesc şi să mă îndrăgostesc nebuneşte. Dar, pe de altă parte, simt că sunt un trofeu, că sunt judecată mai mult decât de obicei. Şi, când mă uit la toţi băieţii ăia, îmi par ciudaţi faţă de oamenii pe care îi întâlnesc de obicei şi nu cred că-mi place chestia asta. Toată situaţia mă nelinişteşte.

Ahren a tăcut pentru o vreme, iar eu mi-am dat seama că îşi alegea cuvintele cu grijă, ceea ce mă îngrijora.

Nu ştiam dacă asta li se întâmpla gemenilor în general sau dacă era o legătură doar între mine şi Ahren, dar atunci când ne contraziceam aveam o senzaţie aproape fizică. Parcă între noi exista o bandă de cauciuc întinsă foarte tare.

— Ascultă, Eady, ştiu că poate nu a fost cea mai bună soluţie, dar chiar cred că e bine să ai pe cineva în viaţa ta. Sunt cu Camille de mult timp şi, chiar dacă totul s-ar termina mâine, aş fi o persoană mai bună datorită ei. Sunt unele lucruri pe care le afli despre tine doar după ce laşi pe altcineva în cele mai intime locuri din inima ta.

— Cum de reuşiţi totuşi să aveţi o relaţie? Sunteţi mai tot timpul despărţiţi.

El a zâmbit larg.

— Ea este sufletul meu pereche. Ştiu asta.

— Nu cred că există suflete-pereche, am spus eu, examinându-mi pantofii. S-a întâmplat să cunoşti o prinţesă franceză pentru că tu nu întâlneşti decât familii regale, şi o placi mai mult decât pe oricine altcineva. Poate că adevăratul tău suflet-pereche mulge chiar acum o vacă şi tu n-ai să ştii niciodată.

— Mereu te iei de ea!

Tonul lui a făcut ca banda invizibilă de cauciuc să se întindă din nou.

— Pur şi simplu discut posibilităţile.

— Între timp, tu ai zeci de posibilităţi în faţa ta şi refuzi să te uiţi la ele.

Am pufnit.

— Tata te-a pus să faci asta?

— Nu! Cred că ar trebui să fii deschisă la minte în privinţa asta. Eşti unul dintre cei mai izolaţi oameni din ţară, dar asta nu înseamnă că trebuie să fii veşnic singură. Măcar o dată în viaţă trebuie să ai o

relaţie romantică.

— Hei! Am avut relaţii romantice!

— O imagine din ziar nu înseamnă că ai o relaţie, a spus el cu aprindere. Nici faptul că te-ai sărutat cu Leron Troyes la balul ăla de Crăciun din Paris.

Eu am icnit.

— De unde ştii asta?

— Toată lumea o ştie.

— Chiar şi mama şi tata?

— Tata nu. Mă rog, doar dacă nu i-a spus mama, pentru că sunt convins că ea a aflat.

Mi-am ascuns faţa în mâini şi am scos nişte ţipete ascuţite, care exprimau o umilinţă totală.

— Nu spun decât că Alegerea ar putea să fie bună pentru tine.

Replica lui mi-a alungat toată ruşinea, înlocuind-o cu furie.

— Toată lumea spune asta mereu: că ar putea să fie ceva bun pentru mine. Ce înseamnă asta? Sunt inteligentă şi frumoasă şi puternică. Nu am nevoie să fiu salvată.

Ahren a ridicat din umeri.

— Poate că nu. Dar nu se ştie dacă nu cumva unul dintre ei ar putea avea nevoie să fie salvat.

Am fixat iarba cu privirea, gândindu-mă la vorbele lui. Am clătinat din cap.

— Ce faci, Ahren? De ce te-ai răzgândit brusc? Credeam că eşti de partea mea.

Am văzut cum ceva i-a licărit în priviri înainte să îl alunge şi să mă cuprindă cu un braţ.

— Sunt, Eadlyn. Tu, mama şi Camille sunteţi cele mai importante femei din viaţa mea. Aşadar, te rog să mă înţelegi când spun că uneori mă întreb cât de fericită eşti.

— Sunt fericită, Ahren. Eu sunt prinţesa. Am totul.

— Cred că tu confunzi confortul cu bucuria.

Cuvintele lui mi-au amintit vag de discuţia recentă cu mama.

Ahren m-a frecat pe braţ şi s-a ridicat în picioare, scuturându-şi costumul.

— I-am promis lui Kaden că îl ajut la lecţia de franceză. Gândeşte-te la asta, bine? Poate mă înşel. Cu siguranţă n-ar fi prima dată.

Am zâmbit amândoi.

Eu am încuviinţat din cap.

— Am să mă gândesc.

El mi-a făcut cu ochiul.

— Ieşi la o întâlnire sau ceva de genul ăsta. Fă şi tu ceva interesant în viaţă!

M-am învârtit prin faţa uşii spre Salonul Domnilor, îngrijorată că pierd timpul. După discuţia cu Ahren, ar fi trebuit să mă duc direct în birou. Adevărul e că abia aşteptam să mă întorc la monotonia obişnuită de a muta de colo-colo hârtiile. Dar cuvintele lui, mai mult decât ale altcuiva, mă făceau să mă întreb dacă nu cumva chiar ar trebui să încerc. Şi nu mă refeream la strădaniile false din faţa camerelor, ci la un efort adevărat.

Mi-am spus că, până la urmă, tot trebuia să-mi dau întâlniri cu ei. Era minimul necesar pe care ar fi trebuit să-l fac. Nu însemna că aleg pe cineva; pur şi simplu, îmi respectam promisiunea faţă de tata şi făceam ceea ce toată lumea aştepta să fac.

Oftând, i-am dat plicul majordomului.

— Bine, du-te.

El a făcut o plecăciune înainte de a pleca, iar eu am aşteptat afară.

Hotărâsem că nu voi mai da buzna în Salonul Domnilor. Voiam ca cei Aleşi să fie în alertă, însă toată lumea avea nevoie de un refugiu din când în când. Ştiam asta mai bine decât oricine.

După o clipă, majordomul s-a întors şi a ţinut uşa când Hale a ieşit. Când s-a apropiat, m-am gândit la două lucruri. În primul rând, m-am întrebat ce ar fi crezut Kile, fapt care, indiscutabil, era ciudat. În al doilea rând, era evident că Hale încă nu ştia ce să creadă despre mine, pentru că părea foarte precaut când s-a oprit la jumătate de metru distanţă şi a făcut o plecăciune.

— Alteţa Voastră.

Mi-am împreunat mâinile în faţă.

— Poţi să-mi spui Eadlyn.

În ochi i s-a citit o oarecare veselie.

— Eadlyn.

Nimeni în lumea asta nu este mai puternică decât tine.

— Mă întrebam dacă ai vrea să luăm desertul împreună în seara asta, după cină.

— Doar noi doi?

Am oftat.

— Mai voiai să inviţi pe cineva? Şi tu ai nevoie de un interpret?

— Nu, nu! a spus el şi a zâmbit sincer. Eu doar… sunt plăcut surprins, presupun.

— Oh.

Faţă de declaraţia lui atât de simpatică, răspunsul meu era jalnic, dar, pur şi simplu, nu mă aşteptasem.

Cu mâinile în buzunare şi radiind, Hale a rămas pe loc, iar mie mi-a fost greu să mă gândesc la el ca la o altă persoană pe care aş fi trimis-o acasă.

— Ăăă… oricum, am să vin la camera ta cam la douăzeci de minute după cină şi o să ne ducem într-unul din saloanele de la etaj.

— Sună minunat. Ne vedem diseară!

Am început să mă îndepărtez.

— Ne vedem diseară!

Mă deranja un pic faptul că, acum, abia aşteptam întâlnirea. Într-un fel, nerăbdarea lui era drăguţă. Dar mai rea decât sentimentul că Alegerea mă afecta a fost privirea triumfătoare a lui Hale când m-a surprins uitându-mă la el peste umăr.

Capitolul 14

Ar fi fost ciudat dacă mi-aş fi schimbat rochia între cină şi desert? Oare el avea de gând să-şi ia alte haine? În ultimele câteva zile, purtasem diademe, dar ar fi fost nepotrivit să port una la o întâlnire?

La o întâlnire.

Asta depăşea cu mult zona mea de confort. Mă simţeam atât de vulnerabilă şi nu înţelegeam de ce. Interacţionasem cu destui tineri. Mă bucurasem de acel moment spectaculos cu Leron la petrecerea de Crăciun, iar Jamison Akers îmi dăduse să mănânc o căpşună din gura lui, în spatele unui copac, la un picnic. Reuşisem chiar să trec peste seara precedentă cu Kile, deşi nu semănase nici pe departe cu o întâlnire adevărată.

Îi cunoscusem pe toţi cei treizeci şi cinci de candidaţi Aleşi şi mă descurcasem minunat. Ca să nu mai spun că ajutam la conducerea unei ţări întregi. De ce mă simţeam atât de agitată la gândul unei întâlniri cu un băiat?

Am decis că da, aveam să mă schimb, şi am îmbrăcat o rochie galbenă care era mai lungă în spate decât în faţă, pe care am asortat-o cu o curea albastră, astfel încât ţinuta să pară mai puţina potrivită pentru o petrecere în grădină şi mai mult pentru o ieşire în oraş. Şi fără diademă. Oare de ce mă gândisem la varianta asta?

M-am studiat în oglindă şi mi-am amintit că *el* încerca să mă cucerească *pe mine,* nu invers.

Bătaia în uşă m-a făcut să tresar. Mai aveam încă cinci minute! Şi eu trebuia să mă duc la el! Îmi încurca toată strategia de pregătire şi, serios, mai că l-aş fi alungat şi aş fi luat totul de la început dacă ar fi trebuit să o fac.

Fără să aştepte un răspuns, mătuşa May şi-a băgat capul pe uşă, urmată de mama, care zâmbea.

— Mătuşă May! Am alergat spre ea şi am îmbrăţişat-o strâns. Ce faci aici?

— M-am gândit că ai avea nevoie de mai mult ajutor, aşa că m-am întors.

— Iar eu sunt aici ca să fac toată treaba asta şi mai ciudată decât trebuie să fie, m-a asigurat mama zâmbind.

Am râs neliniştită.

— Nu sunt obişnuită cu asta. Nu ştiu ce să fac.

Mătuşa May a ridicat o sprânceană.

— Conform ziarelor, te descurci foarte bine. Eu am roşit.

— Aia a fost altceva. Nu a fost o întâlnire adevărată. Nu a însemnat nimic.

— Dar asta înseamnă? a întrebat ea cu blândeţe.

Am ridicat din umeri.

— Nu-i acelaşi lucru.

— Ştiu că toată lumea spune asta, a început mama, dându-mi părul pe spate, dar este cel mai bun sfat pe care ţi-l pot da: fii tu însăţi.

Era mai uşor de spus decât de făcut. Pentru că, cine eram eu cu adevărat? Una din doi gemeni. Moştenitoarea unui tron. Una dintre cele mai puternice persoane din lume. Cea mai mare distracţie din ţară.

Niciodată pur şi simplu o fiică. Niciodată pur şi simplu o fată.

— Să nu iei nimic prea în serios. Mătuşa May şi-a aranjat părul în oglindă înainte să se întoarcă din nou spre mine. Ar trebui doar să te simţi bine.

Am dat din cap.

— Are dreptate, a aprobat mama. Nu e ca şi când vrem să alegi pe cineva azi. Ai timp, aşa că distrează-te întâlnind nişte oameni noi. Dumnezeu ştie că asta e ceva foarte rar pentru tine.

— Aşa este. Doar că e ciudat. Am să fiu singură cu el, iar apoi el o să le povestească tuturor celorlalţi băieţi şi după aceea va trebui să vorbim despre asta la televizor.

— Pare mai greu decât este. În cea mai mare parte a timpului e doar amuzant, m-a asigurat mama.

Am încercat să mi-o imaginez adolescentă, roşind şi vorbind despre întâlnirile ei cu tata.

— Deci pe tine nu te-a deranjat?

Ea şi-a ţuguiat buzele, studiind tavanul cât s-a gândit.

— Ei bine, a fost mai greu la început. Nu prea voiam să fiu în centrul atenţiei. Dar tu te pricepi de minune la aşa ceva, deci gândeşte-te la asta ca la orice altă petrecere sau eveniment pentru care ţi s-ar lua un interviu.

May s-a uitat la ea.

— Nu e chiar ca o recapitulare după petrecerea de Ziua Recunoştinţei, a remarcat ea înainte să se concentreze asupra mea, dar mama ta are dreptate când spune că ştii cum să te porţi în lumina reflectoarelor. La vârsta ta, ea era penibilă.

— Mulţumesc, May, a spus mama şi şi-a dat ochii peste cap.

— Oricând!

Am chicotit şi, pentru o clipă, mi-am dorit să fi avut măcar o soră. Cealaltă soră a mamei, mătuşa Kenna, murise în urmă cu câţiva ani de o boală de inimă. Unchiul James era un om simplu, aşa că nu a vrut să îi crească pe Astra şi pe Leo la palat, chiar dacă noi i-am propus asta de câteva ori. Bineînţeles, păstram legătura, dar Astra şi cu mine eram foarte diferite. Totuşi, îmi aminteam perfect că mama îşi petrecuse o săptămână în pat îmbrăţişându-le pe May şi pe bunica Singer după moartea Kennei. Tot mai des, mă întrebam dacă, pentru mama,

pierderea unei surori însemna că-şi pierduse o parte din ea. Ştiam că eu aşa aş fi simţit dacă s-ar fi întâmplat ceva cu Ahren.

Mătuşa May i-a dat un cot mamei şi au zâmbit amândouă. Ele nu se certau cu adevărat niciodată, nu pentru ceva care chiar conta, şi ambele mi-au domolit îngrijorarea.

Aveau dreptate. Asta nu era nimic.

— Ai să te descurci de minune, a spus mama. Nu te pricepi să dai greş.

Mi-a făcut cu ochiul, iar eu m-am simţit mai sigură pe mine.

M-am uitat la ceas.

— Ar trebui să plec. Mulţumesc că ai venit, am spus eu şi am luat-o de mână pe mătuşa May.

— Cu plăcere.

La uşă, am îmbrăţişat-o pe ea, apoi pe mama.

— Distracţie plăcută! mi-a şoptit mama, apoi a luat-o de mână pe sora ei şi au plecat în direcţia opusă.

Mi-am netezit rochia şi am coborât la parter.

Când am ajuns la camera lui Hale, m-am oprit şi am inspirat adânc înainte să bat la uşă. Mi-a deschis el, nu valetul lui, şi a părut încântat să mă vadă.

— Arăţi fantastic, mi-a spus.

— Mulţumesc! am răspuns, zâmbind fără să vreau. Şi tu la fel.

Se schimbase şi el, ceea ce m-a făcut să mă simt mai bine. Îmi plăcea cum se aranjase. Nu mai avea cravată şi nasturele de sus al cămăşii era descheiat. Cu asta, plus vesta, arăta… ei bine, arăta atrăgător.

Hale şi-a băgat mâinile în buzunare.

— Deci, unde mergem?

I-am arătat holul.

— Pe aici, până la etajul al treilea.

El s-a legănat pe vârfuri de câteva ori şi apoi, ezitând, mi-a întins braţul.

— Condu-mă!

— Bun, am început, în vreme ce ne îndreptam spre scări. Ştiu lucrurile de bază. Hale Garner, nouăsprezece ani, Belcourt. Dar formularele de înscriere sunt cam seci; aşadar, care este povestea ta?

El a chicotit.

— Ei bine, şi eu sunt cel mai mare din familie.

— Serios?

— Da. Suntem trei băieţi.

— Uf, îmi pare rău pentru mama ta.

— Ei, pe ea n-o deranjează, a zâmbit el. Îi aducem aminte de tata, aşa că atunci când unul dintre noi face mai mult zgomot sau râde de ceva de care ar fi râs el, oftează şi spune că îi semănăm.

Îmi era frică să întreb, dar voiam să-mi fie clar.

— Părinţii tăi au divorţat? am întrebat, îndoindu-mă că aşa era.

— Nu. Tata a murit.

— Îmi pare rău, am spus eu şi m-am simţit îngrozitor pentru că, în mod indirect, îi insultasem amintirea.

— E-n regulă. Nu e unul dintre lucrurile pe care să le ştii fără să ţi se spună.

— Pot să întreb când a murit?

— Acum aproape şapte ani. Ştiu că o să sune ciudat, dar uneori sunt invidios pe fratele meu cel mai mic. Beau avea cam şase ani când s-a întâmplat; şi el îşi aduce aminte de tata, dar nu la fel ca mine, ştii? Câteodată, îmi doresc să nu fi avut atât de multe amintiri cu el.

— Aş putea să pariez că el te invidiază tocmai pentru că ai.

El mi-a zâmbit trist.

— Nu m-am gândit niciodată la asta.

Am cotit pe scările principale, concentrându-ne la mers. Când am ajuns pe palierul de la etajul al treilea, am vorbit din nou.

— Cu ce se ocupă mama ta?

Hale a înghiţit în sec.

— Acum, lucrează ca secretară la universitatea locală. Ea… Ei bine, i-a fost greu să păstreze un serviciu bun, dar îi place ce face şi e angajată acolo de mult timp. Tocmai mi-am dat seama că am început spunând „acum” pentru că eram obişnuit să-şi schimbe des locul de muncă, dar, de ceva timp, nu mai este cazul. Aşa cum ţi-am spus când ne-am cunoscut, tata era un Doi. Era atlet. S-a internat pentru o operaţie la genunchi, dar i-au găsit un cheag care i-a ajuns la inimă. Mama nu a lucrat nici măcar o zi în viaţa ei… părinţii ei şi tata aveau grijă de ea. După moartea lui, tot ce ştia era să fie soţia jucătorului de baschet.

— O, nu!

— Mda.

Am fost atât de recunoscătoare când am ajuns la salon. Cum se descurcase tata? Cum le cercetase amănunţit pe fete, punându-le la încercare ca să îşi găsească soţia? Efortul de a cunoaşte o singură persoană mă epuiza deja, iar întâlnirea noastră nu începuse de mai mult de cinci minute.

— Uau, a şoptit Hale, admirând decorul.

Din saloanele de la etajul al treilea, aflate în partea din faţă a palatului, abia puteai să vezi dincolo de ziduri. Seara, Angeles strălucea minunat, iar eu cerusem ca luminile din salon să fie reduse, ca să vedem oraşul în toată splendoarea lui.

În mijlocul camerei era o măsuţă pe care se aflau diverse prăjituri şi o carafă cu vin pentru desert, într-o parte. Nu mai încercasem niciodată să organizez o seară romantică, dar m-am gândit că, pentru

prima dată, mă descurcasem destul de bine.

Hale mi-a tras scaunul înainte de a mi se alătura la masă.

— Nu ştiam ce îţi place, aşa că am ales mai multe. Astea sunt cu ciocolată, evident, am spus eu, arătând spre zecile de prăjiturele. Apoi, mai sunt cu lămâie, vanilie şi scorţişoară.

Hale s-a holbat la grămada de bunătăţi din faţa noastră, ca şi când i-aş fi oferit ceva uluitor.

— Ascultă, nu vreau să fiu nepoliticos, a spus el, dar dacă vrei ceva, ar trebui să iei acum, pentru că şansele să devorez tot sunt foarte mari.

Am râs.

— Serveşte-te.

El a luat una dintre prăjiturile cu ciocolată şi a băgat-o pe toată în gură.

— Mmm.

— Încearcă una cu scorţişoară. O să-ţi schimbe viaţa.

O vreme, am continuat să mâncăm şi eu m-am gândit că, probabil, asta avea să fie suficient pentru o seară. Intraserăm pe un teritoriu foarte sigur; puteam să discut despre deserturi ore întregi! Dar apoi, pe neaşteptate, a început să vorbească din nou despre viaţa lui.

— Deci mama lucrează la universitate, dar eu lucrez la un croitor, în oraş.

— Da?

— Da, hainele mă interesează foarte mult. Ei bine, cel puţin acum. După moartea tatei, a fost greu să cumpărăm lucruri noi, aşa că am învăţat să ascund rupturile din cămăşile fraţilor mei sau să le desfac tivul odată ce creşteau. Apoi, mama avea o grămadă de rochii pe care spera să le vândă ca să facă rost de nişte bani, iar eu am luat două din ele şi le-am combinat ca să-i fac una nouă. Nu era perfectă, dar mă pricepeam destul de bine şi mă gândeam că, probabil, aş putea să-mi iau o slujbă. Iar acum citesc mult şi învăţ ce face Lawrence… el este şeful meu. Din când în când, mă lasă să lucrez de unul singur. Presupun că asta am să fac în continuare.

Eu am zâmbit afectat.

— Cu siguranţă eşti unul dintre cei mai bine aranjaţi băieţi din grup.

El a zâmbit sfios.

— Este uşor când pot să lucrez cu atât de multe. Valetul meu este grozav, aşa că mă ajută să mă asigur că totul se potriveşte impecabil. Nu cred că îmi apreciază toate combinaţiile, dar vreau să arăt ca un domn şi, în acelaşi timp, să nu mă schimb, dacă are vreo logică ceea ce spun.

Am dat din cap cu entuziasm în timp ce înghiţeam o bucată de prăjitură.

— Ştii cât de greu e când îţi plac blugii, dar eşti prinţesă?

El a chicotit.

— Dar te descurci atât de bine! Adică ţinutele tale apar în toate revistele, aşa că am văzut destule. Stilul tău este unul foarte personal.

— Serios?

M-am simţit încurajată. Zilele astea, criticile erau multe, iar o mică laudă era ca apa în deşert.

— Cu siguranţă! a izbucnit el. Vreau să spun că te îmbraci ca o prinţesă, dar pe de altă parte, nu prea. Nu aş fi surprins să aflu că, de fapt, eşti liderul unei mafii feminine.

Am pufnit, împroşcând cu vin peste masă, ceea ce l-a făcut pe Hale să izbucnească în râs.

— Îmi pare rău! Am simţit cum îmi ard obrajii. Dacă m-ar fi văzut mama, mi-ar fi ţinut cea mai dură predică.

Hale şi-a şters lacrimile şi s-a înclinat în faţă.

— Chiar ţi se ţin predici? Adică, nu tu conduci, de fapt, ţara?

Am ridicat din umeri.

— Nu chiar. Tata munceşte cel mai mult. Eu doar îl asist.

— Dar acum asta e doar o formalitate, nu?

— Ce vrei să spui?

Probabil că rostisem cuvintele mult mai aspru decât intenţionasem, pentru că amuzamentul din ochii lui s-a stins imediat.

— Nu vreau să-l insult, dar mulţi oameni spun că pare obosit. Am auzit că unii fac mereu presupuneri în privinţa momentului în care ai să urci pe tron.

Mi-am coborât privirea. Oamenii chiar vorbeau despre faptul că tata era obosit?

— Hei, a spus Hale, vrând să-mi atragă din nou atenţia. Chiar îmi pare rău. Încercam doar să port o conversaţie. N-am vrut să te supăr.

Eu am scuturat din cap.

— Nu, sunt bine. Nu ştiu ce m-a apucat. Poate că m-am gândit la cum e să fac asta fără tata.

— Este atât de amuzant să te aud cum îi spui regelui „tată”.

— Dar asta este!

M-am surprins zâmbind din nou. Felul în care vorbea Hale făcea totul să pară mai calm, mai luminos. Îmi plăcea asta.

— Ştiu, ştiu. Bine, deci să revenim la tine. Pe lângă faptul că eşti cea mai puternică femeie din lume, ce faci ca să te distrezi?

Am mai mâncat o bucată de prăjitură ca să ascund cât de larg zâmbeam.

— S-ar putea sau nu să te surprindă, dar şi mie îmi place foarte mult moda.

— Zău? a răspuns el sarcastic.

— Desenez. Mult, de fapt. Mi-am încercat mâna cu lucrurile care le

plac şi părinţilor mei. Ştiu câte ceva despre fotografie şi mă pricep să cânt un pic la pian. Dar revin mereu la caietul meu cu desene.

Ştiam că zâmbesc. Paginile alea, cu mâzgăliturile făcute în creioane colorate, erau unul dintre lucrurile cu care mă simţeam cel mai în siguranţă.

— Aş putea să le văd?

— Ce?

Mi-am încrucişat gleznele şi mi-am îndreptat spatele.

— Desenele tale. Aş putea să le văd cândva?

Nimeni nu îmi vedea desenele. De vreme ce nu eu le croiam, le arătam numai servitoarelor mele, când trebuia să o fac. Dar, pentru fiecare desen arătat, ascundeam zece – lucruri pe care ştiam că nu am să le pot purta vreodată. M-am gândit la piesele alea; le păstram pe toate în minte sau pe hârtie, ca şi când să le ţin secrete era singurul mod în care puteau să-mi aparţină.

Ştiam că nu înţelege de ce tăcusem brusc sau de ce ţineam strâns braţele scaunului. Întrebarea lui Hale şi presupunerea lui că era bine-venit în lumea aia m-au făcut să mă simt de parcă mă văzuse cumva – mă văzuse cu adevărat –, şi nu-mi plăcea asta.

— Scuză-mă, am spus eu şi m-am ridicat. Cred că am băut cam mult vin.

— Ai nevoie de ajutor? a întrebat, ridicându-se şi el în picioare.

— Nu, rămâi, te rog, şi simte-te bine. M-am mişcat cât de repede am putut.

— Alteţa Voastră!

— Noapte bună!

— Eadlyn, aşteaptă!

Am mers mult mai repede pe coridor, simţindu-mă extraordinar de uşurată când nu m-a urmat.

Capitolul 15

Credeam cu tărie că felul în care mă simţeam nu era din cauza mea, nici măcar puţin. Ştiam pe cine să învinuiesc – şi toţi erau din familia Schreave. Dădeam vina pe mama şi tata pentru că nu puteau să controleze ţara şi pentru că mă forţaseră să accept situaţia asta, şi dădeam vina pe Ahren pentru că încercase să mă facă să mă gândesc la băieţii ăştia de la bun început.

Urma să devin regină şi o regină putea să fie multe lucruri… dar să fie vulnerabilă nu era o opţiune.

Timpul petrecut cu Hale în seara precedentă mă făcuse să înţeleg câteva lucruri. În primul rând, aveam dreptate în privinţa Selecţiei. Era imposibil să-mi găsesc un partener în asemenea condiţii şi mi se părea miraculos că cineva reuşise să o facă în trecut. Sinceritatea forţată faţă de foarte mulţi străini nu putea fi bună pentru sufletul cuiva.

În al doilea rând, dacă m-aş fi căsătorit vreodată, şansele să mă îndrăgostesc nebuneşte şi pentru totdeauna de persoana aceea erau foarte mici. Dragostea nu făcea decât să aducă vulnerabilitate, iar eu nu îmi permiteam asta. Eram deja prea afectuoasă cu familia mea cât să ştiu că ăsta este punctul meu slab – tata şi Ahren, în mod special. Era greu să mă imaginez făcându-mi asta dinadins.

Ahren ştia că vorbele lui pot să mă influenţeze, ştia cât de mult îl iubesc. De asta, mai presus de orice, voiam să îl strâng de gât după întâlnirea mea.

Am coborât să iau micul dejun, mergând cu paşi hotărâţi ca şi când nimic nu se schimbase. Încă deţineam controlul şi o grămadă de băieţi prostuţi nu aveau să-mi cucerească lumea. Planul meu pentru azi era să mă întorc la lucru. În ultima vreme fusesem prea mult distrasă, şi trebuia să mă concentrez. Tata spunea să-mi găsesc pe cineva care să mă ajute cu sarcinile mele, dar, până acum, orice ajutor nu reuşea decât să mă încurce şi mai mult.

Ahren şi Osten stăteau lângă mama, iar eu mi-am ocupat locul între tata şi Kaden. Chiar şi din celălalt capăt al mesei, îl auzeam pe Osten mestecând.

— Eşti bine, surioară? a întrebat Kaden, făcând o pauză între lingurile de terci de ovăz.

— Bineînţeles.

— Pari un pic stresată.

— Şi tu ai părea, dacă ar urma să conduci ţara, l-am tachinat eu.

— Câteodată mă gândesc la asta, a spus el, devenind serios. La ce aş face dacă o boală ar lovi toată Illéa, iar tu şi mama şi tata şi Ahren v-aţi îmbolnăvi şi aţi muri. Atunci, eu aş fi la conducere şi ar trebui să

mă ocup singur de toate.

Cu coada ochiului, am văzut cum tata se apleacă în faţă şi-şi ascultă fiul.

— Ce spui tu e un pic morbid, Kaden.

Kaden a ridicat din umeri.

— Este bine să-ţi faci mereu planuri dinainte.

Mi-am sprijinit bărbia în mână.

— Deci, care ar fi ordinea de zi a regelui Kaden?

— Vaccinarea, evident.

Am chicotit.

— Bună idee. Şi după asta?

El s-a gândit.

— Cred că aş încerca să cunosc oameni. Oameni sănătoşi, ca să aflu ce vor ei de la mine. Probabil că de la ei lucrurile se văd un pic diferit decât de aici.

Tata a încuviinţat din cap.

— O mişcare destul de inteligentă, Kaden.

— Ştiu.

Şi Kaden a început din nou să mănânce, domnia lui imaginară luând sfârşit. Norocul lui.

Am ciugulit din mâncare, uitându-mă pe furiş la tata. Da, observasem că părea obosit seara trecută, dar se întâmplase o singură dată. Sigur, acum îi trebuiau ochelari şi avea riduri de expresie în jurul ochilor, dar asta nu însemna că era epuizat. Ce ştia Hale?

M-am uitat prin cameră. Băieţii vorbeau în şoaptă între ei. L-am văzut pe Ean discutând cu Baden. Burke îşi vărsase ceva pe cravată şi încerca să şi-o scoată discret, dar fără succes. Apoi, mi-am plimbat privirea spre Hale, mulţumită că nu se uita în direcţia mea.

În spatele mesei îndepărtate i-am văzut pe Henri şi pe Kile. Erik traducea răbdător şi, după expresiile lor, se înţelegeau destul de bine.

M-am concentrat la ei. Am încercat un minut să-mi dau seama despre ce vorbeau, dar degeaba. M-am holbat la Kile şi i-am urmărit mâinile. Era amuzant să-l văd cum gesticulează spre ceilalţi şi apucă furculiţa, când ştiam cât de bine ţine un creion. Sau – şi mai bine – cum dă părul pe spate pentru un sărut.

În cele din urmă, Kile m-a surprins holbându-mă şi a dat uşor din cap, schiţând un zâmbet. Henri l-a observat uitându-se şi s-a întors pe scaun ca să-mi facă semn cu mâna. Eu mi-am plecat capul în semn de salut, sperând că nimeni nu-mi observase roşeaţa din obraji. Henri s-a întors imediat ca să-i spună ceva lui Erik, care i-a spus ceva lui Kile, care a ridicat din sprâncene şi a dat din cap. Ştiam că vorbesc despre mine şi n-am putut să nu mă întreb dacă într-adevăr Kile le dăduse detalii despre sărutul nostru.

Mătuşa May era singura persoană căreia puteam să-i descriu sărutul

în detaliu, fără să fiu complet îngrozită. Aş fi minţit dacă aş fi spus că, de când se întâmplase, nu mă gândisem la momentul acela.

Ahren s-a ridicat şi a sărutat-o pe obraz pe mama înainte să plece.

— Aşteaptă, Ahren, trebuie să discut ceva cu tine, i-am spus eu, ridicându-mă în picioare.

— Ne vedem imediat, dragă? a întrebat tata, privindu-mă.

— Mă întorc repede. Promit.

Ahren mi-a oferit braţul lui şi am ieşit împreună din cameră. Simţeam cum atragem atenţia. Era ca o energie care mă urmărea aproape peste tot. Deseori mă desfătam cu senzaţia asta.

— Despre ce vrei să vorbim?

I-am răspuns, zâmbind:

— Îţi spun după ce ajungem pe coridor.

El a şovăit.

— Hopa!

Când am cotit, m-am retras şi l-am lovit în umăr.

— Au!

— Aseară am fost la o întâlnire şi a fost îngrozitor şi tu eşti vinovat pentru asta.

Ahren şi-a masat braţul.

— Ce s-a întâmplat? A fost răutăcios?

— Nu.

— A… Ahren şi-a coborât vocea. A încercat să profite de tine?

— Nu.

Eu mi-am încrucişat braţele.

— A fost nepoliticos?

Am oftat.

— Nu chiar, dar a fost… ciudat.

El şi-a aruncat braţele în aer, exasperat.

— Ei bine, sigur că a fost! Dacă ai să mai ieşi cu el, o să fie mai bine. Asta e ideea. Îţi ia timp să cunoşti pe cineva.

— Nu vreau să mă cunoască! Nu vreau să mă cunoască niciunul dintre ei!

S-a încruntat, nedumerit.

— Întotdeauna am crezut că eşti singura persoană din lume pe care aş înţelege-o, a spus el, indiferent de situaţie. Credeam că şi tu m-ai înţelege mereu. Dar mă tachinezi pentru că sunt îndrăgostit, iar când se iveşte ocazia să-ţi găseşti pe cineva, nu-ţi place.

Mi-am înfipt degetul în pieptul lui.

— Nu tu ai spus că Alegerea nu are niciun sens pentru mine? Nu tu abia aşteptai să vezi cum am să-i fac să se simtă stânjeniţi? Credeam că amândoi suntem de acord că asta e o glumă. Iar acum, brusc, eşti cel mai înflăcărat fan al Alegerii.

Liniştea de pe coridor era dureroasă. Am aşteptat ca Ahren să se

certe cu mine sau măcar să îmi explice.

— Îmi pare rău că te-am dezamăgit. Dar nu cred că este vorba doar despre o întâlnire. Trebuie să afli de ce eşti atât de speriată.

Mi-am îndreptat spatele.

— Sunt viitoarea regină din Illéa. Nu mă tem de nimic.

El s-a retras.

— Continuă să-ţi spui asta, Eadlyn! Vezi dacă aşa rezolvi problema.

Totuşi, Ahren nu a ajuns prea departe pe coridor. În dimineaţa asta, Josie îşi invitase nişte prietene şi, practic, toate s-au topit când l-au văzut. Pe una dintre ele am recunoscut-o din ziua aceea din grădină şi mi-am adus aminte de ea doar pentru că mi se adresase corect.

Le-am urmărit cum zâmbesc ruşinate şi îşi lasă în jos capetele. Ahren, spre meritul lui, era politicos ca întotdeauna.

— Josie a spus că este impresionant cât de bine te pricepi la literatură, a zis una dintre fete.

Ahren s-a uitat în altă parte.

— Exagerează. Într-adevăr, îmi place să citesc şi mai şi scriu câte ceva, dar nu lucruri care merită să fie publicate.

O altă fată a făcut un pas în faţă.

— Mă îndoiesc că este adevărat. Pariez că dascălul nostru s-ar bucura să vii să ne predai cândva. Mi-ar plăcea să-ţi aud părerile despre câteva dintre cărţile pe care le-am citit.

Josie şi-a împreunat mâinile.

— O, da, te rog, Ahren! Nu vrei să vii să ne predai?

Prietenele ei au chicotit când ea i s-a adresat nonşalant pe numele mic, un obicei deprins din copilărie.

— Mă tem că am mult prea multe de făcut acum. Poate altă dată. Să aveţi o zi minunată, domnişoarelor!

A făcut politicos o plecăciune şi a mers în continuare pe coridor, iar fetele nici măcar nu au aşteptat să se îndepărteze înainte să înceapă să chicotească prosteşte.

— Este atât de chipeş, a spus una, gata să explodeze de admiraţie.

Josie a oftat.

— Ştiu. Şi e atât de drăguţ cu mine. Ieri am ieşit la o plimbare şi mi-a spus că el crede că sunt una dintre cele mai încântătoare fete pe care le-a cunoscut vreodată.

N-am mai putut să suport. Am trecut pe lângă ele, fără să încetinesc pasul.

— Eşti prea mică pentru el şi are iubită, Josie. Las-o baltă!

Am ocolit scările ca să mă duc în birou. Ştiam că am să mă simt mai bine dacă mă ocup cu ceva uşor de făcut, cu un lucru care putea fi tăiat de pe o listă.

— Vedeţi? a spus Josie, fără să se deranjeze să vorbească mai încet. V-am spus eu că e afurisită!

Capitolul 16

Munca nu m-a făcut să mă simt mai bine. Încă eram foarte iritată din cauza serii petrecute cu Hale, plus că, de fiecare dată când mă certam cu Ahren, parcă îmi pierdeam echilibrul. Toată planeta se dezechilibra. Iar comentariile ridicole ale lui Josie erau cireaşa de pe tort.

Mintea-mi bâzâia cu vorbele altor oameni şi cu propriile mele întrebări şi eram sigură că aveam să-mi pierd ziua de pomană.

— Ştii, a spus tata, ridicându-şi privirea din hârtiile lui. Şi eu am fost distras la începutul Alegerii. O să-ţi fie uşor să te descurci când grupul o să se micşoreze.

Am zâmbit. Bine, am să-l las să creadă că făcusem o pasiune pentru cineva.

— Îmi pare rău, tată.

— Să nu-ţi pară. Vrei să mă ocup eu de treburile tale astăzi? Să îţi iei liber după-amiaza asta?

Mi-am aranjat documentele din faţa mea.

— Nu, aşa ceva n-o sa se întâmple. Sunt perfect capabilă.

— Nu mă îndoiam de tine, dragă. Eu doar…

— Şi aşa mi-am luat prea mult timp liber pentru asta. Nu vreau să-mi neglijez responsabilităţile. Sunt bine.

Nu voiam să par atât de tăioasă cu el.

— În regulă.

Şi-a potrivit ochelarii şi a început din nou să citească. Am încercat să fac acelaşi lucru.

La ce se referise Ahren când spusese că nu doar întâlnirea mă supărase? Ştiam de ce sunt supărată. Şi când îl necăjisem eu în legătură cu Camille? Sigur, nu vorbeam cu ea foarte mult, dar asta din cauză că nu aveam multe în comun. Fata nu îmi displăcea.

Am clătinat din cap, concentrându-mă asupra documentelor.

— Ar fi în regulă, dacă ai avea nevoie să-ţi limpezeşti mintea, s-a oferit tata din nou. Ai putea să te duci să petreci puţin timp cu unul dintre cei Aleşi şi să te întorci după prânz. În plus, ai avea despre ce să vorbeşti la *Actualităţi*.

Am simţit un val de emoţii când am încercat să-mi dau seama cum aş putea să vorbesc despre cât de expusă mă simţisem după întâlnirea mea cu Hale… sau despre cât de uluită fusesem după sărutul cu Kile. Încercarea de a echilibra sentimentele contradictorii faţă de cele două momente era deja năucitoare, fără a mai adăuga şi altceva.

— Tată, am fost la o întâlnire aseară. Nu e suficient?

El s-a gândit puţin.

— În cele din urmă, va trebui să începi să ne anunţi când ai să ieşi

la întâlniri. Câteva fotografii de la unele dintre ele ar fi bune pentru toată lumea. Şi cred că trebuie să mai ai cel puţin o întâlnire până vineri.

— Serios? am gemut eu.

— Fă ceva ce-ţi place. Tratezi lucrurile astea de parcă ar fi nişte sarcini de serviciu.

— Pentru că asta sunt! am protestat, râzând neîncrezătoare.

— Poate să fie distractiv, Eadlyn. Încearcă!

S-a uitat la mine pe deasupra ochelarilor, aproape ca şi când m-ar fi provocat.

— Bine. O întâlnire. Cu atât te alegi, bătrâne, l-am necăjit eu.

El a chicotit.

— Bătrânul are dreptate.

Mulţumit, tata s-a întors la hârtiile lui. Eu am rămas pe loc, uitându-mă pe furiş la el de la biroul meu. Se întindea adeseori, frecându-se la ceafă, şi, cu toată că nu exista nicio urgenţă pe ordinea de zi, îşi trecea degetele prin păr de parcă ar fi fost tulburat.

Acum, că Hale mă făcuse să mă gândesc la asta, aveam de gând să stau cu ochii pe el.

Am hotărât să-l transform pe Baden în următoarea mea ţintă. Poate că mătuşa May ştia ceva, deoarece Baden nu a intrat cu tupeu sau, dimpotrivă, de parcă ar fi încercat să se ascundă. La serată, când altcineva i-a furat momentul care ar fi trebuit să fie numai al lui, nu s-a agitat. Şi, când l-am abordat ca să-mi petrec singură timpul cu el, m-am aflat din nou în centrul atenţiei sale.

— Cânţi la pian, nu-i aşa? m-a întrebat Baden când l-am invitat la o întâlnire.

— Da. Nu la fel de bine ca mama, dar sunt destul de bună.

— Eu cânt la chitară. Poate că am putea să cântăm împreună.

Nu mă gândisem la aşa ceva. Cântând, probabil că am fi vorbit mai puţin, iar mie îmi convenea de minune.

— Desigur. Am să rezerv Salonul Doamnelor pentru noi.

— Am voie să intru acolo? m-a întrebat el sceptic.

— Când eşti cu mine, da. Şi am să mă asigur că este gol. Pianul meu preferat din palat este acolo. Ai nevoie de o chitară?

El a rânjit superior.

— Nu. Mi-am adus-o pe a mea.

Baden şi-a trecut o mână peste părul tuns scurt, părând foarte relaxat. Eu încă încercam să par distantă şi inaccesibilă, dar îmi dădeam seama că erau câţiva băieţi pe care nu-i deranja deloc atitudinea mea, iar Baden era unul dintre ei.

— Care sunt şansele ca încăperea să fie goală acum? m-a întrebat el.

Entuziasmul lui m-a făcut să zâmbesc.

— Chiar mari, dar am de lucru.

S-a aplecat spre mine, cu o privire poznaşă.

— Dar nu ai de lucru mereu? Pun pariu că, dacă ar trebui, ai putea să stai trează până la trei dimineaţa.

— Aşa este, dar…

— Şi că tot o să ai de lucru când ai să revii.

Mi-am împreunat mâinile şi m-am gândit la asta.

— Chiar nu trebuie să…

El a început să scandeze încet:

— Chiuleşte, chiuleşte, chiuleşte!

Eu strângeam din buze, încercând să-mi ascund zâmbetul. De fapt, trebuia să spun cuiva. Urma să am o altă întâlnire neoficială… dar poate că mai meritam una. *Săptămâna viitoare,* am negociat cu mine însămi. *Am să-mi fac griji în privinţa camerelor după* Actualităţile *astea.*

— Du-te şi ia-ţi chitara, am spus eu, cedând.

— Două minute!

El s-a grăbit pe coridor, iar eu am clătinat din cap. Speram să nu spună tuturor că sunt extrem de uşor de convins.

M-am îndreptat spre Salonul Doamnelor, aşteptându-mă să-l găsesc gol. Cu excepţia doamnei Marlee, care stătea singură într-un colţ şi citea, avusesem dreptate.

— Alteţa Voastră, m-a salutat ea.

Chestia asta era unul dintre lucrurile amuzante. Mulţi oameni mi se adresau aşa, dar când o spunea una dintre prietenele mamei, parcă îmi zicea „dovlecel”, „puştoaico” sau „drăguţă”. Nu mă supăra, dar era întotdeauna un pic ciudat.

— Unde e mama?

Ea şi-a închis cartea.

— Are o migrenă. Am fost să o văd, dar m-a dat afară. Nu suportă să audă niciun sunet.

— O! Urma să am o întâlnire acum, dar poate ar trebui să mă duc să văd cum se simte.

— Nu, a insistat ea. Are nevoie de odihnă, iar părinţii tăi ar fi încântaţi să ai o întâlnire.

M-am gândit la asta. Dacă într-adevăr se simţea atât de rău, poate era mai bine să aştept.

— Ăăă… în regulă. Păi, aş putea să folosesc sala? Baden şi cu mine vrem să facem puţină muzică. Am mijit ochii. La propriu, adică.

Ea a chicotit şi s-a ridicat.

— Nu e nicio problemă.

— Nu e ciudat pentru tine? am întrebat eu din senin. Că băiatul tău, Kile, participă la Alegere? Că ştii că urmează să am o întâlnire cu un băiat care nu este el? E, ştii tu, în regulă?

— Am fost destul de şocată să vă văd pe amândoi pe prima pagină a

tuturor ziarelor, a spus ea, scuturând din cap ca şi când nu putea să înţeleagă cum se întâmplase. Apoi s-a apropiat, de parcă am fi împărtăşit un secret. Dar uiţi că părinţii tăi nu sunt singurii care au trecut printr-o Alegere.

M-am simţit imediat ca o idioată. De ce nu mă gândisem la asta?

— Îmi aduc aminte că-l urmăream pe tatăl tău cum se chinuia să-şi găsească timp pentru toată lumea, cum încerca să-i mulţumească pe cei din jurul lui, în timp ce căuta o parteneră vrednică. Iar pentru tine este mult mai greu, pentru că nu e vorba doar despre asta. Tu faci istorie în timp ce încerci să distragi atenţia. Şi când spun că e greu, este o afirmaţie modestă.

— Aşa e, am recunoscut eu, iar umerii mi s-au încovoiat sub greutatea întregii situaţii.

— Nu ştiu cum aţi ajuns tu şi Kile… ăăă… în situaţia aia, dar aş fi surprinsă dacă ar urca pe primele locuri de pe lista ta. Oricum, îţi sunt recunoscătoare.

Am fost surprinsă.

— De ce? Nu am făcut nimic.

— Ba da, m-a contrazis ea. Le acorzi timp părinţilor tăi, ceea ce e foarte generos din partea ta. Dar şi mie îmi oferi timp. Nu ştiu sigur cât pot să-l mai ţin aici.

S-a auzit o bătaie la uşă. M-am întors.

— Trebuie să fie Baden.

Mi-a pus o mână pe umăr.

— Stai aici. Îl primesc eu.

— O! a exclamat Baden când doamna Marlee i-a deschis uşa.

Ea a chicotit.

— Nu-ţi face griji, plec. Te aşteaptă.

Baden s-a uitat peste umărul ei ca să mă vadă, zâmbind tot timpul. Părea extrem de triumfător, extrem de încântat să fie singur cu mine.

— Ăla e? m-a întrebat el, arătând în spatele meu.

M-am răsucit şi m-am uitat la pian.

— Da. Are o tonalitate minunată, iar acustica e excelentă în camera asta.

M-a urmat iar eu am auzit cum cutia în care-şi ţinea chitara i s-a lovit de picior sau de o canapea când şi-a făcut loc prin labirintul de scaune.

Fără să mă întrebe, a găsit un scaun fără braţe şi l-a tras lângă pian. Mi-am trecut degetele peste clape, intonând rapid o gamă.

Baden şi-a acordat chitara, care era neagră şi uzată.

— De cât timp cânţi? m-a întrebat.

— De când mă ştiu. Cred că mama mă aşeza lângă ea când eram copil, iar eu o imitam.

— Oamenii spun mereu că mama ta este o muziciană uluitoare.

Cred că am auzit-o cântând o dată la televizor, la o emisiune de Crăciun sau ceva de genul ăsta.

— Întotdeauna cântă mult de Crăciun.

— E perioada ei preferată din an? a presupus el.

— Într-un fel, sigur, dar, în altele, nu. Şi, de obicei, cântă când este tristă sau îngrijorată.

— Cum adică?

El a strâns o coardă, terminând pregătirile.

— O, ştii tu, am răspuns eu ambiguu. Sărbătorile pot fi stresante.

Nu mi se părea corect să dezvălui amintirile mamei – cum îşi pierduse tatăl şi sora în aceeaşi perioadă a anului, ca să nu mai spun de atacul teribil când tatăl meu aproape că fusese răpit.

— Nu pot să-mi imaginez cum e să fii trist de Crăciun aici. Dacă ar fi fost săracă, aş fi înţeles de ce ar fi neliniştită.

— De ce?

A zâmbit pentru sine.

— Pentru că este greu să vezi cum toţi prietenii tăi primesc grămezi de cadouri, când tu nu primeşti niciunul.

— Oh!

Accepta cu uşurinţă diferenţele sociale dintre noi, fără să se enerveze sau să-mi spună că sunt o snoabă, cum ar fi făcut alţii. M-am uitat cu atenţie la Baden, încercând să aflu mai multe. Chitara era veche, dar îmi era greu să-mi dau seama de starea lui financiară, de vreme ce purta haine făcute la palat. Mi-am amintit ce-mi spusese mătuşa May despre numele lui de familie.

— Eşti la facultate, nu-i aşa? am întrebat eu.

El a încuviinţat din cap.

— Ei bine, momentan am întrerupt-o. Unii dintre profesorii mei au fost luaţi prin surprindere, dar majoritatea mă lasă să-mi trimit proiectele, ca să termin semestrul de aici.

— Impresionant.

A ridicat din umeri.

— Ştiu ce-mi doresc. Aşa că sunt dispus să fac orice trebuie ca să-mi îndeplinesc visul.

I-am zâmbit curioasă.

— Şi ce rol are Alegerea în asta?

— Uau, ce directă eşti!

Nu s-a supărat nici acum. A tratat întrebarea aproape ca pe o glumă.

— Mi se pare cinstit să întreb asta.

Am început să cânt una dintre melodiile clasice învăţate de la mama. Baden o ştia şi mi s-a alăturat. Nu mă gândisem niciodată cum ar fi sunat interpretată la un instrument cu coarde.

Muzica a câştigat iar noi am renunţat la conversaţie. Însă am continuat să comunicăm. El îmi urmărea privirea şi eu îi studiam

degetele. În afară de mama, nu mai cântasem niciodată cu altcineva şi eram captivată cum nu credeam că pot să fiu.

Am cântat melodia până la capăt, fără să greşim mai mult de două sau de trei ori. Când am terminat, Baden radia.

— Ştiu doar câteva melodii clasice. În mare parte Beethoven şi Debussy.

— Eşti atât de talentat! Nu mi-am imaginat niciodată melodii de genul ăsta cântate la chitară.

— Mulţumesc. A părut uşor sfios. Ca să-ţi răspund la întrebare, sunt aici pentru că vreau să mă căsătoresc. Nu am ieşit la prea multe întâlniri, dar, când s-a ivit oportunitatea asta, m-am gândit că merită să încerc. Sunt îndrăgostit de tine? Ei bine, astăzi nu. Dar mi-ar plăcea să aflu dacă aş putea fi.

Ceva din tonul lui m-a făcut să cred că era total sincer. Încerca să îşi găsească o pereche, iar eu eram o persoană pe care nu ar fi întâlnit-o niciodată dacă nu s-ar fi înscris.

— Aş vrea să-ţi fac o promisiune, dacă este în regulă, s-a oferit el.

— Ce fel de promisiune?

El a ciupit câteva coarde.

— O promisiune în legătură cu noi.

— Dacă vrei să juri că ai să-mi fii complet devotat, să ştii că încă este prea devreme.

Baden a scuturat din cap.

— Nu, asta nu face parte din planul meu.

— Bine, atunci. Ascult.

El s-a apucat să interpreteze o melodie oarecum cunoscută; nu ceva clasic, dar una pe care o ştiam… Nu reuşeam să-mi dau seama care anume.

— Dacă ai să descoperi că nu sunt o alegere rezonabilă pentru tine, ai să mă trimiţi acasă, ca să poţi să te concentrezi asupra celorlalte opţiuni. Promisiunea mea este următoarea: dacă am să-mi dau seama că nu eşti potrivită pentru mine, am să-ţi spun. Nu vreau ca niciunul din noi să-şi piardă timpul.

Eu am încuviinţat din cap.

— Aş aprecia asta.

— Bun, a răspuns el repede şi apoi a început să cânte: „Ei bine, ea intră-n cameră cu zâmbetul, zâmbetul, zâmbetul ăla al ei şi picioarele lungi, lungi, lungi de-o milă sau poate trei! Se uită prin jur, ca să se distreze puţin!”

Recunoscând, în cele din urmă, melodia pe care o cânta, am râs. Era un cântec de-al trupei Choosing Yesterday, pe care îl fredonam în baie mai des decât voiam să recunosc.

— „Nu pot să-mi iau ochii de la chipul, chipul, chipul ei grozav, până nu începe să danseze pe basul, basul, basul ăla grav! Fata asta e

numărul unu, nu pot să m-abţin!”

M-am alăturat la pian, chicotind un pic prea tare ca să ating corect toate notele pentru refren. Însă am cântat amândoi, pocind melodia şi distrându-ne prea bine ca să ne pese.

— „O, nu poate-avea mai mult de şapteşpe ani şi-un pic, dar e bine făcută, dacă ştii ce vreau să zic. E cea mai drăguţă fiinţă pe care am văzut-o vreodată, da, ea este” – *BAM BAM!* – „ea este, ea este regina mea adevărată!”

Am ţinut pasul cu Baden aproape tot cântecul, cu toate că mă pricepeam doar la muzica clasică.

— De ce-ţi mai baţi capul cu facultatea? Ar trebui să pleci în turnee, l-am încurajat eu.

— Ăsta-i planul meu de rezervă, dacă n-am să ajung prinţ. Baden era atât de sincer, atât de natural! Mulţumesc pentru că ai chiulit cu mine.

— Nicio problemă. Totuşi, ar trebui să mă întorc la lucru.

— Asta a fost cea mai scurtă întâlnire din istorie! s-a plâns el.

Eu am ridicat din umeri.

— Ai fi avut mai mult timp dacă ai fi aşteptat până diseară.

El a pufnit.

— Bine. Mi-am învăţat lecţia.

Cât el şi-a pus chitara în cutie, eu am tras capacul peste clape.

— Ar trebuie să le-o arăţi celorlalţi, am spus. Pun pariu că s-ar distra încercând să cânte.

— Ce, chitara mea? Nu, nu, nu. Este copilul meu!

L-am văzut cum mângâie cu blândeţe cutia uzată.

— Dacă mi-ar strica-o cineva, aş fi distrus. Tata a muncit din greu să mi-o cumpere. Încerc să am mare grijă de ea.

— Aşa sunt şi eu cu diademele mele.

— *Pffff!*

Baden a râs de mine.

— Ce?

El nu s-a grăbit să răspundă, punându-şi mâna peste ochi şi clătinând din cap.

— Diademe! a spus în cele din urmă. Chiar eşti o prinţesă, nu?

— Crezi că ultimii optsprezece ani au fost un truc inteligent?

— Îmi place asta, ştii? Că-ţi protejezi diademele cum îmi protejez eu chitara. Îmi place că asta-i pasiunea ta.

Am deschis uşa şi am ieşit amândoi pe coridor.

— Bine. Pentru că sunt frumoase.

El a zâmbit.

— Mulţumesc că ţi-ai petrecut ceva timp cu mine.

— *Eu* îţi mulţumesc. Mi-a făcut plăcere.

A urmat o pauză.

— Deci, dăm mâna, ne îmbrăţişăm sau ce?

— Poţi să-mi săruţi mâna, i-am răspuns şi i-am întins-o.

El a luat-o repede.

— Pe curând.

Baden mi-a sărutat rapid mâna, s-a înclinat şi s-a îndreptat spre camera lui. Eu m-am îndepărtat, gândindu-mă cum avea să-mi spună mătuşa May „ţi-am zis eu" de îndată ce o vedeam din nou.

Ştiam că am să fiu în centrul atenţiei la *Actualităţi*. În mod normal, nu mă deranja să ţin discursuri sau să le spun oamenilor noutăţi. Dar seara asta avea să fie diferită. În primul rând, urma să fie prima dată când apăream în public de la paradă şi, în al doilea rând, ştiam că vor vrea să le povestesc despre Kile.

M-am îmbrăcat în roşu. Mă simţeam puternică în roşu. Şi mi-am prins părul sus, în speranţa că am să par matură.

Mătuşa May se plimba prin spate, făcându-mi cu ochiul, în vreme ce mama îl ajuta pe tata cu cravata. L-am auzit pe unul dintre băieţi scâncind şi m-am întors să-l văd pe Alex ţinând ceva ascuţit în mână. Îşi freca spatele de parcă s-ar fi aşezat pe obiectul respectiv. L-am căutat cu privirea pe Osten şi l-am descoperit într-un colţ, încercând disperat să nu râdă zgomotos.

Cu toată compania, camera părea aglomerată, sporindu-mi disconfortul, şi de aceea am tresărit când cineva m-a strigat pe nume, chiar dacă în şoaptă.

— Mă scuzaţi, Alteţa Voastră, a spus Erik.

— Nu, sunt un pic agitată. Cu ce pot să te ajut?

— Nu-mi place să vă deranjez, dar nu ştiam pe cine să întreb. Care-i cel mai potrivit loc pentru mine ca să pot să-i traduc lui Henri?

Eu am clătinat din cap.

— Ce nepoliticos din partea mea; nici nu m-am gândit la asta. Ăăă… vino după mine.

L-am însoţit pe Erik până la directorul studioului şi l-am instalat pe Henri în rândul din spate, cu scaune ca pe stadion. Lui Erik i-a fost oferit un scaun lângă el; scaunul era suficient de jos încât să nu fie văzut, dar îndeajuns de aproape ca Henri să poată să-l audă.

Am rămas lângă ei până s-au aşezat confortabil. Henri mi-a făcut semn că totul este în regulă, iar Erik s-a întors să-mi mulţumească.

— Data viitoare, am să mă duc la directorul studioului, ca să nu vă mai deranjez. Îmi cer scuze.

— Este în regulă, serios. Vreau să vă simţiţi amândoi în largul vostru.

Erik şi-a plecat capul şi a zâmbit timid.

— Alteţa Voastră nu trebuie să-şi facă griji în privinţa confortului meu. Eu nu sunt un pretendent.

— Eadlyn! Eadlyn, unde eşti? a strigat mama.

M-am întors cu spatele la Erik şi am alergat spre partea din faţă.

— Aici, mamă.

Ea şi-a dus mâna în dreptul inimii, ca şi când i-ar fi bătut cu putere.

— Nu te găseam. Am crezut că dai înapoi, a spus încet când m-am apropiat.

— Calmează-te, mamă! i-am răspuns şi am apucat-o de mână. Nu sunt perfectă, dar nu sunt laşă.

Femeile au fost în centrul *Actualităţilor* din seara asta. Mama a transmis noi informaţii despre sisteme de ajutoare coordonate de provincii, încurajându-le pe celelalte să urmeze exemplul dat de cele trei provincii din nord care ajutau persoanele fără adăpost donând mâncare şi organizând cursuri gratuite pe teme ca gestiunea finanţelor şi abilităţi pentru interviuri. Lady Brice a vorbit despre o propunere de forare, care avea să afecteze o mare porţiune din Illéa centrală. Aceasta urma să aducă beneficii întregii ţări, dar, mai întâi, acele şase provincii trebuiau să aprobe acţiunea prin vot. Şi, apoi, desigur, toate privirile s-au îndreptat asupra băieţilor.

Gavril a urcat pe scenă, elegant ca întotdeauna, iar eu am văzut că păşeşte mai vioi. Era a cincea Alegere la care Illéa era martoră, iar el urmărise îndeaproape trei dintre ele. Toţi ştiam că îşi va găsi un înlocuitor la final, dar părea extrem de încântat că-şi va juca ultimul rol pentru familia regală.

— Doamnelor şi domnilor, bineînţeles, le vom dedica mult timp din transmisie tinerilor fermecători care participă la Alegere. Deocamdată, ce aţi spune dacă i-am saluta pe câţiva dintre ei?

Gavril a traversat scena, căutând pe cineva anume. M-am întrebat dacă şi lui îi era la fel de greu ca şi mie să le ţină minte numele.

— Domnule Harrison, a început el, oprindu-se în faţa unui băiat cu o feţişoară dulce, cu păr blond-cenuşiu şi gropiţe în obraji.

— Plăcerea este de partea mea, l-a salutat Harrison.

— Cum vă simţiţi la palat?

El a zâmbit radios.

— Este frumos aici. Dintotdeauna mi-am dorit să vin în Angeles, aşa că doar asta este o adevărată încântare.

— Aţi avut parte de vreo provocare până acum? l-a incitat Gavril.

Harrison a ridicat din umeri.

— Îmi făceam griji că o să ne batem din zori şi până-n seară din cauza prinţesei, a spus el, arătând spre mine.

Eu am zâmbit imediat, ştiind că o cameră avea să focalizeze pe mine în orice secundă.

— Dar ceilalţi băieţi au fost minunaţi, a adăugat Harrison.

Gavril a îndreptat microfonul către băiatul de lângă el.

— Şi dumneavoastră? Puteţi să ne mai spuneţi o dată cum vă

numiţi?

— Fox. Fox Wesley, a răspuns el.

Fox era un pic bronzat, dar, spre deosebire de mine, îmi dădeam seama că nu era culoarea lui naturală. Probabil că îşi petrecea mult timp afară.

— Sincer, şi sper că nu sunt singurul care gândeşte aşa, până acum, cea mai mare provocare o reprezintă prânzul şi cina. Pe masă ne aşteaptă cel puţin douăsprezece furculiţe.

Câţiva oameni au chicotit, iar Gavril a dat aprobator din cap.

— Probabil că vă întrebaţi unde se depozitează atât de multe tacâmuri.

— E o nebunie, a mormăit băiatul din spatele lui Fox.

— O, domnul Ivan, nu?

Gavril s-a întins ca să-i ducă microfonul în faţă.

— Da, domnule. Mă bucur să vă cunosc.

— Şi eu. Cum vă descurcaţi la masă?

Ivan şi-a întins mâinile înainte, ca şi când ar fi fost o chestiune foarte serioasă.

— Momentan, metoda mea este să folosesc câte o furculiţă pentru fiecare muşcătură şi apoi le las într-o grămadă în mijlocul mesei. Până acum, funcţionează.

Răspunsul ridicol al lui Ivan i-a făcut pe cei din încăpere să râdă şi mai tare, iar Gavril s-a îndepărtat de grup, întorcându-se către camere.

— În mod clar, avem un grup de candidaţi foarte amuzanţi. Aşa că de ce să nu ne oprim o clipă să vorbim cu domnişoara care, cumva, trebuie să aleagă numai unul? Doamnelor şi domnilor, Alteţa Sa Regală, prinţesa Eadlyn Schreave.

— Fă-i praf! mi-a şoptit Ahren când am coborât de la locul meu şi am traversat scena, îmbrăţişându-l pe dragul de Gavril.

— Este mereu o plăcere să vă văd, Alteţa Voastră, a spus el când m-am aşezat pe scaunul din faţa lui, în mijlocul scenei.

— Şi mie îmi face plăcere, Gavril.

— Aşadar, iată-ne, după prima săptămână din prima Alegere condusă vreodată de o femeie. Cum aţi spune că decurg lucrurile?

I-am oferit un zâmbet strălucitor.

— Cred că bine. Desigur, încă trebuie să lucrez în fiecare zi, deci avem parte de un început destul de lent.

Gavril a aruncat o privire peste umăr.

— Judecând după numărul mai mic de participanţi, nu aş spune că este atât de lent.

Eu am chicotit, fluturând din gene.

— Da, aproximativ o treime din domnii invitaţi la palat au fost eliminaţi. Trebuie să mă bazez pe instinctele mele şi, cu întâlnirile noastre iniţiale şi informaţiile pe care le-am primit, am foarte mare

încredere în alegerile mele.

Gavril şi-a înclinat capul.

— Se pare că, în acest moment, ascultaţi mai mult de raţiune decât de sentimentele dumneavoastră.

M-am luptat cu roşeaţa. Nu-mi dădeam seama cât de bine mă descurcasem, dar am refuzat să-mi ating faţa ca să verific.

— Mi-aţi sugera să mă îndrăgostesc de treizeci şi cinci de tineri în acelaşi timp?

El a ridicat din sprâncene.

— Ei bine, când puneţi problema aşa…

— Exact. Am o singură inimă şi mi-o păstrez.

Am auzit oftaturi în jur şi-am simţit că deocamdată scăpasem. Câte replici mai puteam să visez în următoarele luni, ca să-i distrez pe toţi şi să-i ţin la distanţă? Apoi mi-am dat seama că nu-mi plănuisem cuvintele. Chiar le simţisem şi le rostisem sub presiune.

— Se pare totuşi că v-aţi lăsat inima să conducă cel puţin o dată, a spus el cu înţeles. Drept dovadă, am o fotografie.

Am urmărit cum era afişată o poză uriaşă cu mine şi Kile, iar în cameră au izbucnit strigăte şi aplauze.

— Am putea să-l aducem aici pentru o clipă? Unde este domnul Kile?

El s-a ridicat de la locul său şi s-a aşezat pe un scaun lângă mine.

— Acum, mă aflu într-o situaţie unică pentru mine, a început Gavril, pentru că vă cunosc pe amândoi de când v-aţi născut.

Kile a râs.

— Chiar ieri mă gândeam la asta. Mama spunea că, o dată, când eram copil, am mers de-a buşilea pe platou, iar dumneavoastră m-aţi ridicat în braţe pentru încheierea *Actualităţilor*.

Gavril a făcut ochii mari.

— Este adevărat! Am uitat de asta!

Mi-am întors privirea spre Kile, chicotind la noua poveste. Probabil că se întâmplase înainte să mă nasc eu.

— Aşadar, din imagini reiese că, poate, o prietenie din copilărie se dezvoltă în ceva mai mult?

Kile s-a holbat la mine, iar eu am clătinat din cap. În niciun caz nu aveam de gând să vorbesc prima. În cele din urmă, a cedat.

— Sincer, cred că niciunul din noi nu s-a gândit la celălalt ca la o posibilitate înainte să fie forţat să o facă.

Familiile noastre au râs gălăgios.

— Totuşi, dacă s-ar fi tuns cu ani în urmă, poate m-aş fi gândit la asta, l-am tachinat eu.

Gavril a scuturat din cap spre noi.

— Aşadar, toată lumea arde de nerăbdare să ştie: cum a fost sărutul scandalos?

Ştiam că trebuia să mă aştept la asta, dar eram îngrozită. Felul în care mi se expunea viaţa privată era mult mai rău decât îmi imaginasem că o să fie.

Din fericire, Kile i-a răspuns la întrebare:

— Cred că pot să vorbesc pentru amândoi când spun că a fost o surpriză. Şi, chiar dacă a fost special, nu cred că o să ne gândim prea mult la el. Vreau să spun că mi-am petrecut timpul cu ceilalţi băieţi şi atât de mulţi dintre ei ar fi minunaţi în calitate de prinţ.

— Serios? Şi sunteţi de acord cu asta, prinţesă? V-aţi mai întâlnit şi cu altcineva săptămâna aceasta?

Mi se părea că vorbele lui Gavril întârzie. Le-am auzit abia după ce am procesat tot ce spusese Kile. Chiar vorbea serios? Nu simţise nimic? Sau spunea asta ca să păstreze un anumit nivel de intimitate?

Mi-am revenit şi am dat entuziasmată din cap.

— Da, cu câţiva.

Gavril s-a uitat la mine.

— Şi?

— Şi au fost foarte drăguţi.

În primul rând, nu prea aveam chef să vorbesc, iar Kile mă făcuse să mă întreb dacă ar fi trebuit într-adevăr să spun ceva.

— Hmm, a făcut Gavril, întorcându-se spre grupul celor Aleşi. Poate vom obţine mai multe informaţii de la domnii în cauză. Domnule Kile, puteţi să vă întoarceţi la locul dumneavoastră. Acum, care au fost norocoşii?

Baden a ridicat mâna, urmat de Hale.

— Coborâţi, domnilor.

Gavril a început să aplaude şi cei din cameră i s-au alăturat când Hale şi Baden s-au apropiat şi a mai fost adus un scaun. Mă consideram destul de inteligentă, dar nu puteam să mă gândesc la un mod prin care să-i implor să-şi ţină gura, fără să vorbesc.

Abia atunci mi-am dat seama cât de uşor reuşise Kile să o facă. Am presupus că însemna ceva faptul că ne cunoşteam de o veşnicie.

— Cum vă numiţi, domnule? a întrebat Gavril.

— Hale Garner.

Hale şi-a aranjat cravata, cu toate că era la locul ei.

— O, da. Aşadar, ce puteţi să ne spuneţi despre întâlnirea cu prinţesa?

Hale mi-a zâmbit timid şi apoi s-a întors spre Gavril.

— Ei bine, pot să vă spun că prinţesa noastră este la fel de inteligentă şi de graţioasă cum am crezut dintotdeauna. Ăăă… şi că avem câteva lucruri în comun. Amândoi suntem cei mai mari copii din familiile noastre şi a fost distractiv să vorbesc despre munca mea de croitor cu o domnişoară atât de bine îmbrăcată. Adică, arată extraordinar.

Eu mi-am plecat capul, încercând să accept complimentul veselă, dar atentă în acelaşi timp.

— Dar, în rest, sper că mă veţi ierta dacă nu am să vă împărtăşesc mai multe detalii, a adăugat Hale.

Gavril s-a strâmbat.

— Nu aveţi de gând să ne spuneţi nimic?

— Păi, întâlnirile şi îndrăgostirea sunt, în general, lucruri intime. E cam ciudat să vorbesc despre asta în acest moment.

— Poate vom afla mai multe de la următorul domn, a spus Gavril, zâmbind diabolic spre camere. Nu vreţi să ne amintiţi numele dumneavoastră?

— Baden Trains.

— Şi ce aţi făcut împreună cu prinţesa?

— Am cântat. Prinţesa Eadlyn este la fel de talentată ca mama ei.

În culise, am auzit-o pe mama suspinând emoţionată.

— Şi?

— Şi este o dansatoare minunată, chiar şi atunci când stă jos. Şi, ca să ştie toată lumea, prinţesa este la curent cu muzica actuală.

Baden a râs şi câţiva oameni i s-au alăturat.

— Şi? a insistat Gavril.

— Şi i-am sărutat mâna… şi, pe viitor, sper la mai multe săruturi.

Voiam să mor. Dintr-un motiv oarecare, dorinţa lui Baden pentru alte săruturi era mult mai jenantă decât discuţia despre sărutul dintre mine şi Kile.

Cei din încăpere au scos din nou sunete încurajatoare şi mi-am dat seama că Gavril încerca să profite de asta. Din păcate pentru el, nu mai erau şi alte detalii picante. Kile era singurul care avea de împărtăşit ceva cât de cât şocant, însă publicul aflase deja.

— Pari atât de dezamăgit, Gavril, am remarcat eu repede.

El s-a îmbufnat un pic.

— Sunt, pur şi simplu, încântat pentru Alteţa Voastră şi vreau să ştiu tot ce se întâmplă. Şi, dacă am putea să ne întrebăm milioanele de spectatori, sunt sigur că ar fi de acord.

— Ei bine, nu-ţi face griji. Tu şi toţi ceilalţi din Illéa vă veţi bucura să aflaţi că mâine voi da o mică petrecere pentru cei Aleşi şi pentru cei de la palat. Camerele vor fi acolo pe parcursul întregului eveniment, aşa că toată lumea va avea şansa să asiste din interior la procesul Alegerii.

Publicul a izbucnit din nou în aplauze. Josie era atât de încântată, că, practic, am văzut-o plutind din scaunul ei.

Gavril i-a trimis pe Hale şi pe Baden la locurile lor alături de ceilalţi, înainte să-mi adreseze alte întrebări.

— La ce fel de petrecere putem să ne aşteptăm mâine, Alteţa Voastră?

— La una în aer liber, în grădină, unde ne vom bucura de soare şi ne vom petrece timpul cunoscându-ne mai bine.

— Pare un plan minunat. Foarte relaxant.

— Ei bine, va fi, cu excepţia unui mic detaliu, am adăugat eu, fluturându-mi uşor degetele în aer.

— Şi care este acela?

— După petrecere va avea loc o eliminare.

Murmurele au umplut încăperea şi am ştiut că, indiferent de ce simte publicul pentru mine, întâlnirea din seara asta cu băieţii avea să-i facă să vrea să afle cine rămâne şi cine pleacă.

Am continuat, amuţind mulţimea cu vorbele mele:

— Ar putea să fie o persoană, ar putea să fie trei… Nu ştiu. Aşa că, domnilor – m-am întors eu spre Aleşi –, să veniţi pregătiţi.

— Abia aştept să văd cum o să iasă totul, a spus Gavril, şi sunt convins că va fi un eveniment minunat. Acum, o ultimă întrebare înainte de încheierea serii.

Eu mi-am îndreptat spatele.

— Desigur.

— Ce căutaţi la un soţ?

Ce căutam? Independenţa mea. Linişte, libertate… o fericire pe care credeam că o am înainte ca Ahren să o pună sub semnul întrebării.

Am ridicat din umeri.

— Cred că nimeni nu ştie ce caută până când nu găseşte.

Capitolul 17

Cum de reuşise Josie să pună mâna pe încă una din diademele mele? Mă săturasem de ea. Avea de gând să se afişeze în faţa camerelor în cea mai bună rochie şi cu diadema mea, pretinzând că e de viţă nobilă pentru a nu ştiu câta oară în viaţa ei.

M-am uitat la oameni şi le-am zâmbit când am trecut pe lângă ei, dar nu m-am oprit să stau de vorbă cu nimeni, până când l-am găsit pe Kile. Era din nou cu Henri, sorbind ceai cu gheaţă şi urmărind un meci de badminton. Henri a făcut imediat o plecăciune.

— Bună astăzi, Alteţa Voastră, a spus el, accentul făcându-i cuvintele să sune mai vioi.

— Bună, Henri. Kile.

— Bună, Eadlyn.

Era posibil să-mi fi imaginat că e ceva diferit în vocea lui Kile, dar, pentru prima dată, mi-am dorit să-l aud vorbind. Am scuturat din cap şi m-am concentrat.

— Kile, ai putea să te duci să vorbeşti cu sora ta, te rog?

Mulţumirea din ochii lui s-a transformat rapid în frustrare.

— De ce? Ce-a mai făcut acum?

— Mi-a mai luat una dintre diademe.

— Dar nu ai cam o mie?

Eu am pufnit.

— Nu este relevant. Este a mea şi nu ar trebui să o poarte. Când se plimbă aşa, dă impresia că face parte din familia regală, şi nu este aşa. Nu se cuvine. Ai putea, te rog, să vorbeşti cu ea despre comportamentul ei?

— Când am devenit persoana care-ţi face toate favorurile astea?

Mi-am îndreptat privirea spre Erik şi Henri, care nu ştiau despre aranjamentul din spatele sărutului nostru. Nu păreau să se prindă.

— Te rog? i-am şoptit eu.

Privirea i s-a îmblânzit, iar eu am zărit-o un pic pe persoana pe care mi-o arătase în camera lui, pe cineva cald şi plăcut.

— Bine. Dar lui Josie îi place atenţia. Nu cred că face asta ca să fie rea.

— Mulţumesc.

— Plec. Revin imediat.

S-a îndepărtat, în timp ce Erik îi spunea lui Henri ce se întâmplă.

Henri şi-a dres vocea înainte să vorbească, rostind cuvintele pe un ton ciudat.

— Cum se simte azi Alteţa Sa?

Nu eram foarte sigură dacă să apelez sau nu la Erik… M-am adresat lui Henri.

— Foarte bine. Tu?

— Bine, bine, a răspuns el vesel. Îmi place… ăăă…

S-a întors şi i-a transmis restul comentariului lui Erik.

— Crede că petrecerea este grozavă şi îi place compania.

Nu ştiam dacă se referă la mine sau la Kile, dar, chiar şi aşa, drăguţ din partea lui să o spună.

— Deci, când te-ai mutat din Swendway?

Henri dădea din cap ca şi când ar fi confirmat că este din Swendway, însă fără să răspundă la întrebare. Erik i-a şoptit repede, iar Henri i-a dat o replică lungă, care mi-a fost tradusă.

— Henri a emigrat în Illéa anul trecut, când avea şaptesprezece ani. Provine dintr-o familie de bucătari, asta fiind ocupaţia lui de acasă. Fac mâncare din ţara lor natală şi, în general, interacţionează cu alţii veniţi din Swendway şi care vorbesc doar finlandeză. Are o soră mai mică, care se străduieşte să înveţe engleza, dar este o limbă dificilă.

— Uau! Ce multe a trebuit să ţii minte, i-am spus lui Erik.

El a fluturat din mână.

— Încerc.

Puteam să ghicesc cât de grea era munca lui Erik, dar îi apreciam modestia. M-am întors spre Henri.

— Va trebui să ne petrecem ceva timp împreună, în curând, într-un loc în care să putem vorbi mai uşor.

Erik i-a transmis mesajul meu lui Henri, care a dat cu putere din cap.

— Da, da!

Eu am chicotit.

— Pe curând.

Aleşii umpleau peluza. Doamna Lucy era la braţul generalului Leger, care vorbea cu câţiva băieţi lângă o fântână, iar tata îşi făcea rondul, bătând din când în când pe câte cineva uşor pe spate şi salutând înainte de a dispărea din nou. Mama stătea pe un scaun sub o umbrelă, iar eu nu ştiam dacă era fermecător sau neliniştitor faptul că unii dintre Aleşi roiau în jurul ei.

Era o petrecere minunată. Oamenii jucau jocuri, era o mulţime de mâncare şi un cvartet de coarde cânta sub o boltă. Camerele filmau totul în detaliu, iar eu speram că asta va fi suficient pentru a calma lumea. Nu ştiam dacă tata era mai aproape de a găsi un plan prin care să liniştească permanent ţara.

Între timp, trebuia să găsesc o cale ca să elimin cel puţin o persoană după ziua de astăzi şi să am un motiv suficient de bun încât acţiunea mea să pară credibilă.

Kile s-a furişat pe lângă mine.

— Poftim!

Avea în mână diadema mea.

— Nu-mi vine să cred că a renunţat la ea.

— Am dus ceva muncă de convingere, dar i-am amintit că, dacă face o scenă la evenimentul ăsta, probabil că mama nu o s-o mai lase să participe la un altul. A fost suficient încât să şi-o dea jos. Aşa că, poftim!

— Nu pot să o iau, i-am spus eu, cu mâinile împreunate.

— Dar tocmai mi-ai cerut-o, s-a plâns el.

— Nu vreau să o poarte ea, dar nici nu pot să o car după mine. Am multe de făcut.

El şi-a mutat greutatea de pe un picior pe altul, în mod clar supărat. Mă simţeam destul de bine să nu fiu eu cea enervată.

— Şi ce, acum trebuie să o ţin toată ziua?

— Nu *toată* ziua. Doar până intrăm, şi atunci am să pot să o iau.

Kile a scuturat din cap.

— Chiar eşti incredibilă!

— Taci! Du-te şi simte-te bine la petrecere. Dar stai, mai întâi trebuie să-ţi scoatem cravata.

El s-a uitat în jos când am început să trag de ea.

— Ce e în neregulă cu cravata mea?

— Totul, am spus eu. Absolut totul e în neregulă cu cravata asta. Pun pariu că am putea face pace în lume dacă am arde-o! I-am desfăcut nodul şi-am mototolit-o în mână. Aşa e mult mai bine, am remarcat. Apoi i-am pus materialul vătuit în palmă, am înşfăcat diadema din cealaltă mână şi i-am aşezat-o pe cap. Se potriveşte de minune cu părul tău!

El a zâmbit afectat şi, amuzat, m-a fixat cu privirea.

— Deci, din moment ce nu-ţi vrei diadema acum, poate că aş putea să ţi-o dau înapoi diseară. Aş putea să vin la tine în cameră, dacă vrei.

Kile şi-a muşcat buza, iar eu nu m-am gândit decât la cât de moale este.

Am înghiţit în sec, înţelegând întrebarea nerostită.

— Ar fi bine, i-am răspuns, luptându-mă cu roşeaţa. Poate pe la nouă?

— La nouă.

Kile a dat aprobator din cap şi a plecat.

Aşadar, fusese doar discret la *Actualităţii* M-am încruntat, îngândurată. Sau poate că pur şi simplu plănuia să-şi petreacă timpul sărutându-mă. Sau poate că mă iubea de când avea şapte ani şi abia acum îşi găsea curajul să nu mă mai tachineze şi să-şi mărturisească sentimentele. Sau poate…

Ean a venit lângă mine şi m-a luat de braţ.

— O! am icnit eu.

— Pari supărată. Nu te mai gândi la ce ţi-a spus băieţelul ăla, indiferent ce-ar fi.

— Domnule Ean, l-am salutat eu, impresionată de cât de calm era în preajma mea. Cu ce pot să te ajut?

— Însoţindu-mă la o plimbare, desigur. Încă nu am avut ocazia să-ţi vorbesc între patru ochi.

Părul lui Ean, de culoarea caramelului, părea aproape auriu în soare şi, chiar dacă nu avea aceeaşi tunsoare modernă ca Hale, arăta mai bine în costum decât majoritatea celorlalţi. Unora pur şi simplu nu le stătea bine în costum.

— Ei bine, acum sunt singură. Despre ce ai vrea să vorbim?

El a zâmbit superior.

— În mare parte, despre tine… Sunt curios. Mereu am crezut că eşti foarte independentă, aşa că am fost surprins că îţi cauţi un soţ de la o vârstă atât de tânără. Pe baza apariţiilor tale la *Actualităţi* şi a emisiunilor speciale despre familia ta, nu credeam că ai să te grăbeşti.

Ştia. Vorbea atât de calm, încât eram sigură că ştie că totul e doar un spectacol.

— Aşa este; plănuiam să aştept. Dar părinţii mei sunt atât de îndrăgostiţi, încât m-am gândit că merită să încerc.

Ean m-a cercetat cu atenţie.

— Chiar crezi că vreunul dintre candidaţi are cu adevărat ce-i trebuie ca să fie partenerul tău?

Eu am ridicat din sprâncene.

— Ai o părere chiar atât de proastă despre tine?

El s-a oprit din mers şi ne-am uitat unul la altul.

— Nu, însă am o părere foarte bună despre tine. Şi nu cred că-ţi doreşti să îţi întemeiezi o familie înainte să trăieşti cu adevărat.

Mi se părea imposibil ca un străin să mă citească atât de bine, mai ales că mă străduiam din răsputeri să-mi ascund gândurile şi sentimentele. Cât de îndeaproape mă urmărise Ean în toţi anii ăştia?

— Oamenii pot să se schimbe, i-am răspuns eu vag.

El a dat aprobator din cap.

— Presupun că pot. Dar, dacă ai să te simţi vreodată… pierdută în competiţia asta, aş fi bucuros să te ajut cu ce mi-ar sta în putinţă.

— Şi cum m-ai ajuta, mai exact?

Cu blândeţe, Ean m-a condus înapoi spre mulţime.

— Cred că asta e o discuţie pentru o altă zi. Dar să ştii că sunt aici pentru tine, Alteţă.

El m-a ţintuit cu privirea, de parcă ar fi crezut că dacă s-ar fi uitat suficient de mult la mine, i-aş fi dezvăluit toate secretele. De îndată ce nu ne-am mai privit, am simţit nevoia să inspir adânc de câteva ori.

— Este o zi minunată.

Am ridicat privirea şi l-am văzut pe unul dintre Aleşi. Habar nu aveam cum îl cheamă.

— Da, este. Te distrezi?

O, Doamne, cum îl chema?

— Sigur. Avea un chip foarte prietenos şi o voce caldă, plăcută. Tocmai am câştigat o rundă de crochet. Tu joci?

— Un pic… Of, oare cum aveam să-mi dau seama? Joci mult acasă? l-am întrebat.

— Nu. Nu prea. Sus, în Whites, practicăm mai mult sporturi de iarnă.

Whites!… Nu, încă nu îmi dădeam seama.

— Dacă e să fiu sinceră, eu prefer să stau în casă.

— Ei bine, atunci ţi-ar plăcea Whites, a spus el râzând. Eu ies doar când sunt nevoit.

— Scuzaţi-mă!

Băiatul din Whites şi cu mine ne-am întors spre nou-venit. Pe ăsta îl cunoşteam.

— Îmi pare rău, Alteţă, dar speram să te pot răpi pentru un moment.

— Desigur, Holden. L-am luat de braţ. Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine, i-am spus băiatului din Whites, care părea cam oropsit.

— Sper că nu am fost prea nepoliticos, a spus Holden când ne-am îndepărtat.

— Deloc.

Mergeam încet, iar el părea în largul lui, de parcă s-ar mai fi plimbat cu o prinţesă de zeci de ori.

— Nu vreau să te reţin. Am vrut doar să-ţi spun că am admirat cum le-ai tăiat-o oamenilor săptămâna trecută.

Am fost surprinsă.

— Serios?

— Absolut! Admir o femeie care ştie ce vrea şi îmi place că eşti categorică. Mama mea este şefa unui laborator în Bankston. Ştiu cât de dificil e să conduci o afacere atât de mică, aşa că-mi este greu să-mi imaginez cât de mare este presiunea la care eşti supusă. Însă te descurci şi asta îmi place. Am vrut doar să ştii.

Eu am făcut un pas în spate.

— Mulţumesc, Holden.

El a dat aprobator din cap, iar eu m-am îndepărtat, pierdută în gânduri.

Întreaga situaţie nu a făcut decât să îmi confirme ceea ce ştiam că era adevărat: dacă aş fi fost dulce şi blândă, nimeni nu m-ar fi luat în serios. Dacă i-aş fi bătut pe băieţi uşor pe umăr şi i-aş fi îmbrăţişat la plecare, oare Holden m-ar fi admirat mai puţin? Totul era…

— O!

Am alunecat într-o parte şi doar datorită unor braţe puternice nu am ajuns pe jos.

— Alteţă. Hale m-a prins de braţe şi m-a ajutat să mă ridic. Îmi pare

rău, nu te-am văzut.

În apropiere, am auzit bliţul unui aparat de fotografiat şi m-am forţat să zâmbesc.

— Râzi, i-am spus printre dinţi.

— Ce?

— Ajută-mă şi râzi.

Am chicotit şi, după un moment, a chicotit şi Hale de câteva ori.

— Ce-a fost asta? m-a întrebat, continuând să zâmbească.

Eu mi-am netezit rochia cât i-am explicat:

— Camerele ne urmăresc.

S-a uitat într-o parte.

— Nu te uita, i-am cerut eu, şi el s-a întors din nou cu faţa la mine.

— Ia uite! Mereu eşti aşa precaută?

De data asta, am râs cu adevărat.

— În mare parte.

Zâmbetul i-a dispărut.

— De-asta ai fugit data trecută?

Am adoptat şi eu o expresie serioasă.

— Îmi pare rău. Nu mă simţeam bine.

— Mai întâi fugi, apoi minţi.

Dezamăgit, a clătinat din cap.

— Nu.

— Eadlyn, a şoptit el. Nu mi-a fost uşor. Nu îmi place să vorbesc despre moartea tatei sau despre faptul că mamei îi e greu să-şi păstreze un loc de muncă sau că familia mea şi-a pierdut statutul. Mi-a fost greu să-ţi mărturisesc toate astea. Şi când am început să vorbim despre tine, m-ai părăsit.

Am început să simt din nou furnicături, senzaţia aceea de goliciune în faţa tuturor.

— Hale, îmi pare sincer rău.

Mi-a studiat chipul.

— Nu cred că vorbeşti serios.

Am înghiţit în sec, tulburată.

— Însă tot îmi placi, a adăugat.

Fascinată de posibilitatea asta, mi-am ridicat privirea spre el.

— Când ai să fii pregătită să vorbeşti, să vorbeşti cu adevărat, am să fiu aici. Asta doar dacă nu cumva ai să vii şi-ai să mă elimini ca un ninja, cum ai făcut cu ceilalţi băieţi.

Am râs, încurcată.

— Nu cred că asta o să se mai întâmple.

— Sper că nu. Hale s-a holbat la mine, iar mie nu mi-a plăcut să simt că privirea lui ar fi putut să-mi pătrundă adânc sub piele. Mă bucur că nu ţi-ai murdărit rochia, a adăugat. Ar fi fost păcat.

A dat să plece, dar l-am apucat de braţ.

— Hei! Mulţumesc. Pentru că ai fost rezervat la *Actualităţi*.
El a rânjit.
— Ţi-am spus că am să te uimesc cu ceva în fiecare zi, ai uitat?

Capitolul 18

— În regulă. Alteţa Voastră, când sunteţi gata.

Fata de la machiaj m-a verificat o ultimă dată, iar eu mi-am îndreptat poziţia, repetând numele în minte. Am încuviinţat din cap şi lumina roşie a camerei s-a aprins, anunţându-mă că se filmează.

— Aţi văzut extravaganta petrecere, aţi auzit despre mâncărurile delicioase şi aţi văzut toate ţinutele uluitoare; dar cine credeţi că ar trebui eliminat? Da, domnul Kile arăta cumva mai puţin viril cu diadema mea, iar domnul Hale aproape că m-a dat pe spate… nu la modul bun, am concluzionat eu cu un rânjet. Însă, după multe deliberări, cei doi Aleşi care ne părăsesc astăzi sunt Kesley Timber din Whites şi Holden Messenger din Bankston. Ce face preferatul dumneavoastră? Sunteţi nerăbdători să aflaţi mai multe despre concurenţii rămaşi? Vă doriţi mai multe ştiri despre Alegere? Urmăriţi *Actualităţile* în fiecare vineri seară pentru noutăţi din partea mea şi a domnilor în cauză şi nu uitaţi să căutaţi emisiuni exclusive dedicate Alegerii, numai pe Canalul de Acces Public.

Am mai zâmbit câteva secunde.

— Tăiaţi! a strigat directorul. Excelent. Mi s-a părut că sună perfect, dar să mai înregistrăm o dublă, ca să fim siguri.

— Sigur. Când apare pe post?

— Diseară vor edita toate filmările de la petrecerea din după-amiaza asta, iar înregistrarea va fi transmisă mâine, aşa că luni ar trebui să apară şi asta.

Eu am dat aprobator din cap.

— Minunat. Încă o dată?

— Da, Alteţa Voastră, dacă nu vă supăraţi.

Am înghiţit în sec şi mi-am repetat încă o dată discursul înainte să adopt aceeaşi poziţie.

La nouă şi zece, am auzit bătaia în uşa mea şi m-am grăbit să răspund. L-am văzut pe Kile, care se sprijinea de tocul uşii, cu diadema în mână.

— Am auzit că-ţi lipseşte asta, a spus el în glumă.

— Intră, ratatule.

A intrat şi s-a uitat din nou împrejur, de parcă mi-aş fi redecorat camera zilnic.

— Aşadar, ai de gând să mă elimini?

Eu am rânjit.

— Nu, pe Kesley şi pe Holden. Totuşi, vezi să nu spui nimănui. Nu pot să-i trimit acasă înainte de transmiterea petrecerii din grădină.

— N-o să fie o problemă. Oricum, niciunul din ei nu vorbeşte cu

mine.

— Nu? am întrebat când mi-a dat diadema.

— Am auzit că li se pare nedrept că particip la Alegere. Şi, apoi, faptul că ne-au văzut sărutul afişat peste tot i-a convins.

Am aşezat diadema pe raft, lângă celelalte.

— Atunci, înseamnă că am luat o decizie bună, nu?

A chicotit.

— O, ţi-am mai adus un dar.

— Îmi plac darurile!

— Pe ăsta ai să-l urăşti, crede-mă.

A băgat mâna în buzunar şi a scos cravata aia spectaculos de oribilă.

— M-am gândit că, dacă ai o zi proastă, ai putea să o duci în grădină şi să-i dai foc. Să te răzbuni pe ceva care n-o să plângă. Spre deosebire de Leeland.

— Nu *încercam* să-l fac să plângă.

— Sigur că nu.

Eu am zâmbit şi i-am luat cravata mototolită din mână.

— De fapt, chiar îmi place darul ăsta. Mă asigură că nicio fiinţă omenească n-o să mai fie forţată vreodată să o poarte.

Uitându-mă la el, la zâmbetul lui, am reuşit să uit totul pentru un minut. Mi se părea că Alegerea nici măcar nu exista. Eram o fată, cu un băiat. Şi ştiam ce vreau să fac cu băiatul ăla.

Am lăsat cravata să cadă pe podea şi i-am pus o mână pe piept.

— Kile Woodwork, vrei să mă săruţi?

El a scos un fluierat.

— Nu eşti deloc timidă, nu?

— Încetează! Da sau nu?

Şi-a ţuguiat buzele, pretinzând că se gândeşte.

— Nu m-ar deranja.

— Şi înţelegi că, dacă te sărut, nu înseamnă că-mi placi cu adevărat şi că nu am să mă căsătoresc niciodată cu tine?

— Slavă Domnului!

— Răspuns corect.

L-am cuprins cu mâinile pe după gât, trăgându-l spre mine, şi o clipă mai târziu mă ţinea de mijloc. Era balsamul perfect pentru o zi lungă. Săruturile lui Kile erau lente şi directe şi mă făceau să nu mă mai gândesc la altceva.

Ne-am răsturnat pe pat, rămânând îmbrăţişaţi şi râzând.

— Dintre toate lucrurile la care mă gândeam că o să se întâmple când mi-a fost strigat numele, nu am visat niciodată că am să te sărut.

— Eu n-am visat niciodată că te pricepi la asta.

— Hei, a spus el, am exersat un pic.

M-am sprijinit într-un cot.

— Pe cine ai sărutat ultima dată?

— Pe Caterina. Când familia italiană ne-a vizitat în august, chiar înainte să plec.

— Asta nu mă surprinde deloc.

Kile a ridicat din umeri, nicidecum ruşinat.

— Ce pot să spun? Italienii sunt foarte prietenoşi.

— Prietenoşi, am repetat eu, dându-mi ochii peste cap. Poţi să spui şi aşa.

El a chicotit.

— Dar tu?

— Întreabă-l pe Ahren. Se pare că toată lumea ştie deja.

— Pe Leron Troyes?

— *Tu* cum ai aflat?

Am stat întinşi şi am râs atât de mult, încât aproape că ne-au dat lacrimile. M-am jucat cu un nasture de la cămaşa lui, iar el mi-a răsucit o şuviţă de păr între săruturi, şi n-am mai fost decât noi doi pe lume.

— Nu te-am mai văzut niciodată aşa, a remarcat el. Nu ştiam că e atât de uşor să te fac să zâmbeşti.

— Nu e. Cred că eşti în formă maximă astăzi.

Kile m-a cuprins cu un braţ şi şi-a apropiat faţa la câţiva centimetri de a mea.

— Cum te simţi? Ştiu că trăieşti nişte momente nebune.

— Nu, i-am şoptit.

— Nu, ce?

— Nu strica momentul. Îmi place să te am aici, dar nu am nevoie de un suflet-pereche. Poţi să taci şi să mă săruţi din nou sau poţi să pleci.

El s-a rostogolit pe spate şi a tăcut câteva minute.

— Îmi pare rău. Voiam doar să stăm de vorbă.

— Şi putem. Însă nu despre tine, nu despre mine şi cu siguranţă nu despre noi doi împreună.

— Dar pari singuratică. Cum naiba te descurci cu toate astea?

Eu am pufnit, m-am ridicat şi l-am tras în picioare.

— Dacă am nevoie de sfaturi, vorbesc cu părinţii mei. Dacă am nevoie sa mă asculte un prieten, îl am pe Ahren. M-ai ajutat un minut, dar apoi a trebuit să începi cu întrebările.

L-am întors şi l-am împins către uşă.

— Îţi dai seama cât de aiurea e asta? m-a întrebat.

— Şi tu te comporţi ca un adult model? Nici măcar nu poţi s-o convingi pe mama ta să te lase să faci ce vrei.

Kile s-a întors şi m-a privit de sus. Eram sigură că furia lui se reflecta pe chipul meu. Am aşteptat sa mă certe din nou, aşa cum o făcuse de o mie de ori în copilărie. Însă privirea i s-a îmblânzit şi, înainte să-mi dau seama, m-a apucat de gât şi m-a tras către el.

Mi-a zdrobit buzele cu ale lui, iar eu l-am urât şi l-am adorat pentru

asta în acelaşi timp. Nu puteam să mă gândesc decât la mişcările gurii lui şi la cât de fragilă păream în mâinile sale. Pasiunea s-a domolit, până când săruturile au devenit atât de moi, încât mă gâdilau.

Atunci când în cele din urmă Kile s-a retras, şi-a ţinut degetele chinuitor de aproape de părul meu, masându-mi absent pielea.

— Eşti atât de răsfăţată şi de insuportabilă… dar iată-mă aici.

Cu un ultim sărut, a deschis uşa şi a plecat.

M-am uitat prin cameră, ameţită şi confuză. De ce încerca să mă oblige să mă deschid în faţa lui când, în mod clar, nu putea să mă suporte? Şi nici măcar nu-l plăceam! Uneori, putea să fie la fel de enervant ca Josie.

M-am îndreptat spre dressingul meu ca să mă pregătesc de culcare şi i-am văzut cravata urâtă pe podea. Dacă aş fi aruncat-o acum, le-aş fi făcut tuturor o favoare.

Poate că aveam să-i dau foc atunci când aş mai fi avut o zi deosebit de groaznică. Deocamdată, am ascuns-o într-un sertar.

În dimineaţa următoare, mintea îmi era vraişte. Mă tot întrebam ce scop avusese Kile în seara precedentă. Şi nu puteam să scap de senzaţia că mă făcuse să mă simt la fel ca atunci când Hale îmi pusese prea multe întrebări. Erau nişte oameni atât de diferiţi, care mă înţelegeau în feluri diferite, şi totuşi amândoi îşi dăduseră rapid seama cum să mă facă să mă retrag. Aşa erau toţi băieţii? Era ceva ce ştiau toţi să facă?

— Neena?

Mi-am trecut peria prin păr, încercând să-l îmblânzesc atunci când servitoarea mea a intrat prin spatele meu în baia plină de aburi, adunând pijamaua pe care o lăsasem pe podea.

— Da, Alteţa Voastră?

Ea mi-a surprins privirea în oglindă când am vorbit.

— Mi se pare că a trecut o vreme de când nu am mai discutat despre prietenul tău. Cum spuneai că îl cheamă?

Un zâmbet i-a apărut pe chip.

— Mark. De ce întrebaţi?

— Sunt înconjurată de un milion de băieţi. Mă întrebam cum este când ai de-a face numai cu unul singur.

Ea a scuturat din cap spre mine.

— Un singur băiat e ceva minunat, a spus, fericirea ei forţându-mă să zâmbesc şi eu. Face bine. A fost, în cele din urmă, admis la universitate şi studiază tot timpul. Mă sună o dată sau poate de două ori pe săptămână. Nu e mult, dar amândoi suntem destul de ocupaţi.

— Am nevoie de supraveghere constantă, am spus şi i-am făcut cu ochiul.

— Aşa este!

— Îl supără? Că eşti atât de departe şi că eşti ocupată?

Ea a aranjat hainele care-i atârnau pe braţ.

— Nu. Programul lui este foarte solicitant, aşa că, deocamdată, asta chiar ne ajută.

Mi-am înclinat capul într-o parte şi am continuat să mă perii.

— Interesant. Ce studiază?

— Mark este chimist.

Eu am făcut ochii mari.

— Serios? Ce varietate în profesiile voastre! Ea s-a încruntat.

— Alteţa Voastră, sistemul de caste nu mai există. Oamenii pot să se întâlnească şi să se căsătorească cu cine vor.

M-am întors cu spatele la oglindă ca să o privesc în faţă.

— Nu la asta mă refer. Pur şi simplu, mă intrigă dinamica dintre voi. Tu-mi ţii rufele în braţe, iar el ar putea să vindece o boală. Sunt două roluri incredibil de diferite.

Neena a înghiţit în sec şi a scăpat totul pe jos.

— N-am să vă spăl rufele pentru totdeauna. Am ales să vin aici şi pot să plec oricând doresc.

— Neena!

— Nu mă simt prea bine, a spus ea brusc. Am să trimit pe altcineva să vă ajute.

Nici măcar nu a făcut o reverenţă.

— Neena, făceam şi eu conversaţie!

Uşa s-a trântit, iar eu m-am uitat după ea, şocată de neruşinarea cu care plecase, fără să i se dea voie. Nu intenţionasem să o jignesc. Eram doar curioasă şi acea observaţie nici măcar nu se apropia de întrebările pe care voiam să i adresez cu adevărat.

M-am coafat şi m-am machiat singură. Când a apărut înlocuitoarea, am alungat-o. Doar pentru că Neena nu era în apele ei, nu însemna că putea să scape de îndatoriri. Puteam să mă ocup singură de mine, iar ea putea să facă a doua zi curăţenie.

Am luat cererile băieţilor rămaşi în concurs. Fie că îmi plăcea sau nu, ştiam ce se aştepta de la mine. Trebuia doar să găsesc soluţii care să menţină lucrurile cât mai superficiale posibil.

Ean era cu siguranţă fermecător, dar charisma lui era aproape prea copleşitoare. Nu eram sigură că sunt pregătită să-mi petrec timpul singură cu el. Edwin era destul de inofensiv. Am scos fişa lui Apsel şi m-am uitat peste ea. Nimic extraordinar. Eram tentată să-l trimit acasă pentru că era atât de plictisitor, dar, după reacţia de după prima eliminare, nu credeam că pot să scap cu asta. Apoi am dat peste formularul lui Kile, dar, pentru moment, nu puteam să-l elimin. Winslow era, uram să o spun, remarcabil de neatrăgător. Cu cât mă uitam mai mult la el, cu atât vedeam asta mai clar. Nu credeam că îmi plac băieţii de un anumit tip, dar el mă făcea să mă gândesc dacă am

un „anti-tip”. Ivan… ăsta era cel care mirosea vag a clor?

Printre ultimele fişe din teanc, fotografia lui Jack Ranger mi-a atras atenţia. La petrecere, îl surprinsesem de câteva ori holbându-se la mine, dar nu vorbiserăm. Am presupus că este încă destul de intimidat încât să petrecem o seară împreună fără să mă facă să mă simt la fel de neplăcut cum mă făcuseră câţiva dintre ceilalţi.

I-am scris un bileţel, invitându-l să ne uităm împreună la un film în seara asta. Era o întâlnire destul de simplă. Fără discuţii inutile. Urma să trimit un valet să i-l ducă după ce Jack li se alătura celorlalţi. Plănuiam să-mi anunţ mereu întâlnirile trimiţând o scrisoare sau scoţând băieţii din cameră. Asta trebuia să condimenteze un pic lucrurile.

Pregătită de muncă, m-am grăbit să-mi termin micul dejun. Nu-mi făcea mare plăcere să mă uit la cererile nesfârşite, la facturi, la bugete şi la propuneri, dar îmi dădeau de lucru şi mie îmi plăcea să am cu ce să-mi ocup mintea toată ziua. Pentru următoarele trei luni, serile şi weekendurile mele aveau să le aparţină băieţilor, dar, în restul timpului, aveam de lucru.

— Eadlyn, dragă, a spus tata, făcând o pauză pentru nişte ceai. Nu am apucat să-ţi spun, dar cred că petrecerea din grădină a fost un succes. Am văzut câteva articole în ziarele din dimineaţa asta, şi toate bine scrise.

— M-am uitat şi eu la câteva. Şi am văzut şi câte ceva din reportajul special şi mi s-a părut că s-a lucrat bine.

M-am întins în scaun, simţind că mă doare spatele din cauza nemişcării. El a zâmbit.

— Într-adevăr. Cred că ar trebui să încerci să mai organizezi un asemenea eveniment curând, ceva de grup, pe care oamenii să poată să-l vadă.

— Ceva care s-ar putea să se termine cu o eliminare?

— Dacă tu crezi că ar fi de ajutor.

M-am îndreptat spre biroul lui şi mi-am turnat din ceaiul său.

— Cred că aduce un plus. Oamenii ar fi mai interesaţi dacă preferatul lor ar putea să fie următorul.

El a meditat la vorbele mele.

— Interesant. Te-ai gândit ce formă să ia?

— Nu, dar m-am gândit că, de vreme ce se presupune că suntem în căutarea unui prinţ, ar fi bine să-i testăm în ceea ce priveşte lucrurile pe care ar trebui să le ştie în calitate de prinţ. Istorie sau politică. Şi cred că putem să organizăm ceva vesel; poate o emisiune de tip concurs?

El a râs.

— Publicul s-ar da în vânt după asta.

Eu am sorbit din ceai.

— Vezi, am nişte idei grozave. N-am nevoie de un prinţ.

— Eadlyn, ai putea să conduci singură lumea dacă ai fi nevoită. Nu asta era ideea, a spus el cu un chicot.

— Vom vedea.

Capitolul 19

După cină, m-am oprit lângă camera lui Jack, iar el mă aştepta afară, lângă uşă. Asta era cam ciudat, dar mi-am imaginat că îl copleşiseră emoţiile.

— Bună seara, Jack, i-am spus când m-am apropiat.

— Alteţa Voastră, mi-a răspuns el cu o plecăciune.

— Poţi să-mi spui Eadlyn.

El a zâmbit.

— Minunat. Eadlyn.

A urmat o tăcere ciudată cât am aşteptat să-mi ofere braţul. Stătea, pur şi simplu, acolo, zâmbind crispat, dar cu o privire vioaie. Când am renunţat, în cele din urmă, să mai aştept să-şi dea seama, i-am arătat către scări.

— Pe acolo.

— Super.

Şi a pornit-o înainte, în faţa mea, cu toate că nu ştia drumul.

— Nu, Jack. Trebuie să cotim aici.

Cât am mers, i-am repetat acelaşi lucru de trei sau poate de patru ori, iar el nu şi-a cerut niciodată scuze. Pur şi simplu mergea pe unde îi spuneam, ca şi când ar fi plănuit să o ţină tot aşa. M-am străduit să-i ignor greşelile. Având deja în minte băieţii pe care voiam să îi elimin, nu-mi doream un motiv să-l adaug şi pe Jack pe lista aia.

Palatul se înălţa pe patru niveluri, dar avea şi mai multe la subsol. *Actualităţile* se filmau la primul etaj subteran, unde se aflau o zonă de depozitare şi sala de cinema. Personalul şi paznicii aveau camere la primul şi la al doilea etaj subteran, dar apartamentele lor nu aveau legătură cu aripa sălii de cinema. Sub toate astea, mai era şi un refugiu imens. Din câte îmi aminteam, fusesem nevoită să cobor acolo de două ori: o dată în timpul unui exerciţiu, când aveam trei ani, şi a doua oară la scurt timp după aceea, când fuseserăm atacaţi de ultima bandă de rebeli.

Era ciudat să mă gândesc la asta. Nu mai existau rebeli, însă acum ne confruntam cu diverse alte grupuri de oameni care se luptau cu monarhia. Aproape că-mi doream ca rebelii să mai fi existat. Măcar ştiam cu ce avem de-a face. Măcar atunci ştiam exact cu cine ne luptam.

Am scuturat din cap, gândindu-mă la situaţia de faţă. Eram la o întâlnire. Când mi-am amintit, m-am mustrat. Tata şi-ar fi dorit să fie o cameră de faţă. Ei bine, data viitoare.

— Deci, sper că îţi plac filmele.

— Îmi plac, a răspuns Jack entuziasmat.

— Bun. Şi mie, dar nu am mereu posibilitatea să ies la cinema. Aici

jos, avem acces la câteva filme noi, deşi opţiunile noastre simt limitate. Există şanse să vedem un film bun.

— Grozav!

Era ciudat cum de se situa la limita dintre politeţe şi necuviinţă. Mă întrebam dacă pur şi simplu nu ştia câte greşeli comite.

Un valet ne făcuse deja popcorn, iar eu am folosit telecomanda ca să parcurgem opţiunile.

— Ce spui de *Ochiul privitorului?* i-am sugerat.

Scurta descriere şi posterul sugerau că este o dramă şi o poveste de dragoste.

— Sună bine. Are şi ceva acţiune?

— Nu cred. Însă avem acţiune în *Diamantele negre.*

Imaginea întunecată şi neclară înfăţişa silueta unui bărbat cu un pistol într-o mână. Nu era un film pe care să-l fi văzut din proprie iniţiativă.

— Da! Sună bine.

— Mai avem şi alte opţiuni, am spus eu, încercând să revin la meniu.

— Dar pe ăsta vreau să-l văd. N-o să fie prea înfricoşător. Şi, dacă e, poţi să te cuibăreşti lângă mine.

Eu m-am strâmbat, gândindu-mă dacă ar fi trebuit să-i acord mai multă atenţie lui Apsel. Scaunele din sala noastră de cinema erau imense şi foarte moi. Singurul mod în care aş fi putut să mă cuibăresc lângă cineva ar fi fost să mă înghesui în scaunul lui, ceea ce nu avea să se întâmple. În plus, preferam să fiu marcată pe viaţă decât să admit că-mi era teamă.

Dar nu asta mă îngrijora la filmul ăsta. Pur şi simplu nu părea că merită să fie văzut.

Am oftat, simţindu-mă un pic depăşită de situaţie. Parcă nu era conştient de cât de nesăbuit se poartă. Am renunţat, gândindu-mă că trebuie să îi spun tatei că băieţii au nevoie de mai multe lecţii în ceea ce priveşte bunele maniere, şi am pornit filmul.

Pe scurt, tatăl Eroului Principal a fost omorât de Tipul Cel Rău. Eroul Principal îşi petrece viaţa urmărindu-l pe Tipul Cel Rău, dar Tipul Cel Rău îi scapă de câteva ori. Eroul Principal se culcă cu Super Blonda. Super Blonda dispare. Eroul Principal îl omoară pe Tipul Cel Rău, iar Super Blonda apare din nou. O, şi câteva chestii explodează.

Lui Jack părea să îi placă, dar eu eram plictisită. Dacă Super Blonda ar fi ucis pe cineva, poate că m-ar fi interesat un pic.

Dar cel puţin nu trebuia să vorbim. După ce s-a afişat genericul, am folosit telecomanda ca să aprind luminile.

— Deci, ce părere ai? m-a întrebat el, cu ochii strălucindu-i de încântare.

— A fost în regulă. Cu siguranţă am văzut mai bune.

Filmul părea să-l fi entuziasmat până peste poate.

— Dar efectele au fost incredibile!

— Sigur, dar povestea a fost jalnică.

El a mijit ochii.

— Mie mi-a plăcut.

— Bine.

— Asta te supără?

M-am strâmbat.

— Nu. Înseamnă doar că ai gusturi proaste.

El a râs, scoţând un sunet aspru, care era mai mult ameninţător decât prietenos.

— Îmi place când faci asta.

— Ce anume?

M-am ridicat, mi-am luat bolul cu popcorn şi l-am lăsat pe tejghea, ca să-l ia personalul.

— Toată noaptea am aşteptat să te manifeşti un pic.

— Poftim?

— Am sperat să te enervezi sau să fii tăioasă, a spus şi şi-a adus şi el bolul. Când i-ai eliminat pe băieţii din Salonul Domnilor, în ziua de după paradă? A fost super. Adică, nu vreau să plec acasă, dar n-aş fi distrus dacă ai ţipa la mine.

Eu m-am holbat la el.

— Jack, îţi dai seama că nu prea ne-am vorbit şi că, în prima noastră conversaţie, îmi dezvălui că mânia mea te încântă. Vezi cum asta ar putea să fie o greşeală din partea ta?

El a zâmbit, fără să fie descurajat.

— Credeam că ai să-mi apreciezi sinceritatea. Am sentimentul că te enervezi uşor şi vreau să ştii că nu mă deranjează. De fapt, îmi place.

Jack s-a întins după mâna mea, dar eu mi-am tras-o.

— Te-ai înşelat, i-am răspuns. Întâlnirea asta a luat sfârşit. Noapte bună.

A venit lângă mine şi m-a apucat din nou de mână. Nu voiam să recunosc cât de speriată eram, dar simţeam cum îmi pulsează în vene frica. Era mai masiv decât mine şi părea că-i place să se lupte.

— Nu fugi, a spus el cu o voce dulceagă. Încerc doar să-ţi spun că eu cred că aş fi potrivit pentru tine, o partidă perfectă.

Şi-a trecut degetele peste obrazul meu şi pe sub maxilar. Respira din ce în ce mai repede, iar eu ştiam că nu-mi permiteam să pierd timpul. Trebuia să ies repede de aici.

Am mijit ochii.

— Şi eu încerc doar să-ţi spun că, dacă nu-ţi iei mâna, ai să fii mort înainte de a fi o partidă pentru oricine.

— Super. A rânjit afectat, părând să creadă că situaţia îmi face plăcere. Ăsta-i un joculeţ amuzant.

— Dă-mi drumul!

Şi-a slăbit strânsoarea, dar eu încă-i vedeam agitaţia sălbatică din privire.

— A fost amuzant. Hai să mai facem asta curând.

M-am îndreptat spre scări şi m-am rugat să nu mă urmărească. Începând cu secunda asta, camerele aveau să mă însoţească la *toate* întâlnirile.

Când am ajuns fără suflare la primul etaj, am dat peste doi gardieni şi am fugit direct spre ei.

— Alteţa Voastră! a icnit primul când i-am căzut în braţe.

— Scoateţi-l de aici! am strigat eu, arătând spre scări. Jack! Să-l daţi afară din casa mea!

Gardienii mi-au dat drumul, grăbindu-se să îl prindă, iar eu m-am ghemuit pe podea, îngrozită.

— Eadlyn?

Ahren se apropia în spatele meu. Am scos un strigăt şi m-am repezit în braţele lui.

— Ce s-a întâmplat? Eşti rănită?

— Jack a fost, m-am bâlbâit eu. M-a apucat de braţ. M-a atins.

Am scuturat din cap, încercând să înţeleg cum de escaladase atât de repede situaţia, şi abia atunci mi-am dat seama că nu se întâmplase deloc rapid.

El mă urmărise mereu, fără să se apropie, aşteptând. Chiar şi în seara asta se mişcase încet, urmărindu-mi frustrarea crescândă cu o încântare rezervată, bucurându-se de tensiunea care se acumula, până în momentul eliberării.

— Tot spunea chestii ciudate şi felul în care se uita la mine… Ahren, n-am fost niciodată atât de speriată.

Zarva care se auzea pe scări ne-a făcut să ne întoarcem. Cei doi gardieni se luptau cu Jack, aducându-l sus pe palier. De îndată ce m-a văzut, a început să mârâie.

— Ţi-a plăcut! a insistat el. Te dădeai la mine!

Ahren m-a apucat de mână şi m-a tras către Jack, deşi instinctul meu era să fug în direcţia opusă. M-a postat chiar în faţa lui Jack.

— Învineţeşte-i ochii, Eadlyn! mi-a cerut Ahren.

M-am holbat la el, crezând că glumeşte. Însă furia din privirea lui mă contrazicea.

Eram tentată. Nu puteam să ripostez când oamenii mă făceau în toate felurile sau îmi criticau hainele. Nu puteam să mă întorc la paradă şi să le spun oamenilor ălora cât de prosteşte se purtaseră. Dar aici, pentru prima dată, puteam să mă răzbun pe cineva care chiar îmi greşise.

Aş fi făcut-o, dacă Jack nu mi-ar fi zâmbit răutăcios, ca şi când ar fi sperat să o fac, ca şi când avea să viseze la atingerea mea mai târziu.

În mintea lui, era o legătură între sex şi violenţă şi, dacă-i ofeream unul din cele două lucruri, însemna aproape să i-l ofer pe celălalt.

— Nu pot, am şoptit.

Jack s-a prefăcut îmbufnat.

— Eşti sigură, drăguţă? Nu m-aş sup…

Nu-l mai văzusem niciodată pe Ahren dând un pumn. Gestul m-a şocat aproape la fel de mult ca trupul moleşit al lui Jack după ce pumnul fratelui meu i-a forţat capul să se întoarcă într-un unghi ciudat.

Ahren a mormăit, ţinându-se de mână.

— Doare! Au, chiar doare!

— Hai să te ducem în aripa spitalului, l-am îndemnat eu, arătându-i lui Ahren către coridor.

— Alteţa Voastră, să-l luăm şi pe el?

Eu m-am uitat la trupul leşinat al lui Jack şi am văzut că pieptul i se ridica şi cobora uşor.

— Nu. Urcaţi-l într-un avion, conştient sau nu.

M-am strecurat în patul lui Ahren, între el şi Kaden. Ahren îşi flexa degetele bandajate, zdrelite rău.

— Te doare? a întrebat Kaden, părând mai mult încântat decât îngrijorat.

— Un pic, dar aş face-o din nou într-o clipită.

I-am zâmbit fratelui meu geamăn, atât de recunoscătoare să-l am.

— Dacă aş fi fost acolo, a început Kaden, l-aş fi provocat la un duel.

Eu am chicotit când Ahren s-a întins peste mine ca să-i ciufulească părul.

— Îmi pare rău, amice, totul s-a întâmplat prea repede ca să mă gândesc la asta.

Kaden a scuturat din cap.

— Degeaba am luat lecţii de luptă cu sabia în toţi anii ăştia!

— Oricum ai fost mereu mai bun decât mine, a spus Ahren când Osten a intrat fără să bată la uşă, cu telefonul la ureche.

— Dacă ai fi exersat mai mult! l-a mustrat Kaden.

Osten a aterizat pe pat, vorbind la telefon.

— Da, da. Bine, aşteaptă. A acoperit receptorul şi s-a uitat la mine. Eady, de unde e tipul ăla Jack?

Am încercat să-mi aduc aminte ce scria în formularul lui.

— Din Paloma, cred.

Kaden a încuviinţat din cap.

— Din Paloma.

— Grozav. Osten a vorbit din nou la telefon. Ai auzit asta? Ţinem legătura.

A închis şi şi-a strecurat telefonul în buzunar în vreme ce noi ne

holbam la el. Eu am râs.

— De obicei, încerc să te opresc din ce faci, dar acum nici măcar n-am de gând să întreb.

— Cred că aşa e cel mai bine.

M-am uitat în jur la toţi fraţii mei – atât de grijulii, de deştepţi şi de năzdrăvani. De multe ori îi urâsem pentru că nu sunt mai mari decât mine, pentru că mă forţaseră să accept un rol pe care nu mi l-am dorit niciodată. În seara asta, probabil pentru prima dată, i-am iubit pentru cine erau. Kaden era zăpăcit, Ahren mă apărase, iar Osten… ei bine, el avea să mă ajute în felul lui.

Osten lăsase uşa deschisă, iar mama şi tata au intrat ca să-şi găsească toţi copiii împreună.

Mama părea fericită să-şi vadă familia în siguranţă, dar tata era şocat.

Şi-a pus o mână în şold şi cu cealaltă a gesticulat.

— Sunteţi toţi în regulă?

— Un pic speriată, am recunoscut eu.

— Şi un pic zdrelit, a adăugat Ahren.

Tata a înghiţit nodul care i se pusese în gât şi s-a uitat cu atenţie la toţi.

— Eadlyn, îmi pare atât de rău. Nu ştiu cum s-a strecurat. Credeam că toate cererile au fost verificate şi nu am ştiut că…

S-a oprit, părând gata să izbucnească în lacrimi.

— Sunt bine, tati.

El a aprobat din cap, însă nu a spus nimic. Mama a făcut un pas în faţă, preluând controlul.

— Am dori să stabilim câteva linii directoare. Poate să fii însoţită de un gardian la întâlniri de acum încolo, sau să ieşi la întâlniri într-o zonă publică.

— Asta, sau să vină nişte fotografi. Cred că şi asta ar ajuta, am spus eu.

M-am blestemat din nou pentru că nu-mi adusesem aminte mai devreme.

— Excelentă idee, scumpo. Vrem ca totul să se desfăşoare în siguranţă.

— Şi asta-mi aduce aminte, a spus tata, din nou în control. Cum vrei să procedăm cu Jack? Să muşamalizăm totul? Să depunem o plângere oficială? Eu unul aş vrea să-l dezmembrez bucată cu bucată, dar tu decizi.

Eu am zâmbit.

— Fără plângeri, dar haideţi să nu muşamalizăm incidentul. Să afle toţi ce fel de om este. Asta o să fie o pedeapsă suficientă.

— Foarte înţelept din partea ta, a fost Ahren de acord.

Tata şi-a încrucişat braţele şi s-a gândit.

— Dacă asta vrei, asta o să facem. Mi s-a spus că acum e în drum spre casă şi cu asta s-a terminat totul.

— Mulţumesc.

Tata a cuprins-o pe mama cu un braţ şi au dat să plece, iar mama s-a mai uitat o ultimă dată la noi toţi.

— Apropo, a spus tata, aruncând o privire peste umăr, chiar dacă înţeleg de ce aţi vrut să-l alungaţi fără să vedeţi dacă îşi recapătă cunoştinţa, dacă ar fi *murit,* situaţia ar fi fost foarte gravă.

Am strâns din buze, dar am ştiut că ochii îmi zâmbeau.

— Bine. Nu vom mai arunca într-un fel neglijent oamenii dincolo de porţi.

— Şi ne vom lupta cu săbiile! a strigat Kaden.

În timp ce Ahren şi cu mine am râs, părinţii noştri au clătinat din cap.

— Noapte bună. Să nu staţi treji prea târziu, ne-a avertizat mama.

Şi nu am vrut să o facem, însă am sfârşit prin a sta de vorbă mult timp. În cele din urmă, am adormit cu spatele lipit de al lui Kaden, cu braţul lui Ahren sub cap şi cu Osten ţinându-se de un picior de-al meu.

A doua zi dimineaţă, m-am trezit devreme, cu mult înaintea celorlalţi, şi le-am zâmbit fraţilor mei – protectorilor mei. Sora din mine voia să mai rămână cu ei. Însă prinţesa s-a ridicat şi s-a dus să se pregătească pentru noua zi.

Capitolul 20

Cât am luat micul dejun în dimineaţa următoare, m-am trezit uitându-mă la băieţi, căutând să-mi dau seama dacă şi altcineva ar fi putut să fie ca Jack. Mă tot gândeam că dacă aş fi fost mai atentă în primele zile, aş fi putut să-mi dau seama că era ceva în neregulă cu el.

Apoi m-am uitat la câţiva pe care ajunsesem să-i cunosc, cum ar fi Hale şi Henri. Până şi prezenţa lui Erik era bine-venită. După întâlnirea cu ei, nu puteam să-i permit unui singur băiat să mă facă să mă tem de toţi ceilalţi. Şi, într-adevăr, chiar nu aveam privilegiul de a-mi fi teamă.

Aşa că m-am adunat, amintindu-mi cine sunt. Nu puteam să fug speriată.

Când am terminat cu toţii de mâncat, m-am ridicat şi le-am cerut să fie atenţi.

— Domnilor, am o surpriză pentru voi. În cincisprezece minute, vă rog să veniţi în studio pentru un mic joc.

Unii au râs şi alţii au bătut din palme, însă nu ştiau ce îi aşteaptă. Aproape că m-am simţit prost. Am părăsit încăperea înaintea lor, ca să mă asigur că rochia şi părul meu arată bine pentru filmare.

La puţin timp după aceea, băieţii au intrat, toţi părând un pic surprinşi de cum arăta studioul.

Eu stăteam în faţă, cam ca o profesoară, în vreme ce pentru fiecare era pregătit un scaun cu o hârtie şi un marker, şi un ecuson mare şi caraghios cu numele lor, ca acelea pe care le văzusem la emisiunile de tip concurs la televizor.

— Bine aţi venit, domnilor! am ciripit eu. Vă rog, căutaţi-vă fiecare locul.

Camerele filmau deja, surprinzându-i pe băieţi zâmbind agitaţi şi scuturând confuzi din cap în timp ce-şi găseau locurile şi-şi puneau ecusoanele.

— Astăzi, veţi participa la un mic extemporal cu întrebări despre Illéa. Vom discuta despre istorie, afaceri externe şi politică internă. Când veţi oferi un răspuns corect, una dintre servitoarele care stau în picioare, am spus eu, arătând spre domnişoarele care aşteptau pe margine, va veni şi va lipi pe dumneavoastră o etichetă cu un semn auriu. Dacă greşiţi, veţi primi un X negru.

Băieţii au chicotit entuziasmaţi şi neliniştiţi, uitându-se la coşurile cu etichete autocolante.

— Nu vă îngrijoraţi, o facem doar ca să ne distrăm. Însă voi folosi informaţiile ca să hotărăsc pe cine voi elimina în continuare. Dacă greşiţi majoritatea răspunsurilor, nu înseamnă că sunteţi automat eliminaţi… dar stau cu ochii pe voi, i-am tachinat eu. Prima întrebare,

am anunţat. Este una importantă! Când este ziua mea de naştere?

S-au auzit câteva râsete când băieţii şi-au plecat capetele, scriind răspunsurile şi uitându-se pe furiş la răspunsurile vecinilor.

— În regulă, ridicaţi răspunsurile, le-am ordonat şi m-am uitat amuzată la varietatea de date.

Desigur, Kile ştia că e pe 16 aprilie, şi mai ştiau şi mulţi alţii, însă doar câţiva cunoşteau şi anul.

— Ştiţi ce, am să trec mai departe şi am să ofer semnul auriu tuturor celor care au nimerit luna aprilie.

— Super! a strigat Fox cu entuziasm, iar Lodge şi Calvin au bătut cuba în spate.

Servitoarele au traversat scena, iar băieţii care au primit un X s-au tânguit comic, însă nu s-au supărat.

— Iată o altă întrebare, cu multe răspunsuri posibile. Cine consideraţi că sunt cei mai puternici aliaţi ai Illéei?

Unii au ghicit corect Franţa, Italia şi Noua Asie, în timp ce Henri a scris „Swendway”, urmat de câteva semne de exclamare.

Pe ecusonul său, Julian scrisese *EU* cu litere mari şi desenase câteva săgeţi spre faţa lui. Am arătat spre el.

— Stai, stai, stai! Ce înseamnă asta? am întrebat, încercând să nu zâmbesc.

Julian a rânjit şi a ridicat din umeri.

— Pur şi simplu cred că aş fi un prieten grozav.

Am clătinat din cap.

— E ridicol!

Însă nu mi s-a părut că asta sunase atât de mustrător pe cât intenţionasem.

O servitoare a ridicat mâna, dintr-o latură a scenei.

— Deci, mai primeşte un X sau…?

— O, evident! am asigurat-o eu, iar băieţii au chicotit, până şi Julian.

Cei mai mulţi l-au numit corect pe August Illéa ca fiind partenerul tatălui meu în eradicarea forţelor rebele şi toţi ştiau istoria celui de-Al Patrulea Război Mondial. Când am ajuns la final, am fost mulţumită că majoritatea băieţilor erau atât de bine informaţi.

— Să vedem. Cine are cele mai multe semne aurii?

Servitoarele m-au ajutat să număr pe rânduri, ceea ce a fost foarte eficient, de vreme ce ele dăduseră punctele.

— Hale are şase. La fel şi Raoul şi Ean. Bravo, domnilor!

Am bătut din palme, iar ceilalţi mi s-au alăturat înainte să-şi dea seama ce urmează.

— Bine, şi acum, cine are cele mai multe X-uri?

Servitoarele au arătat repede spre colţul din spate, unde bietul Henri era acoperit de negru.

— O, nu, Henri! am strigat cu un râset, încercând să-i comunic faptul că nu-mi păsa de joc mai deloc.

Chiar sperasem să mai elimin pe cineva în felul ăsta, dar ştiam că neştiinţa lui Henri se datora faptului că locuia în ţară doar de un an şi neînţelegerii întrebărilor traduse.

— Pe cine mai avem? Burke şi Ivan… nu staţi prea rău.

Niciunul dintre ei nu se descurcase prea bine, însă tot aveau cu trei răspunsuri corecte mai mult decât Henri. Măcar asta îmi confirma lipsa de interes pentru Ivan.

— Vă mulţumesc tuturor pentru că mi-aţi făcut pe plac în această dimineaţă şi mă voi gândi la aceste informaţii, deoarece, în următoarele câteva săptămâni, voi continua cu eliminarea pretendenţilor. Felicitări pentru inteligenţa voastră!

I-am aplaudat, iar ei s-au bătut reciproc pe spate când camerele s-au închis.

— Domnilor, înainte să plecaţi, mai am o ultimă întrebare, şi e din istoria foarte recentă, aşa că aţi face bine să răspundeţi toţi corect.

Ei au murmurat agitaţi, pregătiţi pentru provocare.

— Dacă ştiţi răspunsul, nu ezitaţi să-l strigaţi. Pregătiţi? Când este acceptabil să mă atingeţi fără permisiunea mea?

Inexpresivă, i-am fixat pe toţi cu privirea, provocându-i să râdă. Ei s-au uitat unii la alţii, însă numai Hale a fost suficient de curajos să răspundă.

— Niciodată, a strigat el.

— Răspuns corect. Aţi face bine să nu uitaţi asta. Jack Ranger a scăpat uşor, cu doar un pumn în faţă din partea fratelui meu şi cu ruşinea alungării sale. Dacă vreunul dintre voi mai încearcă să mă atingă fără consimţământul meu, va fi bătut sau chiar mai rău. Ne-am înţeles?

Toţi încremeniseră.

— Presupun că tăcerea voastră înseamnă „da”.

Am plecat, cu speranţa că aveau să mediteze la vorbele mele. Jocul se terminase, iar ei nu trebuiau să se îndoiască de asta.

După masa de prânz, tata a întârziat un pic la birou, lucru care se întâmpla rar. Aşa că eram singură când Lady Brice a bătut la uşă.

— Alteţa Voastră, m-a salutat ea. Tatăl dumneavoastră nu a venit încă?

— Nu. Nu ştiu ce îl reţine.

— Hmm! Ea şi-a aranjat teancul de hârtii din braţe, gândindu-se. Trebuie să-i vorbesc.

Uneori, Lady Brice părea atât de tânără! Era mult mai în vârstă decât mine, bineînţeles, dar nu chiar de vârsta tatei. Niciodată nu ştiusem ce părere să am despre ea. Nu că îmi displăcea sau ceva de genul ăsta, dar mereu mă întrebam de ce este singura femeie cu care

lucrează tata.

— Aş putea să vă ajut cu ceva? m-am oferit eu.

Ea s-a uitat în jos şi s-a gândit puţin.

— Nu ştiu cât de mult ar vrea să împărtăşească aceste informaţii, aşa că nu cred. Îmi pare rău.

Eu am zâmbit, ştiind că vorbeşte serios.

— Nu e nicio problemă. Lady Brice, pot să vă întreb ceva? Sunteţi foarte inteligentă şi drăguţă. De ce nu v-aţi căsătorit până acum?

Ea a chicotit uşor.

— Sunt căsătorită. Cu slujba asta! Înseamnă mult pentru mine şi prefer să o fac bine decât să-mi caut un soţ.

Eu mi-am dat ochii peste cap.

— Aşa e!

— Ştiu că înţelegeţi. Şi singurii oameni pe care apuc să-i văd sunt ceilalţi consilieri şi nu cred că mi-aş dori să am o relaţie cu niciunul dintre ei. Aşa că îmi văd de treabă.

Eu am încuviinţat din cap.

— Vă respect părerea, am spus. Cred că oamenii presupun că femeile nu sunt fericite fără un soţ şi copii, dar dumneavoastră păreţi destul de mulţumită.

Ea a ridicat din umeri.

— Mă gândesc la asta. Într-o zi, s-ar putea să adopt un copil. Cred că este o onoare să fii mamă. Şi nu toate femeile se pricep să fie mame.

Urma de amărăciune din tonul ei m-a făcut să mă gândesc că se referă la propria mamă, însă nu am vrut să-i cer detalii.

— Ştiu. Sunt norocoasă să am o mamă minunată.

A oftat şi s-a emoţionat un pic.

— Mama dumneavoastră are un talent înnăscut. Într-un fel, mi-a fost ca o a doua mamă în tinereţea mea şi am învăţat multe de la ea.

Am mijit ochii.

— Nu mi-am dat seama că sunteţi la palat de atât de mult timp.

Am încercat să-mi aduc aminte dacă a fost o vreme când nu o văzusem pe coridoare, deşi nu prea le acordasem atenţie consilierilor înainte să împlinesc treisprezece ani şi să încep să lucrez într-adevăr cu tata. Poate că, pur şi simplu, nu am băgat-o în seamă.

— Da, domnişoară. Sunt aici de aproape la fel de mult timp ca şi dumneavoastră, mi-a răspuns ea cu un râset. Părinţii dumneavoastră sunt mult prea generoşi.

Optsprezece ani erau o perioadă lungă în care să-ţi menţii poziţia la palat, mai ales în calitate de consilier. Tata îi schimba pe majoritatea oamenilor la fiecare cinci până la opt ani, pe baza recomandărilor şi a stării de spirit a ţării. Ce o ţinea pe Lady Brice pe locul ei de atâta vreme?

M-am uitat cu atenţie la ea când şi-a dat părul peste umăr şi a zâmbit. Îi permisese tata să stea pentru că era atrăgătoare? Nu. M-am simţit vinovată pentru că îndrăznisem să cred că tata ar fi putut să fie atât de superficial sau de egoist.

— Ei bine, îmi pare rău că nu vă pot fi de ajutor, dar am să-i transmit tatei că aţi trecut pe aici.

— Mulţumesc, Alteţa Voastră. Nu este ceva foarte urgent, deci nu e nicio grabă. Să aveţi o zi bună!

— Şi dumneavoastră.

A făcut o reverenţă şi a plecat, iar eu m-am uitat la uşă mult timp după ce a dispărut, curioasă în privinţa femeii pe care, aparent, o cunoşteam de-o viaţă întreagă fără să-mi dau seama. Am renunţat să mă mai gândesc la asta şi m-am întors la hârtiile mele. Eram atât de ocupată cu Alegerea şi munca, încât nu aveam timp să mă gândesc la Lady Brice.

Capitolul 21

În seara aceea, cina a fost plăcută pentru că mi-am dat seama că băieţii învăţaseră din greşeala lui Jack. Toţi au stat un pic mai drepţi când am intrat şi au dat din cap când am trecut pe lângă ei, iar eu am simţit că, încă o dată, eram stăpână pe situaţie.

Şi tata părea un pic mai calm, deşi îmi dădeam seama că încă mai avea o urmă de îngrijorare. Ahren s-a aplecat peste masă ca să-mi facă semn cu ochiul, conspirativ, şi am simţit că acea întâmplare oribilă mai că-mi făcuse viaţa puţin mai bună.

Tata îmi sugerase să încerc să stau de vorbă cu băieţii la cină, dar mi se părea nepoliticos să strig peste masă. Nu credeam că pot să fac asta, cel puţin nu într-un fel care să pară natural. Ştiam că, în ciuda tuturor lucrurilor prin care trecusem, toată lumea se aştepta să fiu din nou stăpână pe situaţie. În loc să vorbesc, mi-am analizat opţiunile…

Dintre toţi băieţii rămaşi, Ean mă intimida cel mai mult. Nu pentru că părea să fie violent în vreun fel, ci din cauza mândriei şi a calmului constant care-l însoţea mereu, ca şi când nici măcar un cutremur nu ar fi putut să-l facă să se mişte dacă el nu ar fi vrut.

Aşa că, dacă următoarea mea întâlnire ar fi fost cu el, poate mi-aş fi învins, într-un fel, o frică. Era imposibil să fie la fel de inaccesibil precum părea. Trebuia, pur şi simplu, să facem ceva în public şi să mă asigur că fotografii aveau să fie acolo.

De parcă ar fi putut să-mi citească gândurile, Ean s-a uitat la mine chiar în secunda aia, iar eu m-am întors, pretinzând că discut cu fratele meu.

L-am observat pe Kaden citind un ziar pe sub masă.

— Despre ce e vorba în articolul ăla? am întrebat.

Mi-a răspuns fără să-şi ridice privirea, ca şi când ar fi încercat să-şi termine sarcina pe ziua de astăzi înainte de finalul cinei.

— Despre o colectă dintr-o zonă din Midston. Strâng bani pentru o fată, ca să poată să se ducă la şcoala de arte. Este talentată, dar nu-şi permite să-şi plătească singură studiile. Ea spune… aşteaptă. Uite. „Provin dintr-o familie de Trei. Ai mei cred că nu se cuvine să studiez arta, deşi castele nu mai există. Este greu. Le aduc aminte că regina s-a născut o Cinci şi că este extraordinară. Părinţii mei nu vor să-mi plătească şcoala, aşa că cer ajutor ca să-mi urmez visul.” Uită-te la tablourile ei. Nu sunt rele.

Fusesem educată să apreciez profund arta şi, chiar dacă lucrările ei nu mă atrăgeau din punct de vedere estetic, îmi dădeam seama că era talentată.

— Sunt bune. Ce prostie! Scopul eliminării castelor a fost ca oamenii să poată să aleagă orice profesie vor, iar ei nici măcar nu

profită de şansa asta. E aproape ca şi când nu vor ca noul sistem să funcţioneze.

— Crearea unui sistem pentru a permite ceva nu înseamnă că oamenii îl vor respecta.

— Evident, am comentat eu cu răceală, sorbind din băutura mea.

— Cheia este să-i facem să înţeleagă asta. Ţi-aduci aminte cum ne arăta mama cărţile alea vechi de istorie şi cum Statele Unite aveau documentul ăla – s-a oprit ca să se gândească la denumire –, „Declaraţia de Independenţă”? Şi scria acolo că oamenii au voie să-şi caute fericirea. Dar niciuna dintre persoanele care au întocmit documentul nu a putut să le ofere efectiv fericirea.

Eu am zâmbit.

— Eşti prea deştept.

— Aş lua-o ca pe un compliment, dar săptămâna trecută ai fost prinsă sărutându-te cu Kile pe întuneric.

— O, ha, ha, ha! am făcut eu, tentată să scot limba la el. Oricum, nu e ca şi când părerea mea ar conta prea mult.

— Ai de gând să te căsătoreşti cu Kile?

Aproape m-am înecat.

— Nu!

Kaden a râs sălbatic, făcându-i pe mai toţi din cameră să se uite în direcţia noastră.

— Îmi retrag cuvintele, am spus eu, ştergându-mă la gură. Eşti fantastic de idiot!

M-am ridicat şi, în trecere, l-am lovit uşor pe Kaden peste ureche.

— Hei!

— Mulţumesc pentru că mi-ai fost alături, Kaden. Eşti un frate grozav.

El şi-a frecat urechea, încă rânjind.

— Încerc.

Să mă mărit cu Kile, m-am gândit, încercând să nu izbucnesc din nou în râs. Dacă putea să rămână discret, şansele de a-l săruta din nou erau foarte, *foarte* mari… însă nu puteam să mă imaginez căsătorită cu el.

Nu eram sigură că puteam să mă imaginez căsătorită cu oricare dintre băieţii ăştia.

Nu eram sigură că puteam să mă imaginez căsătorită *vreodată*…

Am încetinit pasul şi m-am uitat la câteva feţe când am trecut pe lângă băieţi. Cum ar fi fost să adorm lângă Hale? Sau ca Baden să-mi strecoare un inel pe deget?

Am încercat să-mi imaginez şi nu am reuşit. Mi-am adus aminte că Ahren spusese că unii dintre Aleşi îl întrebaseră dacă era posibil să-mi placă fetele, dar simplul gând mă făcea să râd. Ştiam că nu asta mă împiedica să mă apropii cu adevărat de un băiat… dar acum simţeam

că era totuşi ceva. Nu doar dorinţa de a fi independentă; în jurul meu exista un zid şi nu ştiam de ce.

Dar, cu sau fără zid, făcusem o promisiune.

Când am ajuns în dreptul lui Ean, m-am oprit.

— Domnule Cabel?

El s-a ridicat şi a făcut o plecăciune.

— Da, Alteţa Voastră.

— Ştii să călăreşti?

— Da.

— Ai dori să mă însoţeşti mâine ia o plimbare?

Ochii i-au strălucit răutăcios.

— Desigur.

— Excelent. Ne vedem atunci.

Am ales să port o rochie şi să călăresc într-o parte. Nu era modul meu preferat de a călări, dar m-am gândit că o urmă de feminitate avea să mă ajute în după-amiaza asta.

Când am ajuns la grajduri, Ean mă aştepta, înşeuându-şi calul.

— Ean! am strigat când m-am apropiat.

El şi-a ridicat capul şi mi-a făcut cu mâna. Era foarte chipeş, genul de persoană pe care credeam că oamenii se aşteaptă să o vadă lângă mine. Îşi controla fiecare mişcare, iar eu eram hotărâtă să fac la fel şi să nu-mi permit să mă îngrijorez.

— Eşti gata? m-a întrebat el.

— Aproape. Trebuie să-mi iau şaua.

Am trecut pe lângă el şi am intrat în grajd.

— Asta ai de gând să porţi?

M-am întors rapid.

— Pot să fac mai multe în zece minute îmbrăcată cu rochia asta decât fac într-o zi întreagă majoritatea bărbaţilor care poartă pantaloni.

El a râs.

— Nu mă îndoiesc.

Butterscotch era în spate, într-o boxă un pic mai mare decât majoritatea celorlalte. Calul unei prinţese merita un loc şi o privelişte bună.

Am pregătit-o şi m-am întors la Ean.

— Dacă nu te deranjează, mai întâi o să facem nişte fotografii în grădină.

— O, nu, e în regulă.

Ne-am luat caii de frâie şi i-am dus în grădină. Bărbatul care aştepta acolo fotografia cerul sau copacii. Când ne-a văzut, s-a apropiat.

— Alteţa Voastră, m-a salutat, dând mâna cu mine. Eu sunt Peter. Mă gândeam că ar fi frumos să vă fac câteva poze împreună.

— Mulţumesc. Am mângâiat-o pe Butterscotch. Unde vrei să stăm?

Peter s-a uitat în jur.

— Dacă aţi putea să lăsaţi caii lângă un copac, cred că nişte fotografii în faţa acelei fântâni ar fi frumoase.

Eu i-am dat drumul lui Butterscotch, ştiind că nu o să fugă.

— Haide, am spus eu afectuos şi l-am luat de mână pe Ean.

El şi-a legat calul de o creangă şi m-a urmat. Peter nu a pierdut timpul. Ean şi cu mine am zâmbit şi ne-am întors timid privirile, iar mica plimbare a fost surprinsă în fotografii. Am stat în faţa fântânii, ne-am aşezat lângă un arbust şi chiar am făcut câteva poze în faţa cailor.

Când Peter ne-a anunţat că am făcut destule fotografii, aproape că mi-am aruncat braţele în aer de bucurie. A plecat destul de repede, luându-şi genţile şi verificându-şi aparatul de fotografiat de două ori. M-am uitat în jur şi, aşa cum mi se promisese, nu eram complet singuri. Paznicii erau aliniaţi de-a lungul zidurilor palatului şi câţiva muncitori se mişcau prin grădină, îngrijindu-se de iarbă şi de alei.

— Aici, Butterscotch!

M-am îndreptat spre iapă, iar ea a dat din coadă. Ean şi-a încălecat cu pricepere calul, iar eu m-am bucurat că e la fel de competent pe cât mă făcuse să cred.

— Iartă-mă, dar chestia asta mi s-a părut un pic regizată, a spus Ean în vreme ce ne îndreptam agale spre marginea peluzei.

— Ştiu. Dar faptul că le permit să surprindă momente regizate înseamnă că pot să păstrez secrete momentele intime.

— Interesant. Deci, scena aia cu Kile a fost regizată sau intimă?

Eu am zâmbit afectată. Uau, se prindea repede!

— Ultima dată când am stat de vorbă, părea că vrei să-mi spui ceva, i-am adus eu aminte.

— Aşa este. Vreau să fiu sincer cu tine. Dar asta înseamnă că şi tu trebuie să fii complet sinceră cu mine. Poţi să faci asta?

M-am uitat la faţa lui şi nu am fost sigură că puteam să-i ofer ce-mi cerea. Nu astăzi.

— Depinde.

— De?

— Multe lucruri. Nu obişnuiesc să-mi dezvălui sufletul oamenilor pe care-i cunosc de doar două săptămâni.

Am mers câteva minute în tăcere.

— Care e mâncarea ta preferată? m-a întrebat el, afişând un zâmbet satisfăcut.

— Cocktailurile se pun la socoteală?

El a chicotit.

— Desigur. Ce altceva… locul preferat pe care l-ai vizitat?

— Italia. Pe de o parte, pentru mâncare, pe de altă parte, pentru

companie. Dacă vor veni aici, va trebui să faci cunoştinţă cu familia regală. Sunt foarte amuzanţi.

— Mi-ar face plăcere. În regulă, culoarea preferată?

— Roşu.

— Culoarea puterii. Frumos.

Pentru o clipă, a încetat să-mi mai pună întrebări şi ne-am urmat drumul în jurul palatului. Mergeam în linişte. Am ieşit pe porţile de la intrare, iar grădinarii s-au oprit din lucru şi s-au înclinat când am trecut pe lângă ei. Când ne-am îndepărtat suficient, Ean şi-a adus calul mai aproape de al meu.

— S-ar putea să mă înşel foarte tare, dar vreau să ghicesc nişte lucruri despre tine.

— Spune! l-am provocat eu.

El a ezitat.

— Aşteaptă. Hai să ne oprim aici!

De-a lungul zidului palatului era o bancă singuratică, iar noi ne-am oprit lângă ea.

Am sărit de pe Butterscotch şi m-am aşezat lângă Ean, în spaţiul îngust.

— Alteţa Voastră.

— Eadlyn.

— Eadlyn. A înghiţit în sec, arătând primul semn de slăbiciune. Am sentimentul că Alegerea nu este ceva ce ţi-ai dorit cu adevărat să faci.

Nu am spus nimic.

— Dacă a fost, poate că nu e ceea ce credeai că o să fie, iar acum te afli într-o situaţie care nu-ţi place deloc. Majoritatea femeilor ar face orice să aibă zeci de bărbaţi la dispoziţie, dar tu pari distantă.

Am zâmbit cu amabilitate.

— Ţi-am spus. Nu mă deschid în faţa oamenilor pe care abia i-am cunoscut.

El a clătinat din cap.

— Ani de zile te-am văzut la *Actualităţi*. Chestia asta nu pare demnă de tine.

Am inspirat adânc, neştiind ce să spun.

— Vreau să-ţi fac o propunere. S-ar putea să nu ai nevoie de ea, dar eu tot vreau să ţi-o spun.

— Domnule, ce-ai putea să-i oferi viitoarei tale regine?

A zâmbit, părând din nou sigur de el.

— O cale de scăpare.

Era riscant să întreb la ce se referă, dar nu mi-am putut stăpâni curiozitatea.

— Cum?

— Nu te-aş controla niciodată. Nu te-aş reţine niciodată. Nici măcar nu ţi-aş cere să mă iubeşti. Dacă mă alegi, poţi să ai o căsnicie lipsită

de restricţiile convenţionale. Fă-mă regele tău şi ai să fii liberă să domneşti cum ai să crezi de cuviinţă.

Mi-am netezit rochia.

— Nu ai să fii niciodată rege.

El şi-a lăsat capul într-o parte, comic.

— Nu sunt genul tău?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Nu e vorba despre asta. Niciun bărbat care s-ar căsători cu mine nu ar fi vreodată rege. Ar fi prinţ consort, de vreme ce nimeni nu poate să deţină un titlu mai important decât al meu.

— Aş accepta asta.

M-am sprijinit de braţul băncii.

— Din curiozitate, de ce îmi propui aşa ceva? Eşti foarte charismatic şi destul de chipeş. Presupun că ai putea să ai o căsnicie fericită, ceea ce mă face să mă întreb de ce te-ai angaja într-una despre care tocmai ai recunoscut că ar fi lipsită de iubire.

El a încuviinţat din cap.

— Este o întrebare corectă. Personal, cred că iubirea este supraestimată.

Nu m-am putut abţine să nu zâmbesc.

— Provin dintr-o familie mare. Cu şase copii. Am reuşit să mă descurc, dar nu vreau să trăiesc aşa mereu. Şansa la o viaţă confortabilă cu o femeie agreabilă este mai bună decât orice altceva aş putea să sper.

— Agreabilă? Am ridicat o sprânceană. Asta-i tot?

El a chicotit.

— Îmi placi. Eşti tu însăţi, cu orice preţ. Şi cu siguranţă nu cred că a mă însura cu o femeie inteligentă, frumoasă şi puternică e ceva rău. Şi pot să te ajut, dacă nu găseşti pe nimeni potrivit în grupul ăsta. Sincer, pot să-ţi spun că majoritatea tipilor sunt nişte clovni. Şi tu poţi să-mi oferi ceva ce nu am avut niciodată.

M-am gândit la vorbele lui. Până acum, Alegerea nu fusese deloc aşa cum mă aşteptasem. Debutase cu oamenii care aruncaseră cu mâncare în mine, care se plânseseră de prima mea eliminare şi care-mi judecaseră sărutul cu Kile. Cu toate că abia îmi dădeam seama că, pentru mine, ideea de a mă căsători nu era absolut deloc atrăgătoare, nu puteam să nu mă întreb dacă m-aş fi căsătorit doar pentru a-l face pe tata fericit. De fiecare dată când mă uitam în ochii lui, îmi dădeam tot mai mult seama de cât de obosit părea.

Îmi iubeam tatăl.

Dar mă iubeam şi pe mine.

Şi ar fi trebuit să mă suport mult mai multă vreme.

— Nu trebuie să spui „da” sau „nu”, a zis Ean, făcându-mă din nou atentă. Spun doar că sunt aici dacă ai nevoie de mine.

Am încuviinţat din cap.

— Nu pot să-ţi spun nici măcar că am să mă gândesc la asta. M-am ridicat. Deocamdată, hai să ne continuăm plimbarea. Nu apuc să o văd prea mult pe Butterscotch.

Şi ne-am mai plimbat o vreme, însă Ean nu a vorbit prea mult. Într-un fel, era confortabil să nu mă simt obligată să fac conversaţie. Ean îmi accepta tăcerea cu recunoştinţă. M-am întrebat dacă asta ar fi durat, dacă, în cele din urmă, nu s-ar fi săturat de o astfel de viaţă.

Deocamdată, m-am uitat cu atenţie la el. Era chipeş, mândru şi direct. Nu avea nevoie de aprobarea mea ca să fie încrezător, iar eu ştiam că nu trebuia să-mi aprobe comportamentul. Probabil că aş fi putut să fiu măritată fără să *simt* cu adevărat că sunt…

Într-adevăr, putea fi un pretendent demn de atenţie.

Capitolul 22

La scurt timp după aceea, l-am trimis pe Ean înăuntru, iar el nu a protestat deloc, probabil dovedindu-mi imediat că urma să fie atât de ascultător pe cât aveam nevoie să fie. Cu siguranţă era o propunere interesantă, deşi trebuia să mai treacă o vreme înainte să ştiu dacă vreau sau nu să apelez la ea.

Timpul trecuse fără să-mi dau seama şi iată că trebuia să mă pregătesc pentru cină, aşa că am lăsat-o pe Butterscotch şi mi-am periat cizmele. Nu eram prea murdară.

— Noapte bună, i-am şoptit calului meu, strecurându-i un cub de zahăr înainte să mă întorc la palat.

— Eadlyn! m-a strigat cineva când am intrat în palat.

Era Kile. Vorbea cu Henri, Erik, Fox şi Burke. Le-a făcut celorlalţi semn să îl aştepte şi a alergat pe coridor spre mine.

— Hei, a spus el, afişând un zâmbet strâmb.

Părea un pic agitat.

— Ce mai faci?

— Bine. Am vorbit cu câţiva dintre băieţi şi avem o propunere pentru tine.

Am oftat.

— Încă una?

— Ce?

— Nimic. Am scuturat din cap ca să gândesc limpede. Să vin să le vorbesc acum?

— Păi, da, dar voiam să te întreb ceva mai întâi.

— Sigur.

Kile şi-a îndesat mâinile în buzunare.

— E totul în regulă între noi?

Am mijit ochii.

— Kile, eşti conştient că de fapt nu eşti iubitul meu, da?

El a chicotit.

— Da, sunt. Dar, nu ştiu, mi-a plăcut să am pe cineva căruia să-i arăt schiţele mele şi cu care să râd, şi am vrut să vin să văd ce faci după ce-am auzit ce s-a întâmplat cu Jack, dar mi-a fost teamă că n-ai să vrei să vorbeşti despre asta. Apoi, m-am temut că dacă stau deoparte ai să te superi. Ştii cât eşti de dificilă?

— Aş uita, dar tu tot îmi aduci aminte! l-am tachinat eu.

Kile s-a foit.

— Am s-o las mai moale. Dar, serios, suntem în regulă?

L-am urmărit cum îşi muşcă buzele şi a trebuit să mă lupt cu mine ca să nu visez la ele. Spunea că era acolo pentru mine, aşa că speram că poate aveam să-i mai simt buzele din nou.

— Da, Kile. Suntem în regulă. Nu-ţi mai face atâtea griji!

— Bine. Vino aici! Cred că o să-ţi placă ideea asta.

Ne-am întors şi ne-am îndreptat spre grupul de băieţi care aşteptau. Henri mi-a sărutat imediat mâna.

— Bună azi, m-a salutat el, făcându-mă să râd.

— Bună, Henri. Burke, Fox. Salut, Erik.

— Alteţă, a început Burke. Poate că este un pic deplasat, dar ne gândeam că Alegerea te solicită foarte mult.

Eu am chicotit.

— Habar nu aveţi.

Fox a zâmbit. El şi Burke păreau uşor caraghioşi unul lângă celălalt. Burke era atât de solid, iar el atât de slab!

— Cred că este o nebunie. Ai treburile tale obişnuite, apoi trebuie să-ţi găseşti timp să ieşi la întâlniri sau să încerci să-i întreţii pe toţi la o petrecere. Pare epuizant.

— Deci, avem o idee, a spus Kile. Ai putea să faci ceva împreună cu noi patru weekendul ăsta?

Era o propunere genială.

— Da! am exclamat. Ar fi minunat! Ştiţi ce am putea să facem?

— Ne gândeam să gătim împreună.

Burke părea atât de fericit, încât n-am putut să refuz, chiar dacă nu era exact ce-mi doream să fac.

— Să gătim? am spus, afişând un zâmbet fals.

— Haide, m-a îndemnat Kile. O să fie amuzant.

Am expirat agitată.

— În regulă. Vom găti. Ce spuneţi de mâine-seară?

— Perfect! a răspuns Fox repede, de parcă şi-ar fi făcut griji că aş putea să mă răzgândesc.

— Bine. Joi, la ora şase. O să ne întâlnim în holul cel mare şi o să mergem împreună spre bucătării.

Avea să fie un coşmar.

— Şi acum, vă rog să mă scuzaţi, trebuie să mă pregătesc pentru cină, am încheiat eu.

Am urcat scările, întrebându-mă dacă aveam cum să îmbunătăţesc lucrurile. Mă îndoiam.

— Neena! am strigat când am intrat în camera mea.

— Da, domnişoară?

— Poţi să-mi pregăteşti baia? Trebuie să fac o baie înainte de cină.

— Sigur.

M-am luptat cu cizmele şi mi-am scos rochia. În afară de a-i da ordine şi de a mi le asculta, eu şi Neena nu prea ne vorbiserăm în ultima vreme şi, trebuia să recunosc, îmi era greu. Camera mea era refugiul meu, locul în care mă odihneam, desenam şi mă ascundeam de lume. Neena făcea parte din asta şi faptul că era supărată pe mine

strica totul.

Am intrat în baie şi m-am bucurat să văd că arunca bucăţele de lavandă în cadă, fără să o rog.

— Neena, îmi citeşti gândurile.

— Încerc, a spus ea pe un ton jucăuş.

Am abordat-o cu grijă, încercând să nu o supăr din nou.

— Ai mai vorbit recent cu Mark?

Părea că nu poate să se abţină să nu zâmbească.

— Da, chiar ieri.

— Ce spuneai că studiază?

Am intrat în apa caldă, deja simţindu-mă mai bine.

— Chimie. Biochimie, mai exact. Şi-a lăsat privirea în jos. Recunosc, foloseşte multe cuvinte pe care nu le înţeleg atunci când îmi povesteşte, dar îmi dau seama de ce vrea să spună.

— Nu încercam să sugerez că eşti proastă, Neena. Eram curioasă. Credeam că este evident.

Biochimie. Ceva îmi suna cunoscut.

A oftat şi a aruncat mai multă lavandă în apă.

— Aţi părut foarte dură.

— Sunt aici unii băieţi care provin din pături sociale total diferite de a mea. Abia suport să mă aflu în aceeaşi cameră cu unii dintre ei. Mi s-a părut interesant că voi doi aveţi nişte locuri de muncă atât de diferite şi totuşi reuşiţi să aveţi lucruri în comun.

A clătinat din cap.

— Muncim la asta. Nu e ceva de care să-ţi dai seama teoretic. Unii oameni sunt meniţi să fie împreună.

M-am lăsat pe spate în cadă. Dacă nu exista nicio explicaţie, atunci de ce să-mi mai bat capul? M-am gândit din nou la oferta lui Ean, la îngrijorarea lui Kile şi la întrebările lui Hale. Nu-mi venea să cred cât de mult se complicaseră lucrurile. Abia îmi mai înţelegeam propriile sentimente. Ştiam că vreau să fiu independentă şi ideea ca un bărbat să vină după mine şi să încerce să-mi îndrepte greşelile sau să muncească în locul meu era inacceptabilă. Apoi m-am gândit la firele de păr cărunte ale tatei, care se amestecau cu cele blonde, şi m-am întrebat cât de departe aş putea să merg ca să-i fac viaţa mai uşoară.

Era ciudat. Practic, fiecare băiat de la parter reprezenta o opţiune, dacă într-adevăr trebuia să aleg. Şi fiecare dintre ei putea cu uşurinţă să-mi schimbe viaţa. Nu-mi plăcea asta. Voiam să răspund de viaţa mea. M-am întrebat dacă motivul pentru care ridicasem un zid în jurul meu era teama că oricine ar fi trecut peste el m-ar fi lăsat lipsită de control.

Dar poate controlul era o iluzie. Chiar dacă i-aş fi refuzat pe toţi băieţii Aleşi, oare, în cele din urmă, ar fi apărut cineva şi m-ar fi făcut să nu-mi mai pese de control? M-ar fi făcut să renunţ la el de

bunăvoie?

Părea imposibil, ceva ce cu siguranţă nu mi-aş fi putut imagina întâmplându-se în urmă cu câteva săptămâni.

Aveam încă destule motive să fiu precaută şi ştiam că voi fi. Totuşi, nu credeam că aveam să mai pot ignora prea mult timp felul în care băieţii ăştia începeau să mă afecteze.

Capitolul 23

Am aşteptat agitată în holul cel mare al palatului. Nu ştiam dacă aveam hainele potrivite – ce purtau oamenii în bucătărie? – sau cum să pretind că sunt o expertă în ale gătitului sau cum să le acord atenţie celor patru pretendenţi în mod egal.

Şi, chiar dacă ştiam că prezenţa unui fotograf era bună atât pentru publicitate, cât şi pentru siguranţa personală, ideea unei seri înregistrate nu mă făcea să mă simt mai puţin neliniştită.

Am tras de cămaşă, care era mai degrabă simplă, în caz că m-aş fi murdărit, şi mi-am atins părul, ca să mă asigur că este încă în regulă. Ceasul arăta că băieţii întârziaseră patru minute, iar eu începeam să mă agit.

Tocmai când voiam să trimit un valet să-i aducă, am auzit ecoul vocilor pe coridor. Kile a fost primul care a apărut de după colţ. Burke se afla chiar lângă el, în mod clar încercând să se împrietenească cu presupusul lider al grupului. Fox era cu Henri şi amândoi zâmbeau tăcuţi. În urma lor, Erik mergea cu mâinile la spate. Prezenţa lui era necesară, dar aveam senzaţia că se simte un pic nelalocul lui, ca singurul care nu participă la o întâlnire de grup. Kile şi-a frecat mâinile.

— Eşti pregătită să mănânci?

— Să mănânc, da. Să gătesc? O să vedem ce-o să iasă.

Am încercat să-mi ascund îngrijorarea cu un zâmbet, dar probabil Kile ştia.

— Deci, este adevărat că voi doi vă cunoaşteţi de-o viaţă? a întrebat Burke.

Întrebarea a fost atât de directă, încât nu am ştiut cum să răspund.

— Crede-mă, tu eşti mai câştigat, i-a răspuns Kile cu diplomaţie, dându-i un cot în coaste.

— E adevărat, am confirmat eu. Este aşa cum a spus Kile la *Actualităţi:* nu m-am gândit niciodată că are stofă de iubit până nu am fost forţată să o fac. Îmi este ca o rudă.

Toată lumea a râs, iar eu mi-am dat seama de câtă dreptate am. Mă enervam de fiecare dată când Josie le spunea oamenilor că-mi este ca o soră, dar îi cunoşteam pe ea şi pe Kile mai bine decât pe verişorii mei.

— Bucătăria este pe aici, am spus, arătând dincolo de ei, spre sala de mese. Personalul ştie că venim, aşa că hai să gătim!

Kile a clătinat din cap la falsul meu entuziasm, dar nu a spus nimic.

Am mers în spatele sălii de mese şi am înconjurat un paravan. Lângă o scară care ducea spre bucătăria principală se afla un lift mare, pe care personalul îl folosea pentru cărucioarele cu mâncare. Burke s-a

grăbit să ajungă lângă mine, oferindu-mi braţul când am coborât scările late.

— Ce vrei să găteşti în seara asta? a întrebat el.

M-am întrebat dacă se vedea pe faţa mea cât de şocată eram. Chiar credeam că altcineva o să ne dea idei.

— O, sunt pregătită pentru aproape orice, i-am răspuns eu ambiguu.

— Hai să facem nişte feluri de mâncare, a sugerat Kile. Un aperitiv, un fel principal şi un desert.

— Sună bine, a încuviinţat Fox.

Erik s-a auzit din spate.

— Henri şi cu mine o să ne ocupăm de desert, dacă este în regulă.

— Sigur, a răspuns Kile.

Simţeam mirosul cinei care se pregătea pentru restul palatului. Nu reuşeam să identific toate ingredientele, dar în aer plutea o delicioasă aromă de usturoi şi, deodată, am avut un nou motiv să urăsc întâlnirea asta: trebuia să amân cina.

Într-o cameră cu tavan jos, o duzină de oameni cu părul strâns bine la spate sau ascuns sub bonete se mişcau repede, aruncând legume în oale cu apă fierbinte sau verificând de două ori condimentele pentru sosuri. În ciuda faptului că trebuiau să termine de pregătit masa pentru toţi cei din palat, angajaţii eliberaseră jumătate din spaţiu pentru noi.

Un bărbat cu o bonetă înaltă de bucătar-şef s-a apropiat.

— Alteţa Voastră, e suficient spaţiul?

— Mai mult decât suficient, mulţumesc.

Mi-am amintit chipul lui de acum câteva săptămâni, când îmi prezentase mostrele pentru prima cină. Fusesem atât de agitată atunci, încât mama alesese mai toate felurile, şi nici măcar nu mă gândisem să îi mulţumesc omului. Când m-am uitat în jur şi am văzut cât de mult se munceşte pentru o singură masă, m-am ruşinat.

— *Missä pidät hiivaa?* a întrebat Henri politicos.

M-am uitat la Erik, care a vorbit.

— Mă scuzaţi, domnule, unde păstraţi drojdia?

Fox şi Burke au chicotit, însă eu mi-am adus aminte de ceea ce-mi spusese Erik odată şi de greşelile din cererea lui Henri: el era bucătar.

Bucătarul-şef i-a făcut semn lui Henri, iar el şi Erik l-au urmat îndeaproape, încercând să stea de vorbă. Bucătarul-şef era clar încântat să aibă lângă el pe cineva cu experienţă. Ceilalţi băieţi… nu prea.

— Bine, deci… haideţi să vedem ce avem în frigider.

Ezitând, Fox ne-a condus spre unul dintre frigiderele mari aflate de-a lungul peretelui. M-am uitat la conţinuturile organizate – la cărnurile ambalate în pergament pe care scria cu creionul, la cele patru feluri diferite de lapte pe care le foloseam şi la diversele sosuri

sau aperitive pregătite şi păstrate din timp – şi mi-am dat seama că eram depăşită de situaţie.

Am auzit un clic şi m-am întors să văd că fotografa ajunsese.

— Prefăceţi-vă că nu sunt aici! a şoptit ea cu veselie.

Kile a luat nişte unt.

— De unt ai nevoie mereu, m-a asigurat el.

Am dat aprobator din cap.

— E bine de ştiut.

Burke a găsit o grămadă de ceva pe tejghea. S-a întors spre bucătarul-şef.

— Ce este ăsta?

— Foitaj. Poţi să faci o grămadă de chestii cu el. Topeşte nişte unt şi am să-ţi aduc nişte reţete.

Kile s-a strâmbat la mine.

— Vezi?

— Cum hotărâm cine cu cine lucrează? a întrebat Burke, sperând, în mod evident, că am să-l aleg pur şi simplu.

— Piatră, hârtie, foarfecă? a sugerat Fox.

— E corect, a fost Kile de acord.

El şi Fox s-au confruntat primii şi, cu toate că niciunul nu a zis nimic, ştiau că învinşii aveau să formeze o pereche.

Kile i-a bătut pe Fox şi pe Burke. Fox nu s-a arătat supărat, dar Burke nu se pricepea deloc să-şi ascundă emoţiile. Cei doi au ales să pregătească un aperitiv – sparanghel înfăşurat în prosciutto şi foitaj în vreme ce Kile şi cu mine am rămas să ne holbăm la nişte carne de pui, încercând să ne dăm seama ce să facem cu ea.

— Deci, care este primul pas? am întrebat.

— Am gătit destul cât am fost în Fennley, dar am nevoie de măcar o reţetă. Pun pariu că o să ne fie de ajutor cărţile alea.

Ne-am dus la dulapul în care se aflau zeci de cărţi de bucate. În majoritatea se vedeau semne în multe locuri şi, lângă ele, erau grămezi de notiţe cu şi mai multe idei.

Cât a răsfoit Kile paginile, eu m-am jucat cu borcanele cu ierburi aromate. Bucătăria mă făcea să mă gândesc la laboratorul unui savant, dar cu mâncare. Am desfăcut câteva şi am inhalat mirosul sau le-am pipăit textura.

— Miroase, am insistat eu, ridicând un borcan spre Kile.

— Ce este?

— Şofran. Nu-i aşa că miroase delicios?

El mi-a zâmbit şi s-a dus la sfârşitul cărţii pe care o ţinea în mână.

— Aha, a spus, dând înapoi paginile ca să găsească una anume. Pui cu şofran. Vrei să încercăm?

— Sigur.

Am strâns borcanul în mână ca şi când ar fi fost marea mea

contribuţie din seara asta.

— În regulă. Pui cu şofran… aşadar, hai să preîncălzim cuptorul.

Am stat lângă el, holbându-mă la butoane şi cadrane. Probabil că în casele oamenilor de rând cuptoarele nu arătau aşa, dar echipamentul ăsta masiv, industrial, părea că ar fi putut să lanseze un satelit dacă am fi apăsat ceva greşit. Ne-am uitat la aragaz ca şi când, dacă am fi aşteptat destul de mult, ne-ar fi oferit nişte instrucţiuni.

— Să aduc mai mult unt? am întrebat eu.

— Taci, Eadlyn!

Bucătarul-şef a trecut pe lângă noi şi a mormăit:

— Butonul din stânga, la trei sute cincizeci.

Kile s-a întins şi a rotit butonul ca şi când ar fi ştiut de la bun început cum s-o facă.

M-am uitat spre Fox şi Burke. În mod clar, Burke se purta ca şi când ar fi fost la conducere şi dădea ordine cu voce tare. Fox nu părea să se supere deloc, râzând şi glumind fără să fie nesuferit. De câteva ori, s-au uitat şi ei la noi, Burke făcându-ne cu ochiul din când în când. În spatele lor, Erik şi Henri lucrau în linişte; Erik nu făcea prea multe, ci doar îl ajuta pe Henri când i se cerea.

Henri avea mânecile suflecate şi-şi murdărise pantalonii cu făină, iar mie îmi plăcea oarecum că nu părea să îi pese de asta. Şi Erik era un pic murdar, însă nici el nu se deranja să se şteargă.

M-am uitat la Kile, care era atent la cartea de bucate.

— Revin imediat.

— Sigur.

Când m-am îndepărtat, l-am auzit cum încearcă în linişte să-i atragă atenţia bucătarului-şef.

— Arată bine, băieţi, am spus, oprindu-mă lângă Fox.

— Mulţumesc. De fapt, e chiar relaxant. Acasă nu am gătit prea mult; oricum, nu aşa ceva. Dar sunt nerăbdător să încerc.

Pentru o clipă, lui Fox i-au tremurat mâinile când a încercat să-şi între din nou în ritm.

— O să fie cel mai bun sparanghel pe care l-ai mâncat vreodată, a promis Burke.

— Abia aştept, am răspuns şi m-am dus spre capătul îndepărtat al mesei.

Erik şi-a ridicat privirea, salutându-mă cu un zâmbet.

— Alteţa Voastră. Cum arată cina noastră?

— Chiar groaznic, l-am asigurat eu.

El a chicotit şi i-a spus lui Henri cât de rea este cina. Aveau mâinile pline de aluat şi am văzut bolurile cu zahăr şi scorţişoară care aşteptau să fie folosite.

— Totuşi, asta arată promiţător. Şi tu găteşti, Erik?

— O, nu ca un profesionist. Însă locuiesc singur, aşa că gătesc

pentru mine şi-mi plac toate mâncărurile noastre tradiţionale. Ce gătim aici e una dintre preferatele mele.

Erik s-a întors către Henri, iar eu mi-am dat seama că vorbesc despre mâncare pentru că Henri radia de încântare.

— O, da! Henri tocmai spunea de o supă pe care o mănâncă atunci când este răcit. E cu cartofi şi peşte şi, oh, îmi e dor de mama doar când mă gândesc la asta.

Am zâmbit când am încercat să mi-l imaginez pe Erik străduindu-se singur să se descurce cu reţetele mamei sale şi pe Henri în bucătăria unui restaurant, deja expert în toate felurile de mâncare din familia lui. Îmi făceam griji ca Erik să nu se simtă exilat. Cu siguranţă se străduia să se separe de Aleşi. Se îmbrăca diferit, mergea mai încet şi chiar un pic mai adus de spate. Însă urmărindu-l aici, interacţionând cu Henri, care mi se părea prea de treabă ca să-l elimin, am fost foarte recunoscătoare pentru prezenţa lui. Îl făcea pe Henri să se simtă ca acasă, într-o situaţie total ciudată pentru acesta.

M-am îndepărtat, lăsându-i să lucreze, şi m-am întors la masa mea. În lipsa mea, Kile adunase nişte ingrediente. Acum tăia nişte usturoi cubuleţe pe un tocător de lemn, lângă un bol cu ceva care părea să fie iaurt.

— Iată-te! a exclamat. Bine, sfărâmă firele alea de şofran şi după aceea amestecă-le în castron.

După un moment în care m-am uitat în gol, am luat castronelul şi ciocanul pe care-l credeam pentru sfărâmat şi am început să apăs. Era un exerciţiu ciudat de satisfăcător. Kile a făcut aproape toată munca, turnând amestecul cu iaurt peste pui şi băgându-l în cuptor. Şi celelalte echipe se aflau în diverse etape ale pregătirilor şi, la final, desertul a fost gata primul, urmat de aperitiv, iar puiul nostru a fost ultimul.

Dându-mi cu întârziere seama că eu şi Kile ar fi trebuit să pregătim ceva care să meargă cu puiul, am hotărât să folosim sparanghelul în foitaj drept garnitură, râzând cu toţii de cât de prost plănuisem totul.

Ne-am înghesuit cu toţii în capătul mesei lungi. Eu stăteam între Burke şi Kile, Henri era în faţa mea, iar Fox, în capăt. Erik era un pic mai departe, dar, în mod clar, se bucura de companie.

Sincer, şi eu mă bucuram. Gătitul mă agita pentru că era ceva complet străin pentru mine. Nu ştiam să tai sau să sotez sau orice altceva, şi uram să greşesc sau să par nepriceputǎ. Însă cei mai mulţi dintre noi nu aveam multă experienţă şi, în loc să ne stresăm, chestia asta s-a transformat într-o glumă, făcând masa să fie una dintre cele mai relaxate la care participasem vreodată. Fără aranjamente formale, fără locuri desemnate; şi, de vreme ce aproape toate porţelanurile erau folosite în casa noastră foarte plină, am apelat la farfurii simple care păreau atât de vechi, încât cu siguranţă nostalgia era singurul motiv

pentru care mai existau pe aici.

— Bine, din moment ce astea ar fi trebuit să fie aperitivul, cred că mai întâi ar trebui să încercăm sparanghelul, a insistat Kile.

— S-o facem.

Burke şi-a înfipt furculiţa în sparanghel şi a luat o înghiţitură, imitat de noi toţi. Părea că rezultatele sunt neclare. Henri a dat aprobator din cap, dar porţia mea avea un gust îngrozitor. Mi-am dat seama că şi a lui Fox era la fel, din cauza grimasei prost mascate.

— Asta… asta-i cea mai rea chestie pe care am gustat-o vreodată, a spus Fox, încercând să mestece.

— A mea e bună! a spus Burke, apărându-se. Probabil că nu eşti obişnuit să mănânci mâncăruri de o asemenea calitate.

Fox şi-a plecat capul, iar eu am înţeles ceva ce, altfel, nu aş fi aflat: Fox era sărac.

— Pot să gust un pic de la tine? i-am şoptit lui Henri, folosindu-mi mâinile şi bucuroasă să văd că mă înţelege fără ajutorul lui Erik.

— Te deranjează? a răspuns Fox calm, iar eu m-am prefăcut că sunt prea atentă la mâncare ca să-l aud.

Şi, de fapt, bucata lui Henri era mult mai bună.

— De unde ştii că nu-i din cauza felului în care l-ai gătit?

— Ei bine, poate dacă aş fi avut un partener mai priceput, s-a răstit Burke.

— Hei, hei, hei! a insistat Kile. E imposibil ca mâncarea voastră să fie mai rea decât a noastră.

Am chicotit, încercând să înlătur tensiunea. Simţeam mânia lui Burke ca pe ceva material, tangibil, care pluteşte în aer, iar eu nu-mi doream decât să fiu din nou relaxată, ca atunci când ne aşezaserăm la masă.

— În regulă, am spus cu un oftat. Cred că primul lucru pe care trebuie să-l facem este să tăiem fiecare bucată de pui în jumătate, ca să ne asigurăm că este bine pătrunsă. Chiar nu vreau să omor pe nimeni.

— Te îndoieşti de mine? a întrebat Kile, jignit.

— Categoric!

Am gustat, de probă… şi era destul de bun. Nu era crud; de fapt, unele margini erau un pic uscate, acolo unde pasta nu acoperise tot. Dar era comestibil! Având în vedere că făcusem doar o mică parte din toată munca, eram, poate, puţin prea mândră.

Am mâncat, împărţind bucăţile de sparanghel care se dovediseră a nu fi prea rele, deşi chiar îmi făceam griji că, mai târziu, s-ar putea să nu mă simt prea bine.

În cele din urmă, am decis că mâncasem destul.

— Sunt gata pentru desert!

Henri a chicotit când m-a înţeles şi s-a îndreptat spre locul în care

prăjiturile lui se răceau pe un suport. Cu mişcări atente, folosindu-se doar de vârfurile degetelor, cu toate că rulourile păreau tari, le-a transferat pe toate pe o farfurie şi ni le-a aşezat în faţă.

— Este *korvapuusti,* ne-a spus el numele desertului.

Apoi, luându-mă de mână, mi-a ţinut un discurs care părea foarte important; mi-am dat seama după intensitatea privirii lui. Mi-am dorit atât de mult să-l fi putut înţelege fără ajutor.

Când a terminat, Erik a zâmbit şi s-a întors spre mine.

— *Korvapuusti* este unul dintre dulciurile pe care Henri le mănâncă şi le pregăteşte cu mare plăcere. Spune că, dacă nu îţi place, ar trebui să-l trimiţi în seara asta acasă, pentru că este sigur că relaţia voastră nu va putea să supravieţuiască dacă nu adori rulourile aşa cum le adoră el.

Fox a râs de figura mea şocată, dar Henri a dat aprobator din cap, asigurându-mă că vorbeşte serios.

Am inspirat adânc şi am luat una dintre prăjiturile delicat rulate.

— Asta este.

Am simţit imediat gustul de scorţişoară. Mai era ceva acolo care îmi aducea aminte de grapefruit… dar ştiam că nu este asta. Era delicios de dulce, dar, pe lângă faptul că era o reţetă fantastică, mi-am dat seama că fusese pregătită de un *bucătar* fantastic. Henri se implicase în totalitate. Şi am vrut să pun pariu că, parţial, o făcuse pentru mine… însă m-am gândit că o făcuse mai mult pentru el, deoarece nu îşi permitea să pregătească ceva care să nu fie cel puţin incredibil.

Mă făcuse praf.

— Henri, e perfect!

Ceilalţi au luat şi ei câte o bucată şi au băgat-o în gură, mormăind aprobator.

— Mama ar muri. Îi plac atât de mult dulciurile! am spus eu.

Kile dădea aprobator din cap, cu ochii mari. Ştia că era înnebunită după deserturi.

— Sunt fantastice, Henri! Şi tu te-ai descurcat bine, Erik.

Erik a scuturat din cap.

— Nu l-am ajutat prea mult.

— Chestia asta a fost aranjată? a întrebat Burke, cu gura pe jumătate plină cu prăjitură.

Toţi ne-am uitat nedumeriţi la el.

— Adică, mie mi-a venit ideea, iar Henri a fost imediat de acord doar ca să ne arate că e mai bun decât noi.

Începea să se înroşească la faţă, iar sentimentul ăla de nelinişte umplea din nou camera. Fox i-a pus o mână pe umăr.

— Calmează-te, omule! E doar un rulou cu scorţişoară.

Burke şi-a tras umărul şi şi-a aruncat restul de rulou în cealaltă parte a încăperii.

— M-aş fi descurcat mult mai bine dacă nu m-ai fi sabotat tot timpul!

Fox s-a strâmbat.

— Hei, tu eşti ăla care-ai stat şi-ai tot vorbit despre cât este ea de sexy, când ar fi trebuit să suprave…

Burke i-a dat un pumn care l-a aruncat pe Fox cu câţiva paşi în spate. Am icnit, îngheţată. Fox s-a repezit la el, iar eu am fost trântită la podea de braţul lui Burke, care se pregătea să mai dea o lovitură cu pumnul.

— HEI!

Kile a sărit peste mine şi a început să tragă de Burke, în vreme ce Henri ţipa la Fox în finlandeză. După toată întâmplarea cu Jack, noul meu instinct a fost să mă ridic şi să dau un pumn. Nimeni nu avea să mă mai rănească şi să scape. Şi poate că aş fi încercat, dacă nu s-ar fi întâmplat ceva.

Erik, observatorul calm, se întinsese peste masă ca să mă ridice.

— Vino! mi-a spus el.

Nu îmi plăcea în mod deosebit să mă supun ordinelor, însă îmi vorbise atât de serios, încât l-am urmat.

Capitolul 24

Erik m-a grăbit pe scări şi în sala de mese. Toţi ceilalţi din palat erau în mijlocul cinei, iar camera părea prea zgomotoasă.

— Eadlyn? a strigat tata, dar Erik a continuat să mă mişte, ştiind cumva că nu aş fi suportat să rămân acolo.

S-a oprit numai când am ajuns în capătul camerei şi doar atât cât să paseze problema.

— Scuzaţi-mă, domnule gardian, câţiva dintre Aleşi se bat în bucătărie. Sunt foarte înflăcăraţi şi situaţia pare să se agraveze.

— Mulţumesc.

Gardianul le-a făcut semn celorlalţi doi paznici, iar ei l-au urmat când a fugit spre încăierare.

Mi-am dat seama că îmi cuprinsesem trupul cu braţele, înspăimântată şi furioasă în acelaşi timp. Erik m-a atins uşor cu o mână pe spate şi m-a condus mai departe. Părinţii mei strigau după mine, dar acum nu puteam să fac faţă numărului mare de oameni care m-ar fi înconjurat şi mi-ar fi pus întrebări.

El a încetinit şi m-a întrebat calm:

— Unde vrei să te duci?

— În camera mea.

— Condu-mă.

Nu m-a atins, doar i-am simţit din când în când mâna uşoară pe spate, ceea ce m-a făcut să-mi dau seama că probabil nu şi-o îndepărtase deloc, ţinându-şi-o la câţiva centimetri distanţă de mine, pentru orice eventualitate. Am deschis uşa de la camera mea, iar Neena era înăuntru, lustruind masa şi umplând camera cu miros de lămâie.

— Domnişoară?

Eu am ridicat o mână.

— Ai putea să-i aduci un ceai? a spus Erik.

Ea a încuviinţat din cap şi s-a grăbit să iasă.

M-am îndreptat spre patul meu, m-am aşezat pe el şi am inspirat adânc de câteva ori. Erik a rămas în picioare, tăcut şi calm.

— N-am mai văzut niciodată aşa ceva, am mărturisit.

El s-a lăsat pe un genunchi, ca să fie la acelaşi nivel cu mine.

— Tatăl meu nu m-a lovit niciodată, nici măcar peste mână, şi mereu ne-a învăţat să căutăm soluţii paşnice. Kile şi cu mine am renunţat să încercăm să ne certăm înainte să stăm de vorbă… Am râs când mi-am adus aminte de asta şi am continuat: Cât am fost acolo jos, n-am putut să mă gândesc decât la cum am fugit de Jack. Burke m-a trântit la pământ şi aveam de gând să ripostez de data asta, dar mi-am dat seama că habar nu aveam cum.

Erik a zâmbit.

— Henri spune că atunci când eşti supărată, privirea din ochii tăi este la fel de puternică precum un pumn. Nu eşti lipsită de forţă.

Mi-am plecat capul, amintindu-mi cum îmi spuneam de nenumărate ori că nimeni din lume nu este mai puternic decât mine. Sigur, era adevărat. Însă dacă Jack m-ar fi ţintuit la pământ sau dacă Burke s-ar fi întors cu pumnii spre mine, coroana mea nu m-ar fi ajutat decât după ce s-ar fi încheiat totul. Puteam să pedepsesc, dar nu să împiedic lucrurile.

— Ştii, băiat sau fată, eu cred că agresiunea este un semn de slăbiciune. Întotdeauna sunt mai impresionat când oamenii pot să pună capăt unui lucru vorbind.

Ochii lui vedeau un alt timp şi un alt loc atunci când a continuat:

— Poate de aceea limbajul a devenit atât de important pentru mine. Tatăl meu spunea mereu: „Eikko, vorbele sunt arme. Sunt tot ce ai nevoie."

— Ayco? am întrebat eu.

El a rânjit, un pic jenat.

— E-I-K-K-O. Cum am spus, Erik este cel mai apropiat în engleză.

— Îmi place. Serios.

Şi-a îndreptat din nou atenţia spre mine, uitându-se la braţele mele.

— Eşti rănită?

— Ăăă… nu cred.

Mă durea un pic din cauza căzăturii, dar nu era nimic grav.

— Nu-mi vine să cred cât de repede s-a întâmplat!

— Nu vreau să scuz pe niciunul dintre ei… a fost inacceptabil… dar i-am auzit pe băieţi vorbind, şi sunt stresaţi. Toţi vor să te impresioneze, dar nu ştiu cum, având în vedere cine eşti. Unii vor să încerce să-i submineze pe alţii, fără să fie prinşi. Câţiva se străduiesc să-şi arate cu fiecare ocazie superioritatea fizică. Înţeleg că presiunea este mare şi, probabil, ăsta e motivul pentru care Burke a izbucnit. Dar nu înseamnă că-i justifică purtarea.

— Îmi pare atât de rău că a trebuit să fii martor la aşa ceva!

A ridicat din umeri.

— E-n regulă. De obicei, stau cu Henri şi Kile, uneori cu Hale, şi ei sunt o companie bună. Nu că aş încerca vreodată să aleg pentru tine, dar ei trei sunt un început sigur.

I-am zâmbit.

— Cred că ai dreptate.

Cu toate că încă nu-mi petrecusem timpul cu fiecare în parte, ştiam deja că Hale este un băiat bun. Şi faptul că-l văzusem pe Henri atât de încântat de mâncarea lui, de partea asta din viaţa sa, m-a făcut să înţeleg oarecum persoana din spatele barierei. Iar Kile… ei bine, nu ştiam ce să cred despre Kile, însă era un prieten mai bun decât îl

socotisem.

— Vrei să-i transmiţi lui Henri cât de minunat a fost desertul lui? Îmi dau seama cât de important este pentru el şi îi admir pasiunea.

— Desigur. Cu bucurie.

I-am întins mâna şi el mi-a dat-o pe a lui, lăsându-le pe amândouă pe genunchiul meu.

— Îţi mulţumesc foarte mult. În seara asta, chiar ai făcut tot posibilul şi îţi sunt atât de recunoscătoare că ai fost acolo!

— Am făcut ce am putut.

Mi-am înclinat capul într-o parte şi m-am uitat cu atenţie la el. Mi se părea că tocmai se întâmplase ceva, dar nu ştiam ce.

Fără să mă cunoască, Erik procedase atât de corect. Mă luase de acolo înainte să înrăutăţesc situaţia, mă adusese într-un loc în care să fiu singură înainte să-mi pierd controlul asupra sentimentelor şi rămăsese cu mine, ascultându-mă vorbind despre grijile mele şi făcând totul mai bine cu vorbele lui. Zeci de oameni îmi erau la dispoziţie, gata să facă orice le cer.

Mi se părea ciudat că lui nu trebuise să îi cer nimic.

— N-am să uit asta, Eikko. Niciodată.

Când şi-a auzit numele de botez, a zâmbit uşor şi mi-a strâns mâna cu blândeţe.

Mi-am amintit de senzaţia primei mele întâlniri cu Hale, cum m-am simţit când eram sigură că pătrunsese în adâncul meu şi mă văzuse aşa cum sunt. Acum, mi se părea că eu sunt în locul lui – că priveam dincolo de datorii, de griji şi de rang, că vedeam adevăratul suflet al unei persoane.

Şi al lui era atât de frumos.

Neena s-a întors cu o tava, iar Erik şi cu mine nu ne-am mai ţinut de mână.

— Sunteţi în regulă, domnişoară?

— Da, Neena, am asigurat-o eu şi m-am ridicat. A avut loc o încăierare, dar Erik m-a luat de acolo. Sunt sigură că gardienii se vor întoarce în curând cu un raport. Între timp, trebuie doar să mă liniştesc.

— Ceaiul o să vă ajute. Am pus nişte muşeţel, şi o să vă ajut să vă îmbrăcaţi cu ceva confortabil înainte să trebuiască să vă duceţi undeva, a spus Neena, făcându-mi deja seara mai uşoară cu planul ei.

M-am întors către Erik, care stătea lângă uşă. A făcut o plecăciune adâncă.

— Noapte bună, Alteţa Voastră.

— Noapte bună.

A plecat repede şi Neena s-a apropiat, întinzându-mi o ceaşcă de ceai. Chestia ciudată era că mâinile îmi erau deja atât de calde!

După aproximativ o oră, m-am întâlnit cu mama şi cu tata în birou, ca să discutăm ce se întâmplase.

— Domnul Fox arată destul de rău, a relatat un paznic. Domnul Henri a încercat să-l tragă deoparte, dar domnul Burke era, practic, de neoprit. Domnii Henri şi Kile s-au ales cu nişte semne doar pentru că au încercat să-i separe.

— Cât de grave? am întrebat.

— Domnul Henri are o vânătaie pe piept şi o rană chiar deasupra ochiului. Domnul Kile are buza spartă şi, în afară de asta, nu sunt prea multe urme, în schimb are dureri din cauză că a încercat să-l stăpânească pe domnul Burke.

— Poţi să nu-i mai spui „domn”! a intervenit tata. Burke va pleca imediat! La fel şi Fox!

— Maxon, mai gândeşte-te! Fox nu a făcut nimic, a insistat mama. Sunt de acord că nu s-a comportat adecvat, dar nu hotărî tu în locul lui Eadlyn.

— Ba da! a strigat el. Am făcut asta ca să aducem bucurie poporului nostru, ca să-i dăm fiicei noastre şansa să fie la fel de fericită ca noi. Şi, de când a început, a fost atacată de două ori! NU am să ţin asemenea monştri sub acoperişul meu!

Când şi-a terminat discursul, a lovit cu pumnul în masă, vărsându-şi ceaiul pe podea.

Am înlemnit şi am apucat braţele scaunului.

— Tati, încetează! l-am rugat, şoptind cuvintele cu teama că, într-un fel, aş fi putut să înrăutăţesc situaţia.

S-a uitat peste umăr la mine, ca şi când abia acum şi-ar fi dat seama că mama şi cu mine mai eram în cameră. Privirea i s-a îmblânzit imediat şi s-a întors, clătinând din cap.

După ce-a inspirat adânc, şi-a netezit costumul şi a vorbit cu paznicul.

— Înainte să mai continuăm, aştept să-i verifici la sânge pe fiecare dintre cei Aleşi. Fă-o în secret şi foloseşte-te de toate mijloacele posibile. Dacă vreunul dintre ei s-a implicat chiar şi într-o simplă încăierare în şcoala primară, vreau să plece. Din nou calm, s-a aşezat lângă mama, adăugând: Insist necondiţionat ca Burke să plece. Nici nu intră în discuţie.

— Şi cum rămâne cu Fox? a întrebat mama. Nu pare că a instigat nimic.

Tata a clătinat din cap.

— Nu ştiu. Ideea de a le permite celor implicaţi să rămână nu mi se pare bună.

Mama şi-a sprijinit capul de umărul tatei.

— Odată, şi eu am fost implicată într-o încăierare în timpul Alegerii şi mi-ai permis să rămân. Imaginează-ţi cum ar fi fost dacă nu ai fi

făcut-o.

— Mamă, te-ai luat la bătaie? am întrebat eu, uimită.

— E adevărat, a confirmat tata, oftând.

Mama a zâmbit.

— De fapt, mă gândesc adeseori la cealaltă fată. S-a dovedit a fi destul de drăguţă.

Tata a pufnit şi-a vorbit supărat:

— Bine. Fox poate să rămână, dar numai dacă Eadlyn crede că ar putea să fie cineva cu care ar avea şansa să fie fericită.

Ei şi-au îndreptat privirile asupra mea, iar eu mă simţeam atât de derutată din cauza atâtor lucruri, încât eram sigură că mi se citea asta pe faţă.

M-am întors către paznic.

— Mulţumesc pentru informaţii. Escortează-l pe Burke în afara palatului şi spune-i lui Fox că am să-i vorbesc în curând. Poţi să pleci acum.

După ce a ieşit din cameră, m-am ridicat de pe scaun, încercând să-mi adun gândurile.

— N-am de gând să întreb ce-a fost cu bătaia aia, deşi, pentru numele lui Dumnezeu, nu pot să-mi dau seama de ce voi doi mi-aţi ascuns atât de multe despre Alegerea voastră şi aţi decis să-mi împărtăşiţi câteva detalii abia acum. Şi *după* ce-am trecut prin ceva ce voi aţi trăit deja.

Stăteau acolo cu un aer vinovat.

— Mama te-a cunoscut înainte de Alegere, l-am acuzat pe tata, îndreptând un deget spre el. Tatăl tău a ales toate candidatele… Poate ar fi trebuit să-mi dai acum două săptămâni un sfat despre cum să gestionez o încăierare… Epuizată, mi-am încrucişat braţele. Ţi-am promis trei luni şi am să mă ţin de cuvânt, am spus, uitându-mă la chipurile lor îngrijorate. Am să ies la întâlniri şi-am să-i las pe oameni să facă fotografii, ca să avem ce să tipărim în ziare şi despre ce să vorbim la *Actualităţi*. Dar se pare că voi doi credeţi că, dacă eu continui cu Alegerea, am să mă îndrăgostesc ca printr-o magie. Am clătinat din cap şi am adăugat: N-o să se întâmple aşa ceva. Nu în cazul meu.

— Ar putea, a şoptit mama cu blândeţe.

— Ştiu că vă dezamăgesc, dar nu este ceea ce-mi doresc. Şi băieţii ăştia sunt în regulă, dar… unii dintre ei mă fac să mă simt stânjenită, plus că nu îi văd în stare să suporte presiunea poziţiei. Nu am de gând să mă leg de o povară doar de dragul unui titlu de ziar care distrage atenţia.

Tata s-a ridicat în picioare.

— Eadlyn, nici noi nu ne dorim asta.

— Atunci, vă rog – mi-am ridicat mâinile în faţă, apărându-mă –, nu

mă mai presaţi să mă îndrăgostesc de oameni pe care nu mi i-am dorit aici de la bun început. Mi-am încleştat mâinile şi am continuat: Toată situaţia asta este îngrozitoare. Oamenii au aruncat cu mâncare în mine în public; alţii m-au judecat din cauza unui sărut. Un băiat m-a atins împotriva voinţei mele şi un altul m-a trântit la pământ. În ciuda efortului pe care-l depun ca să îndrept lucrurile, ziarele se distrează cu ruşinea mea constantă.

Părinţii mei s-au privit, îngrijoraţi.

— Când am spus că am te ajut să-i distragi pe oameni, nu m-am gândit că o să fie atât de degradant.

— Scumpa mea, nu am încercat niciodată să te rănim.

Mama părea distrusă, gata să plângă.

— Ştiu, şi nu sunt supărată. Îmi doresc doar libertate. Dacă asta trebuie să fac pentru a o obţine, atunci aşa să fie. Dacă vreţi distracţie, am să v-o ofer. Dar, vă rog, nu vă proiectaţi toate aşteptările asupra mea. Nu vreau să vă dezamăgesc mai mult decât am făcut-o deja.

Capitolul 25

Am bătut la uşa lui Fox, sperând cumva că nu o să-mi răspundă. Fusese o noapte epuizantă, iar eu voiam să mă ascund sub păturile mele.

Desigur, valetul lui a deschis uşa atât de mult, încât Fox m-a văzut înainte să mi se anunţe prezenţa.

Arăta la fel de rău cum mi se spusese. Un ochi era umflat şi înconjurat de diferite nuanţe de mov, iar cealaltă parte a capului era acoperită de bandaje, ca şi încheieturile degetelor de la mâna dreaptă.

— Eadlyn! a spus el şi-a sărit din pat, crispându-se apoi de durere şi apucându-se de coaste. Îmi pare rău. Am vrut să spun Alteţa Voastră.

— Poţi să pleci, i-am spus repede valetului şi m-am repezit spre Fox.

— Stai jos, l-am îndemnat eu. N-ar trebui să fii încă în aripa spitalului?

El a scuturat din cap când s-a aşezat din nou.

— Mi s-au dat medicamente şi cei de acolo s-au gândit că m-aş odihni mai bine în camera mea.

— Cum te simţi? am întrebat, deşi îmi dădeam seama că are dureri.

— În afară de vânătăi? a întrebat el. Umilit.

— Pot să vin şi eu? am spus şi i-am arătat locul de lângă el, pe marginea patului.

— Desigur.

M-am aşezat, neştiind de unde să încep. Nu voiam să-l trimit acum acasă, în parte din milă. Înainte să mă duc să-l văd pe tata, mă uitasem la cererile lui Burke şi Fox, iar din cea a lui Fox se înţelegeau multe lucruri din viaţa lui de acasă. De obicei, căutam interese comune sau subiecte de discuţie, aşadar trecusem peste câteva detalii importante despre el.

Locuia în Clermont şi lucra ca salvamar pe plajă, ceea ce explica pielea bronzată şi părul prea blond. Aveam sentimentul că nu era plătit suficient pentru a-şi putea întreţine familia, cu toate că asta nu reieşea destul de clar din documente. Mama lui nu locuia acasă, dar nu ştiam dacă asta însemna că murise sau nu. Ştiam şi că tatăl său avea o boală incurabilă, deci mă îndoiam că el contribuia la bugetul familiei.

În plus, dacă aş fi fost atentă, aş fi observat cât de plini îi erau obrajii în comparaţie cu poza din cerere, acum că era hrănit corespunzător.

Voiam să rămână. Voiam să-şi păstreze banii. Voiam să fure câteva lucruri din camera lui la plecare şi să le vândă odată ajuns acasă.

Dar să-i cer să rămână ar fi însemnat să-i dau speranţe.

— Ascultă, a început el, înţeleg dacă trebuie să mă trimiţi acasă.

Serios. Nu vreau să plec, dar cunosc regulile. Doar că… nu vreau să plec şi să crezi că sunt ca Burke sau Jack. Încearcă să nu-ţi faci o impresie proastă despre mine când am să plec, bine?

— N-am să fac aşa ceva.

Fox s-a uitat cu atenţie la mine şi a zâmbit trist.

— Sunt atât de multe lucruri pe care nu am apucat să ţi le spun! Cum ar fi că mi-aş dori să domin o încăpere ca tine. Este atât de impresionant! Sau cum îţi strălucesc ochii atunci când glumeşti. E foarte drăguţ.

— Strălucesc? Stai puţin, eu fac glume?

El a chicotit.

— Da. Adică, în mare parte sunt subtile, dar ochii te dau de gol. Şi văd cât eşti de încântată când ne necăjeşti. Ca ieri, la test.

Eu am zâmbit.

— A fost amuzant. Şi seara asta a fost amuzantă, mai puţin ultima parte.

— N-am să uit niciodată ce faţă ai făcut când ai muşcat din sparanghelul ăla.

Am strâns din buze, destul de sigură că expresia mea şi a lui fuseseră asemănătoare. Ceea ce îmbunătăţea situaţia era că ştiam cât de mult se străduise şi că îi trecuse supărarea. Singurul lucru care îl durea acum era grija că nu aveam să-mi aduc aminte de el ca fiind un gentleman.

— Fox, o să-ţi pun câteva întrebări şi trebuie să fii complet sincer cu mine. Dacă am să consider că mă minţi câtuşi de puţin, ai să pleci acasă într-o oră.

A înghiţit în sec şi amuzamentul din ultimele momente i-a dispărut de pe chip.

— Ai cuvântul meu de onoare.

Am dat din cap, căci l-am crezut.

— În regulă. Vrei să-mi povesteşti despre tatăl tău?

A pufăit, în mod clar neaşteptându-se ca discuţia sa se îndrepte în direcţia asta.

— Ăăă… este bolnav, dar cred că ştii asta. Are cancer, încă se ţine destul de bine. Lucrează, dar acum doar cu jumătate de normă. Are nevoie de mult somn. Când s-a îmbolnăvit, mama a plecat, deci… Chiar nu vreau să vorbesc despre ea, dacă asta e-n regulă.

— E-n regulă.

A continuat, cu privirea aţintită în podea.

— Am un frate şi o soră care tot vorbesc despre ea ca şi cum o să se întoarcă, dar ştiu că asta n-o sa se întâmple. Dacă ar face-o, atunci *eu* aş pleca.

— Chiar nu trebuie să discutăm despre ea, Fox.

— Îmi cer iertare. Ştii, credeam că cea mai dificilă parte a venirii

aici o să fie distanţa, dar ce-i atât de rău încât aproape mă doare este să te văd cu familia ta. Cu mâna nevătămată, s-a scărpinat în cap. Părinţii tăi sunt încă îndrăgostiţi unul de celălalt şi fraţii tăi se uită la tine de parcă ai fi Raiul pe pământ, şi-mi doresc să fi avut şi eu parte de asta. Situaţia mea nu se compară nici pe departe.

I-am pus o mână pe spate.

— Nu suntem perfecţi. Te asigur. Şi se pare că tu şi tatăl tău aveţi o relaţie specială.

— Aşa este. S-a uitat la mine. N-am vrut să spun lucrurile astea. Nu vorbesc prea mult despre familia mea.

— E-n regulă. Am şi alte întrebări.

El şi-a îndreptat din nou spatele şi am văzut că-l doare când se mişcă. Mi-am retras mâna şi mi-am dat ochii peste cap.

— De fapt, tocmai mi-am dat seama că şi asta s-ar putea să fie una dificilă.

A zâmbit.

— Întreabă-mă oricum.

— Bine… Ai venit aici pentru mine sau ca să scapi de ei?

Fox a tăcut puţin, cu privirea aţintită asupra mea.

— Şi una, şi alta. Îl iubesc pe tata. Nu pot să-ţi spun cât de mult înseamnă pentru mine şi chiar nu mă deranjează să am grijă de el. Dar, într-un fel, este obositor. În majoritatea timpului, aici parcă sunt într-o vacanţă. În plus, cred că fratele şi sora mea încep să aprecieze ce fac eu, lucru care, cumva, îmi confirmă că e bine că am venit… Şi apoi, tu. Fox a clătinat din cap. Uite, tu ştii că trăiesc de la un salariu la altul. Şi că provin dintr-o familie destrămată. Îmi dau seama că nu sunt special, a spus el, punându-şi mâna pe piept; apoi s-a intimidat brusc. Dar, ştii, te-am urmărit toată viaţa mea şi mereu am crezut că eşti atât de inteligentă şi de frumoasă! Nu ştiu dacă am chiar şi cea mai mică şansă de a ajunge să fiu cu tine… dar a trebuit măcar să mă înscriu. Nu ştiu; m-am gândit doar că, dacă aş ajunge aici, aş găsi o modalitate prin care să-ţi arăt că merit să-mi dai o şansă. Şi pe urmă m-am luat la bătaie. A ridicat din umeri: şi presupun că aşa se termină tot.

Uram dezamăgirea din vocea lui. Nu *voiam* să îmi pese. Ştiam că, lăsându-l să se apropie de mine, lucrurile aveau să sfârşească prost. Nu puteam să-mi explic cum de ştiam, dar eram sigură că, dacă i-aş fi permis vreunuia dintre băieţi să atingă un anumit nivel de intimitate, ar fi fost dezastruos. Deci, de ce – *de ce* – nu puteam să-i împiedic să se apropie?

— Am altă întrebare.

— Sigur, a răspuns el, învins.

— Cum e să munceşti pe plajă toată ziua?

Nu s-a străduit să-şi ascundă zâmbetul.

— Este minunat. Oceanul are ceva fascinant. E aproape ca şi când are stări diferite în zile diferite. De exemplu, uneori apa este foarte calmă, iar alteori e furioasă. Şi îmi pare tare bine că în Angeles este cald tot timpul; altfel nu cred că m-aş fi descurcat.

— Şi mie îmi place vremea de aici, dar nu am şansa să merg la plajă prea des. Părinţilor mei nu le place şi dacă m-aş duce doar cu Ahren, oamenii ar roi pe lângă noi. E cam dificil.

M-a împuns cu blândeţe.

— Să mă cauţi dacă ai să vii vreodată în Clermont. Poţi să închiriezi o plajă privată şi să înoţi şi să stai la soare cât pofteşti.

Eu am oftat visătoare.

— Sună perfect.

— Vorbesc serios. Măcar atât să pot face pentru tine.

M-am uitat la mâinile mele şi din nou la chipul plin de speranţă al lui Fox.

— Ce zici de asta? Dacă ajungi în, să spunem, primii trei, putem să mergem acolo şi să închiriem o plajă şi poate să-l cunosc pe tatăl tău.

Faţa i-a îngheţat din cauza şocului când a înţeles ce însemna asta.

— Nu plec acasă?

— Ce s-a întâmplat în seara asta nu a fost din vina ta. Şi apreciez că ai fost sincer în privinţa motivaţiilor tale. Deci, ce-ar fi să mai rămâi un pic şi să vedem cum decurge totul?

— Mi-ar face plăcere.

— În regulă, atunci.

M-am ridicat, simţind foarte multe lucruri. Înainte de seara asta, Fox nici nu fusese o opţiune pentru mine şi acum de-abia aşteptam să-l văd prin palat.

— Iartă-mă că mă grăbesc, dar mai am multe de făcut până dimineaţă.

— Îmi imaginez, a spus el, însoţindu-mă spre uşă. Mulţumesc, Alteţă, că mi-ai dat o şansă.

— Doar asta ţi-ai dorit, nu? Am zâmbit. Şi poţi să-mi spui Eadlyn.

El a zâmbit larg şi şi-a folosit mâna teafără ca să o apuce pe a mea. Mi-a sărutat cu blândeţe degetele.

— Noapte bună, Eadlyn. Şi mulţumesc din nou.

Am dat rapid din cap spre el înainte să plec grăbită din cameră. Mă îngrijisem de o problemă… însă a doua zi aveau să mai fie o mie.

Fotografa reuşise să se integreze atât de bine în fundal, încât nu mi-am dat seama că încă era acolo când a început bătaia. Burke şi Fox apăreau în ştirile de pe primele pagini, iar titlul proclama că primul fusese eliminat, iar cel de-al doilea cruţat. Mai erau şi alte fotografii. Eu în picioare lângă Kile, măcinând şofran, şi încă o dată lângă Erik, în timp ce-i traducea ceva lui Henri. Însă toate erau umbrite de furia animalică de pe chipul lui Burke când s-a aruncat asupra lui Fox.

Am ignorat fotografia aia şi m-am oprit la cele mai mici cu ceilalţi, pe care le-am decupat ca să le păstrez. Nu ştiam sigur de ce. M-am trezit ascunzându-le în sertar, lângă oribila cravată a lui Kile.

Am ajuns la micul dejun simţind greutatea privirilor tuturor. De obicei, asta nu era o problemă pentru mine, dar, cu toţi băieţii deosebit de curioşi în privinţa luptei şi ochii îngrijoraţi ai părinţilor mei, eram îngropată sub toate cuvintele nerostite.

M-am întrebat dacă nu cumva spusesem prea multe în seara trecută sau dacă reieşise că-i acuz. Voiesem să le explic cât de dureros şi de epuizant fusese procesul ăsta, nu să dau vina pe ei. Totuşi oricât de puţin îmi doream să particip, ştiam că îmi ţinusem promisiunea. Măcar astăzi, pumnii lui Burke atrăseseră toată atenţia.

— Ce s-a întâmplat? a şoptit Kaden.

— Nimic.

— Mincinoaso! Mama şi tata au fost daţi peste cap toată dimineaţa.

M-am uitat spre ei. Tata îşi tot freca un punct de deasupra unei sprâncene, iar mama încerca să-i păcălească pe toţi plimbându-şi mâncarea prin farfurie.

Am oftat.

— Sunt chestii de oameni mari. N-ai înţelege.

Şi-a dat ochii peste cap.

— Nu-mi vorbi aşa, Eadlyn. Am paisprezece ani, nu patru. Citesc toate ziarele şi sunt atent la *Actualităţi*. Vorbesc mai multe limbi decât tine şi învăţ toate lucrurile pe care le-ai învăţat tu, fără să mă oblige nimeni. Nu te purta ca şi când ai fi mai bună decât mine. Sunt prinţ.

Am oftat.

— Da, dar eu am să fiu regină, l-am corectat, sorbind din cafea.

Chiar nu aveam nevoie de asta acum.

— Şi numele tău o să fie cândva într-o carte de istorie şi nişte copii de zece ani, plictisiţi, o să-l memoreze pentru un test şi apoi o să uite de tine. Ai o slujbă, la fel ca toţi ceilalţi din lume. Nu te mai purta de parcă asta te face să fii diferită de ceilalţi.

Am rămas fără cuvinte. Chiar asta credea Kaden despre mine?

Asta credeau *toţi* despre mine?

Intenţionasem să fiu puternică astăzi, să le arăt mamei şi tatei că aveam de gând să merg până la capăt şi să le dovedesc băieţilor că întâmplări ca cea din seara trecută nu puteau să mă distrugă. Însă cuvintele lui Kaden m-au făcut să simt că eu şi toate eforturile mele nu aveam nicio valoare.

M-am ridicat şi am plecat încercând să mă gândesc la ce aveam nevoie să iau din birou. Cu siguranţă nu puteam să lucrez astăzi acolo.

— Hei, Eadlyn, aşteaptă!

Era Kile, care alerga să mă prindă din urmă. Nici măcar nu mă uitasem la el când am intrat în sala de mese în dimineaţa asta. Avea

buza un pic umflată, dar în rest părea în regulă.

— Te simţi bine? a întrebat el.

Am încuviinţat din cap… şi apoi am clătinat din el.

— Chiar nu ştiu.

El şi-a pus mâinile pe umerii mei.

— Totul este în ordine.

Eram atât de copleşită, încât mi-am lipit buzele de ale lui, ştiind că asta avea să facă toate celelalte lucruri să dispară preţ de un minut.

— Au! a strigat el, îndepărtându-se.

— Scuze! Eu doar…

M-a apucat de încheietura mâinii şi m-a tras în cea mai apropiată încăpere, a trântit uşa şi m-a împins în perete. M-a sărutat mai apăsat decât îl sărutasem eu, părând să nu fie atât de deranjat de buza lui acum.

— Ce te supără? a şoptit el.

— Nu vreau să mă gândesc. Sărută-mă şi gata.

Fără un cuvânt, Kile m-a lipit de el, pierzându-şi mâinile în părul meu. Eu l-am apucat de cămaşă, ţinându-mă strâns.

Şi a funcţionat. Am stat îmbrăţişaţi şi nimic nu a mai contat o vreme. De pe gura mea, şi-a coborât buzele spre gât. Săruturile astea erau diferite de cele dinainte. Erau agresive şi provocatoare şi îmi solicitau toată concentrarea. Fără să gândesc, i-am ridicat cămaşa. El a râs diabolic, lipit de obrazul meu.

— Bine, dacă rămânem fără haine, chiar ar trebui să mergem într-o cameră. Şi probabil că ar trebui să-mi ştii al doilea nume.

— Ashton? Arthur? Am impresia că începe cu *A*.

— Nici pe departe.

Am oftat, lăsându-i hainele în pace.

— Bine.

A făcut un pas înapoi, încă ţinându-mă de mijloc şi zâmbind afectat.

— Eşti în regulă? Ştiu că seara trecută a fost cam înfricoşătoare.

— Pur şi simplu nu m-am aşteptat la asta. Era doar nişte sparanghel… Chiar a lovit pe cineva pentru o legumă!

Kile a râs.

— Vezi, de aia trebuie să alegi untul.

— O, tu şi untul tău idiot! Am clătinat din cap, plimbându-mi un deget în jos, pe pieptul lui. Chiar îmi pare rău pentru buza ta. Te mai doare şi altceva?

— Stomacul. M-a înghiontit de câteva ori când a încercat să scape, dar sunt surprins că nu m-am ales cu ceva mai rău. Pe Henri pare să-l doară ochiul. Mă bucur că n-a fost lovit cu un deget mai jos.

M-am strâmbat, gândindu-mă la cât de grav ar fi putut să fie.

— Kile, i-ai fi eliminat pe amândoi? Dacă ai fi fost în locul meu?

— Dacă aş fi fost în locul tău, m-aş fi gândit chiar şi la mine şi la

Henri, a răspuns el.

— Dar amândoi aţi încercat să opriţi bătaia!

El a ridicat un deget.

— Aşa este. Tu ştii pentru că ai fost acolo. Dar ceilalţi au văzut ziarele, iar fotografiile fac să pară că toţi am fost implicaţi.

— Deci, dacă nu renunţ la tine, la Fox şi la Henri, pare că sunteţi vinovaţi dar aţi scăpat?

— Şi că e posibil să mai scape şi alţii.

— Ziua asta e din ce în ce mai proastă!

Am oftat, trecându-mi degetele prin păr şi sprijinindu-mă de perete.

— Chiar sărut atât de rău?

Am început să râd, gândindu-mă la seara când venise în camera mea. Mi se păruse atât de ciudat când Kile voise să-mi vorbească, dar nu ştiam de ce mă gândeam acum la asta. În tot timpul ăsta, aş fi putut să am o nouă perspectivă, o nouă cale de scăpare.

— De ce nu am stat cu adevărat de vorbă până acum? Este atât de uşor!

A ridicat din umeri.

— Tu eşti cea care conduce aici. Ce părere ai?

M-am uitat în jos, ruşinată să o spun.

— Cred că te învinuiam pe tine pentru Josie. Mă înnebuneşte cum mă imită tot timpul.

— Eu cred că te învinuiam pe tine pentru palat. Este vina părinţilor noştri, nu a ta, dar te-am inclus şi pe tine pentru că tu aveai să fii regină.

— Pot să înţeleg asta.

— Şi ştiu ce vrei să spui despre Josie. Însă îi este greu să crească în umbra ta.

Nu eram în stare acum să o adaug pe Josie pe lista din ce în ce mai lungă a lucrurilor din cauza cărora mă simţeam vinovată. Mi-am netezit hainele, ştiind că munca avea să mă distragă.

— Hai să facem ceva curând! Nu să ieşim la o întâlnire, doar să petrecem puţin timp împreună.

A afişat zâmbetul ăla strâmb al lui.

— Mi-ar face plăcere.

A început să-şi bage cămaşa la loc în pantaloni, iar eu m-am luptat cu roşeaţa pe care o simţeam în obraji. Cum de-mi pierdusem controlul în halul ăsta?

— Şi, ascultă, a spus el. Nu lăsa lucrurile astea să te demoralizeze. Eşti mai presus de Alegerea asta.

— Mulţumesc, Kile.

L-am sărutat pe obraz şi am plecat, îndreptându-mă spre camera mea.

Mi-am amintit cât de furioasă am fost când i-am văzut numele în

ziua extragerii, ca şi când eram cumva înşelată. Acum, nu-mi păsa cum de ajunsese formularul lui în grămadă; pur şi simplu mă bucuram că ajunsese.

Speram că şi el simţea la fel.

Capitolul 26

Seara asta urma să fie o provocare. Da, fotografiile cu Ean arătau fantastic tipărite şi, da, micile clipuri din timpul testului se dovediseră fermecătoare, dar mă întrebam dacă Gavril avea să se simtă obligat să întrebe despre eliminarea lui Jack şi a lui Burke, în loc să se concentreze asupra candidaţilor rămaşi.

Mai grav era că nu eram sigură că aveam prea multe de zis despre băieţi. Tata îşi punea în aplicare sistemul de securitate, aşadar, dacă paznicii nu se mişcau repede, nu urma să am nicio întâlnire săptămâna asta… ceea ce însemna că nu aş fi avut ce să spun la *Actualităţile* de săptămâna viitoare. Seara asta trebuia să conteze, dar nu eram sigură cum să procedez.

Nu puteam să scap de senzaţia că ceva nu era în regulă, ca şi când mi-ar fi lipsit vreo informaţie importantă care ar fi îmbunătăţit procesul Alegerii.

Din punctul meu de vedere, nu era un dezastru absolut, chiar şi numai pentru că ajunsesem să-i cunosc pe Kile, Henri, Hale şi Fox. Dar din perspectiva publicului, aproape totul se năruia.

Cu toate că în ziua aceea mă uitasem prin ziar doar o miime de secundă, îmi aminteam cum arătam ghemuită în carul de la paradă. Şi mai rău, încă-i vedeam pe oamenii de pe margine, care arătau cu degetul şi râdeau. Numai săptămâna asta eliminasem doi candidaţi din cauza comportamentului neadecvat şi, în urma lor, toate gesturile romantice fuseseră complet uitate. Situaţia părea foarte, foarte gravă. Am stat în camera mea şi-am desenat, încercând să-mi organizez gândurile. Trebuia să existe o cale să întorc roata, să transform totul în ceva bun.

Cu fiecare mişcare a creionului pe pagină şi cu fiecare linie dreaptă, mi se părea că dispare o problemă. Probabil că trebuia să nu vorbesc despre întâlnirile pe care le avusesem săptămâna asta. Dacă aş fi adus vorba despre una, ar fi trebuit să discut despre toate, iar eu nu voiam să-mi aduc aminte cum mă atinsese Jack.

Dar poate că, în loc să discut evenimentele, aş fi putut să spun ce ştiu despre băieţi. Aveam destule motive să-i laud şi, dacă aş fi părut fascinată de talentele lor, ar fi fost de înţeles de ce eram atât de confuză în privinţa preferinţelor mele. Nu însemna că Alegerea era un eşec; însemna că aveam prea multe opţiuni bune.

Odată cu planul, am terminat şi un model frumos. Rochia era fără spate, foarte mulată, şi se oprea la mijlocul coapselor. Peste ea, am desenat o fustă lungă, transparentă, care o făcea să pară decentă. Culorile folosite – un vişiniu pentru rochie şi un maro-auriu pentru fusta de deasupra – îi confereau un aer tomnatic minunat.

Puteam să-mi imaginez cum mi-aş fi coafat părul. Ştiam până şi ce bijuterii ar fi arătat cel mai bine.

Totuşi, uitându-mă la rochie, ştiam că i s-ar fi potrivit mai bine unei starlete decât unei prinţese. În ochii mei, era superbă, dar părerile celorlalţi oameni mă îngrijorau. Acum chiar contau, mai mult decât în orice altă perioadă din viaţa mea.

— O, domnişoară! a spus Neena, când a zărit în trecere desenul.

— Îţi place?

— N-am mai văzut niciodată ceva atât de încântător.

Am fixat rochia cu privirea.

— Crezi că aş putea să o port la *Actualităţi?*

Ea s-a strâmbat, ca şi când ar fi trebuit să ştiu răspunsul.

— Practic, sunteţi acoperită din cap până-n picioare şi, câtă vreme nu intenţionaţi să o acoperiţi cu strasuri, nu văd de ce nu.

Am mângâiat hârtia ca şi când chiar aş fi putut să ating rochia.

— Să mă apuc de lucru? a întrebat Neena, uşor entuziasmată.

— De fapt, ai putea să mă conduci în camera de lucru? Cred că mi-ar plăcea să te ajut la asta. O vreau pentru diseară.

— Aş fi încântată, a spus Neena. Mi-am luat caietul şi am urmat-o pe hol, mai emoţionată ca niciodată.

Maratonul de tăiat şi de cusut a meritat când am intrat pregătită pentru *Actualităţi* şi primul lucru pe care l-am văzut a fost invidia vădită din privirea lui Josie. Purtam nişte pantofi aurii, cu tocuri, şi-mi ondulasem părul în aşa fel încât să-mi cadă lejer pe umeri, şi mă simţeam, probabil, mai frumoasă ca niciodată. Felul deschis în care se holbau Aleşii nu făcea decât să-mi confirme că sunt deosebit de încântătoare în seara asta, iar eu am fost atât de uimită, încât a trebuit să le întorc spatele ca să-mi ascund zâmbetul.

Atunci am simţit că ceva era în neregulă. În încăpere părea să plutească o tensiune chinuitoare, care era mult mai puternică decât mândria pentru rochia mea sau admiraţia din partea băieţilor. Era atât de apăsătoare, încât aproape m-am înfiorat.

M-am uitat în jur, căutând un indiciu. Mama şi tata erau într-un colţ, încercând să fie discreţi. După fruntea încordată a tatălui meu şi gesturile mamei, îmi dădeam seama că ceva nu mergea bine. Însă nu eram sigură dacă să mă duc să le vorbesc. Erau suficiente câteva zile de tăcere?

— Bună!

Baden se furişase lângă mine.

— Bună!

— Te-am speriat?

Mi-am îndreptat atenţia spre el, politicoasă.

— Nu, sunt bine. Un pic pierdută în gânduri. Ai nevoie de ceva?

— Ei bine, mă întrebam dacă aş putea să te invit la cină sau să facem ceva săptămâna asta? Poate un alt concert improvizat?

A ciupit coardele unei chitare invizibile, muşcându-şi buza şi zâmbind.

— Drăguţ din partea ta, dar, conform regulilor, eu trebuie să te invit.

A ridicat din umeri.

— Şi? Chestia cu gătitul nu s-a întâmplat pentru că te-au invitat băieţii ăia?

Eu am mijit ochii, încercând să-mi amintesc.

— Poate, teoretic.

— Deci, dacă nu am crescut la palat, eu nu pot să te invit, dar Kile poate?

— Kile are mai puţine avantaje decât îţi imaginezi, te asigur, i-am răspuns cu un râset, gândindu-mă la toţi anii de frustrare.

Baden a rămas pe loc, tăcut, fără să mă creadă.

— Sunt convins.

Am fost foarte şocată când a plecat cu mâinile în buzunare şi paşi siguri. Fusesem nepoliticoasă? Eram sinceră. Şi, de fapt, nu îl refuzasem.

Am încercat să nu mă mai gândesc la atitudinea lui şi să mă concentrez asupra datoriei mele din seara asta: să fiu fermecătoare şi graţioasă şi să încerc să îi conving pe toţi că mă îndrăgostesc.

Tata a trecut pe lângă mine, iar eu l-am apucat uşor de braţ.

— Ce s-a întâmplat?

El a scuturat din cap şi m-a mângâiat pe mână.

— Nimic, dragă.

Minciuna m-a şocat mai mult decât plecarea lui Baden. Oamenii se învârteau prin cameră, dând comenzi şi verificând note. Am auzit-o pe Josie râzând şi imediat cineva i-a spus să tacă. Băieţii vorbeau unii cu alţii, un pic prea tare pentru ca tonul să fie considerat potrivit. Baden stătea îmbufnat lângă Henri şi ignora pe toată lumea, iar eu mi-am apăsat stomacul cu mâinile, încercând să mă calmez.

Lângă Henri, chiar în afara scenei, în întuneric, am văzut o mână fluturând. Era Erik, care stătea într-o parte, aşteptând să-şi ocupe locul ascuns. După ce mi-a atras atenţia, mi-a făcut semn că totul era bine, dar expresia de pe faţa lui mi-a transmis că de fapt era o întrebare. Am ridicat din umeri. El a strâns din buze şi apoi a şoptit *îmi pare rău.* I-am oferit şi eu un zâmbet crispat şi am ridicat şi eu degetul mare în semn că totul era în regulă, un gest care nu era tocmai potrivit, dar singurul pe care puteam să-l fac. Erik a clătinat din cap spre mine, iar eu m-am simţit ciudat de liniştită. Măcar cineva părea să înţeleagă ce simt.

Inspirând adânc, m-am dus să mă aşez între mama şi Ahren.

— Ceva e în neregulă, i-am şoptit lui Ahren.

— Ştiu.

— Ştii ce anume?

— Da.

— Vrei să-mi spui?

— Mai târziu.

Am oftat. Cum ar fi trebuit să mă desfăşor, când eram atât de îngrijorată?

Ultimele ştiri au fost comunicate, iar tata a vorbit pe scurt, deşi nu am putut să mă concentrez la nimic din ce spunea. Nu vedeam decât ridurile cauzate de stres din jurul ochilor lui, felul în care umerii îi erau lăsaţi sub greutatea a ceea ce îl tulbura.

După o vreme, Gavril s-a îndreptat spre mijlocul platoului şi a anunţat că are câteva întrebări pentru Aleşi, iar eu i-am urmărit pe toţi cum îşi îndreaptă cravatele sau manşetele şi stau mai siguri pe scaunele lor.

— Aşadar, să vedem… Domnul Ivan?

De pe primul rând, Ivan a ridicat mâna, iar Gavril s-a întors cu faţa la el.

— Cum vă simţiţi până acum la Alegere?

El a chicotit.

— M-aş simţi mai bine dacă aş reuşi să o întâlnesc pe prinţesă în particular.

Ivan mi-a făcut cu ochiul, iar eu am simţit că faţa îmi ia foc.

— Îmi imaginez că prinţesei îi este greu să se întâlnească cu toată lumea, a spus Gavril cu eleganţă.

— Desigur! Nu mă plâng, ci doar sper, a adăugat Ivan, chicotind încă de parcă totul ar fi fost o glumă.

— Ei bine, poate că în seara asta veţi reuşi să o convingeţi pe Alteţa Sa Regală să îşi facă timp pentru dumneavoastră. Spuneţi-ne, care credeţi că ar fi cea mai importantă sarcină a unui viitor prinţ?

Ivan s-a oprit din râs.

— Nu ştiu. Cred că o companie plăcută este foarte importantă. Prinţesa Eadlyn este obligată să aibă multe relaţii în interes de serviciu şi cred că ar fi drăguţ să fiu unul dintre oamenii alături de care să-i placă să fie mereu. Doar pentru distracţie, ştiţi dumneavoastră.

Eu am încercat să nu-mi dau ochii peste cap. Tu *eşti* o relaţie obligată, scumpule!

— Interesant, a comentat Gavril. Dumneavoastră ce spuneţi, domnule Gunner?

Gunner era puţin cam scund şi părea aproape minion stând lângă imensul Ivan. Încerca să se îndrepte, dar în zadar.

— Cred că orice viitor prinţ ar trebui să fie pregătit să fie disponibil.

Aţi menţionat deja programul încărcat al prinţesei, aşa că orice persoană din viaţa ei ar trebui să încerce să o ajute. Desigur, încă nu ştiu ce înseamnă asta, dar este important să te gândeşti la modul în care viaţa şi priorităţile ar putea să ţi se schimbe.

Gavril a afişat o expresie aprobatoare, iar tata a aplaudat, lucru care i-a făcut pe ceilalţi să-l imite. M-am alăturat şi eu, dar mi s-a părut ciudat. Era o întrebare pertinentă şi nu prea-mi plăcea că fusese transformată într-una distractivă.

— Domnule Kile, aţi trăit la palat toată viaţa, a spus Gavril, traversând scena. Cum credeţi că ar putea să vi se schimbe viaţa dacă aţi deveni prinţ?

— Cu siguranţă aş fi nevoit să fiu mai atent la igiena mea.

— *Pfui!*

Mi-am dus mâna la gură, atât de jenată, dar nu m-am putut opri din râs.

— O! Se pare că cineva de acolo este de acord.

În spatele lui Kile, a râs şi Henri, cu întârziere. Desigur, auzise comentariul mai târziu. Gavril l-a observat şi s-a întors.

— Domnul Henri, da?

Henri a dat aprobator din cap, dar eu i-am citit teroarea pură din privire.

— Ce părere aveţi despre toate acestea? Care credeţi că ar putea să fie cel mai important rol al unui viitor prinţ?

El a încercat să-şi ascundă teama când s-a aplecat într-o parte ca să-l audă pe Erik. După ce a înţeles, a dat aprobator din cap.

— Oh, oh, da. Prinţul trebuie să fie pentru prinţesă… ăăă…

M-am ridicat. Nu puteam să mai suport.

— Henri? l-am strigat eu.

Toate privirile s-au întors spre mine, iar eu i-am făcut semn cu mâna să vină lângă mine, în mijlocul platoului. El a coborât cu grijă de la locul lui.

— Şi, Erik? Vino şi tu.

Henri şi-a aşteptat prietenul să iasă din spatele platoului. Erik părea agitat şi nepregătit să fie în centrul atenţiei; dar Henri i-a mormăit ceva cu un zâmbet, iar el s-a relaxat când şi-au găsit drumul spre partea din faţă, cu Gavril.

L-am luat pe Henri de braţ, iar Erik a rămas în spatele lui, ca o umbră.

— Gavril, domnul Henri a crescut în Swendway. Prima lui limbă este finlandeza, aşa că are nevoie de un interpret. Am făcut un semn spre Erik, care a făcut rapid o plecăciune, gata să se retragă în întuneric. Sunt sigură că Henri ar fi bucuros să răspundă la întrebare, dar cred că i-ar fi mult mai uşor dacă Erik nu s-ar mai ascunde în spatele stâlpilor.

Henri a zâmbit când Erik i-a transmis totul, iar eu m-am simţit ciudat de mândră când s-a întins şi m-a strâns uşor de braţ.

După o pauză ca să se adune, Henri a răspuns. Mi-am dat seama că se gândeşte la cuvintele lui şi, cu toate că fusese luat prin surprindere, a vorbit cu grijă. Când a terminat în cele din urmă, toţi s-au uitat la Erik.

— El spune că orice viitor prinţ trebuie să ţină minte că nu trebuie să îndeplinească un singur rol, ci mai multe. De soţ, de consultant, de prieten şi multe altele. Ar trebui să fie pregătit să studieze şi să lucreze la fel de mult ca Alteţa Sa şi să fie gata să-şi lase mândria deoparte pentru a servi. Erik şi-a dus mâinile la spate, iar eu am văzut că încerca să-şi amintească ultimele cuvinte ale lui Henri. De asemenea, va trebui să înţeleagă că ea poartă o povară pe care el nu ar putea să o ducă niciodată şi să fie pregătit ca, uneori, să joace doar rolul unui clovn.

Eu am chicotit, fericită să-l văd pe Henri zâmbind larg după ce Erik a terminat. Toţi cei prezenţi au izbucnit în aplauze, iar eu m-am ridicat pe vârfuri ca să-i şoptesc la ureche:

— Bun, bun.

El radia.

— Bun, bun?

Am dat aprobator din cap.

— Alteţa Voastră, în procesul Alegerii, aceasta este o complicaţie extraordinară, a spus Gavril aproape fără suflare. Cum vă descurcaţi?

— Acum, mă ajută două lucruri: răbdarea şi Erik.

În toată încăperea s-au auzit râsete.

— Dar cum ar putea să funcţioneze? La un moment dat, situaţia va trebui să se schimbe.

Pentru prima dată în viaţa mea, mi-am dorit să mă reped la scaunul meu, să-l apuc şi să-l arunc în cealaltă parte a camerei, spre Gavril Fadaye.

— Da, probabil, dar cu siguranţă există lucruri mai rele decât bariera lingvistică.

— Aţi putea să ne daţi nişte exemple?

Le-am făcut semn lui Henri şi lui Erik să se ducă la locurile lor şi m-am străduit din răsputeri să nu râd de cât de repede s-a mişcat Erik. Henri mi-a zâmbit cu afecţiune când a plecat, iar asta m-a inspirat.

— Ei bine, dacă totul a început cu Henri, permiteţi-mi să-l dau drept exemplu. Trebuie să muncim din greu să comunicăm, dar el este o persoană incredibil de bună. În vreme ce Jack şi Burke vorbeau perfect engleza, dar s-au comportat foarte urât.

— Da, am citit cu toţii povestea despre bătaia lui Burke şi, permiteţi-mi să vă spun, mă bucur să văd că aţi scăpat nevătămată.

Fără răni? Sigur. Nevătămată? Discutabil. Însă nimeni nu ar fi vrut

să audă despre asta.

— Da, dar ei par să fie excepţia, nu regula. Sunt atât de mulţi candidaţi pe care aş putea să-i laud!

— Da? Ei bine, nu vreau să vă împiedic!

Am zâmbit şi m-am uitat pe furiş la băieţi.

— Domnul Hale are nişte gusturi incredibile şi este croitor. N-aş fi deloc surprinsă să văd că, într-o zi, toată Illéa îi poartă hainele.

— Îmi place rochia aia! a exclamat el.

— Eu am făcut-o! i-am strigat, incapabilă să-mi ascund mândria.

— Este perfectă.

— Vedeţi, am spus eu şi m-am întors din nou spre camere. V-am spus că are gusturi bune. M-am uitat din nou împrejur. Bineînţeles, am menţionat deja talentul muzical al domnului Baden, dar merită să-l mai aduc o dată în discuţie. Este atât de talentat!

Baden a încuviinţat rapid din cap şi, dacă era încă supărat, se prefăcea de minune.

— Am descoperit că domnul Henri este un bucătar uimitor. Şi nu sunt deloc uşor de impresionat în privinţa asta, pentru că, după cum ştiţi, bucătarii de la palat ar putea să concureze împotriva oricui din lume. Aşadar, credeţi-mă când va spun că ar trebui să mă invidiaţi pentru că am avut şansa să gust mâncarea făcută de el.

Mai multe râsete au umplut studioul şi, pe un monitor, l-am zărit pe tata părând deosebit de încântat.

— Domnul Fox… acum, unii s-ar putea să nu fiţi conştienţi de cât de valoroasă este această abilitate, dar el reuşeşte să vadă partea bună a oricărei situaţii. Alegerea poate să fie stresantă şi, totuşi, el priveşte mereu partea plină a paharului. Este o plăcere să fii în preajma lui.

I-am aruncat o privire lui Fox şi, în ciuda rănii de pe scalp şi a ochiului vânăt care se zărea în spatele machiajului, nu părea deloc ameninţător. Mă bucuram că-i permisesem să rămână.

— Altcineva? a întrebat Gavril, iar eu m-am uitat cu atenţie la băieţi.

Da, mai era unul.

— Celor mai mulţi le vine greu să creadă că nu-l cunosc pe domnul Kile ca pe propriile-mi buzunare pentru că locuim de-o viaţă în acelaşi palat, dar este adevărat. Alegerea mi-a permis să-l cunosc mult mai bine şi acum am aflat că este un arhitect promiţător. Dacă am avea vreodată nevoie să construim un al doilea palat, ar fi primul pe care l-aş suna.

Ideea că prietenii din copilărie devin, în sfârşit, posibili iubiţi i-a făcut pe cei din cameră să ofteze uşor.

— Deşi pot sa confirm că are nevoie de ajutor în ceea ce priveşte igiena, am adăugat, făcând din nou publicul să râdă.

— Se pare că sunt, într-adevăr, nişte tineri remarcabili! a strigat

Gavril, dând startul unei noi runde de aplauze pentru ei.

— Absolut.

— Aşadar, dacă sunteţi atât de impresionată, trebuie să întreb: şi-a găsit deja vreunul dintre ei un loc special în inima dumneavoastră?

Eu m-am trezit jucându-mă cu o şuviţă de păr.

— Nu ştiu.

— O, ho!

Am chicotit şi m-am uitat în jos. Nu era adevărat… nu?

— Se întâmplă să fie unul dintre cei menţionaţi?

L-am lovit peste braţ, în joacă.

— O, Doamne, Gavril!

El a râs înfundat, ca mai toţi din sală. Eu mi-am făcut vânt cu mâna şi m-am întors către el.

— Adevărul e că încă îmi este greu să vorbesc despre asta în public, dar sper să am mai multe de spus pe viitor.

— Ce veste minunată, Alteţa Voastră! Permiteţi-mă să mă alătur tuturor celor din Illéa ca să vă urez succes în a vă găsi partenerul.

— Mulţumesc.

Am dat modestă din cap şi am aruncat nonşalant o privire spre tata.

El afişa o expresie neîncrezătoare, aproape ca şi când ar fi fost optimist. Pentru mine, era plăcut şi dureros în acelaşi timp să mă simt atât de nesigură de toată povestea asta, dar să văd că până şi cea mai mică posibilitate îl făcea să pară mult mai puţin îngrijorat.

Deocamdată, asta avea să fie de ajuns.

Capitolul 27

— Este grav. M-am întins pe patul lui Ahren şi m-am ghemuit, câtă vreme el a rămas în capul oaselor şi mi-a spus tot ce nu voiau mama şi tata să-mi zică.

— Spune-mi odată.

El a înghiţit în sec.

— Se pare că mereu începe în provinciile mai sărace. Nu se răzvrătesc, nu ca atunci când mama şi tata erau copii… Mai degrabă e o revoluţie.

— Ce înseamnă asta, mai exact?

— Se adună să pună capăt monarhiei. Nimeni nu obţine ceea ce-şi doreşte din desfiinţarea castelor şi ei cred că nu ne pasă.

— Nu ne pasă? am întrebat eu, uluită. Tata se istoveşte încercând să îndrepte lucrurile. Iar eu ies la întâlniri cu străini pentru ei!

— Ştiu. Şi habar n-am ce-a fost cu spectacolul din seara asta, dar a fost incredibil.

Eu am făcut o figură îngâmfată, acceptându-i lauda, dar începeam să mă întreb cât de mult din seara asta fusese plănuit şi cât autentic.

— Dar chiar şi aşa, ce-ar trebui să facem? Să jucăm teatru pentru totdeauna?

— Ha! am pufnit cu dispreţ. De parcă ţi s-ar cere ţie asta vreodată! Întotdeauna eu voi fi cea care va trebui s-o facă, şi nu pot. Şi aşa simt că mă sufoc.

— Am putea să abdicăm toţi, a sugerat el. Dar ce s-ar întâmpla apoi? Cine ar prelua controlul? Şi dacă nu abdicăm, ne vor alunga?

— Crezi că ar face-o? am şoptit eu.

A rămas cu privirea pierdută în depărtare.

— Nu ştiu, Eady. Oamenii fac lucruri mult mai rele când le este foame, sunt obosiţi sau extrem de săraci.

— Dar nu putem să-i hrănim pe toţi. Nu putem să-i facem pe toţi să câştige la fel. Ce vor de la noi?

— Nimic, a răspuns el cu sinceritate. Pur şi simplu vor mai multe pentru ei. Nu pot să spun că îi învinovăţesc, dar oamenii sunt confuzi. Ei cred că vieţile lor sunt în mâinile noastre, dar nu este aşa.

— Sunt în propriile lor mâini.

— Exact.

Am rămas tăcuţi multă vreme şi ne-am gândit la ce însemna asta pentru noi. Totuşi, sincer, ştiam că dacă oamenii aveau de gând să ducă lucrurile până la capăt, situaţia urma să mă afecteze mai mult decât pe oricine altcineva. Nu ştiam cum se întâmplau asemenea lucruri, dar guvernele se schimbau. Regatele se ridicau şi cădeau; ideologiile noi preluau controlul, înlocuindu-le pe celelalte. Aş fi putut

oare să sfârşesc mizerabil?

M-am înfiorat când am încercat să îmi imaginez o astfel de viaţă.

— Deja au aruncat cu mâncare în mine, am murmurat eu.

— Ce?

— Am fost atât de proastă! am răspuns, clătinând din cap. Am crescut cu credinţa că sunt adorată… dar oamenii nu mă iubesc. După ce mama şi tata o să renunţe la tron, nu-mi imaginez că o să existe ceva care să împiedice ţara să scape de mine.

Era ceva tangibil, de parcă gândul ăsta m-ar fi susţinut şi, acum că ştiam că este o minciună, îmi simţeam trupul mai greu.

Ahren părea îngrijorat. Am aşteptat să mă contrazică, dar nu putea să o facă.

— Eadlyn, tu poţi să-i faci să te iubească.

— Nu sunt la fel de fermecătoare ca tine sau de inteligentă precum Kaden sau de adorabil de exuberantă ca Osten. Nu sunt deloc specială.

El s-a dat cu capul de tăblia patului şi a scos un geamăt.

— Eadlyn, glumeşti, nu? Eşti primul moştenitor de sex feminin. Eşti diferită faţă de tot ce a cunoscut ţara asta vreodată. Trebuie doar să înveţi să foloseşti asta, să le reaminteşti cine eşti.

Eu sunt Eadlyn Schreave şi nimeni din lume nu este mai puternic decât mine.

— Nu cred că m-ar plăcea dacă ar şti cum sunt cu adevărat.

— Dacă ai de gând să te văicăreşti, am să te bat.

— Am să pun să fii biciuit.

— Mă tot ameninţi cu asta de când aveam şase ani.

— Într-o zi o să se întâmple. Ai grijă!

El a chicotit.

— Nu-ţi face griji, Eady. Şansele ca oamenii să se organizeze suficient încât să facă ceva sunt slabe. Îşi varsă şi ei amarul. După ce o să spună tot ce au pe suflet, lucrurile o să revină la normal, ai să vezi.

Eu am încuviinţat din cap şi am oftat. Poate că mă agitam degeaba, dar încă auzeam strigătele pline de ură din timpul paradei şi remarcile oribile la adresa sărutului meu cu Kile. Cu siguranţă nu avea să fie ultima dată când auzeam despre abolirea monarhiei.

— Să nu le spui mamei şi tatei că ştiu, bine?

— Dacă insişti.

M-am ridicat şi l-am sărutat pe Ahren pe obraz. Îmi părea rău pentru fetele care nu aveau fraţi.

— Ne vedem mâine.

El a rânjit.

— Odihneşte-te!

Am ieşit din camera lui hotărâtă să mă întorc la mine în cameră. Dar, pe drum, mi-am dat seama că îmi era foame. Acum, că fusesem în bucătărie, îmi plăcea oarecum acolo, jos. Mi-am adus aminte că

văzusem nişte fructe şi brânză în frigider. Cu siguranţă era destul de târziu încât să nu deranjez pe nimeni, aşa că am coborât pe scările din spate.

Greşisem presupunând că bucătăria o să fie goală. Câţiva tineri, bărbaţi şi femei, întindeau aluat şi tăiau legume. Pentru un moment, m-am uitat cu atenţie la tot, entuziasmată de cât de competenţi şi de motivaţi erau. Îmi plăcea că, în ciuda orei târzii, toţi păreau atenţi şi veseli, vorbind între ei în timp ce lucrau.

Erau atât de interesanţi, încât mi-au trebuit câteva clipe ca să observ capul cu bucle blonde din colţul din spate al încăperii. Henri îşi agăţase cămaşa într-un cuier, iar bluza de corp albastră îi era murdară de făină. M-am mişcat încet, dar când cei de la bucătărie m-au recunoscut, au făcut reverenţe şi şi-au plecat capul când am trecut pe lângă ei, avertizându-l pe Henri de prezenţa mea.

Când m-a văzut, a încercat să se cureţe, dar fără niciun rezultat. Şi-a dat părul pe spate şi s-a întors către mine, zâmbitor ca întotdeauna.

— Fără Erik?

— Doarme.

— Tu de ce nu dormi?

A mijit ochii, încercând să lege cuvintele.

— Ăăă. Scuze. Gătesc?

Am încuviinţat din cap.

— Pot să gătesc şi eu?

A arătat spre grămada de mere şi aluatul de pe masă.

— Vrei? Găteşti?

— Da.

A zâmbit radios şi a dat din cap. Apoi după ce m-a măsurat cu privirea, şi-a luat cămaşa elegantă şi a înfăşurat-o în jurul meu, legându-i mânecile la spate. Un şorţ. Voia să am un şorţ.

Am zâmbit. La urma urmelor, era o simplă cămaşă de noapte, însă noi doi nu aveam suficiente cuvinte cu care să ne certăm din cauza asta.

El a luat un măr şi l-a cojit dintr-o singură mişcare. După ce a terminat, l-a lăsat pe blat şi a luat un alt cuţit.

— *Pidäveitsi näin,* a spus şi mi-a arătat cum ţine mânerul. *Pidäomena huolellisesti.*

Şi-a strâns mâna cealaltă în pumn, ascunzându-şi degetele când a ţinut mărul.

Apoi s-a apucat să taie.

În ciuda lipsei mele de experienţă, îmi dădeam seama că lucrează fără prea mult efort şi simpla lui poziţie îi protejează mâinile.

— Tu, mi-a spus el şi mi-a dat cuţitul.

— Bine. Aşa?

Mi-am ţinut mâna întocmai cum o făcuse el.

— Bun, bun.

Nu eram nici pe departe la fel de rapidă ca el, iar feliile mele nu erau nici pe jumătate la fel de egale, dar, după felul în care rânjea, ai fi zis că găteam un întreg ospăţ de una singură.

El a frământat aluatul şi a amestecat scorţişoara şi zahărul şi a pregătit una dintre friteuzele aflate de-a lungul peretelui.

Mă întrebam dacă acasă deserturile erau responsabilitatea lui sau dacă, pur şi simplu, erau preferatele sale.

L-am ajutat să toarne merele şi să umple aluatul şi, cu toate că uleiul încins mă înspăimânta, am scufundat unul dintre coşuri. Am ţipat când uleiul a prins viaţă, sărind şi împrăştiindu-se peste tot. Henri, politicos, a râs doar un pic de mine.

Când mi-a pus, în cele din urmă, tava în faţă, muream de foame şi eram aproape prea încântată ca să aştept. Însă am aşteptat şi el mi-a făcut semn că ar trebui să gust, aşa că am luat una din prăjiturile alea, un soi de mini-clătite cu mere, şi am muşcat.

Era grozavă, chiar mai bună decât rulourile pe care le făcuse cu o zi în urmă.

— O, delicios! am exclamat în vreme ce mestecam.

A izbucnit în râs şi a luat şi el una. Părea destul de mulţumit, dar eu mi-am dat seama că-şi evalua rezultatele. Mie mi se păreau perfecte.

— Cum se numesc?

— Hmm?

— Ăăă… nume?

I-am arătat mâncarea.

— O, *omenalörtsy*.

— *Ohmenalortsee?*

— Bine!

— Da?

— Bine.

Am zâmbit. Trebuia să-i spun lui Kaden că stăpânesc destul de bine denumirile câtorva deserturi din Swendway.

Am mâncat două şi m-am simţit cam rău după ce le-am terminat şi apoi am urmărit cum Henri i-a servit pe bucătari, care i-au lăudat priceperea. Am urât din tot sufletul faptul că nu înţelegea cuvintele folosite.

Minunate. Ireproşabile. Perfecte.

Aveam sentimentul că, dacă ar fi înţeles, le-ar fi spus că sunt prea generoşi cu laudele. Totuşi, îmi era greu să fiu sigură. Pur şi simplu, era presupunerea mea în privinţa lui. Nu ştiam cum este el cu adevărat.

Şi, m-am spus, *nu vrei să ştii.*

Erau momente în care îmi era din ce în ce mai greu să îmi aduc aminte de asta.

După ce Henri şi-a terminat tura şi farfuria s-a întors aproape goală, i-am zâmbit timid.

— Ar trebui să mă duc la culcare.

— Tu culci?

— Da.

— Bine, bine.

— Aăă. Astă-seară? *Actualităţile?* am întrebat eu, încercând să nu mă complic.

El a dat aprobator din cap.

— *Actualităţi,* da.

I-am atins pieptul cu mâna.

— Ai fost atât de dulce!

— Dulce? Ăăă… zahăr?

Am râs.

— Da. Ca zahărul.

El şi-a ridicat mâna ca să mi-o acopere pe a mea, încă lipită de pieptul lui, în dreptul inimii. Zâmbetul i-a cam pierit când s-a uitat la mine şi a înghiţit nodul din gât. A ridicat din umeri cât m-a ţinut pe loc, singura lui dorinţă părând a fi aceea de a prelungi momentul. M-a ţinut foarte mult timp de mână şi mi-am dat seama că încearcă să-şi caute cuvintele, că încearcă din răsputeri să găsească unul pe care ştia că aş putea să-l înţeleg…

Însă nu a reuşit.

Voiam ca Henri să ştie că văd ce simte. Toate gesturile şi zâmbetele lui îmi spuneau că ţinea într-adevăr la mine. Şi, în ciuda eforturilor mele, şi eu ţineam la el. Mă îngrijora cât de mult aveam să regret asta, însă nu puteam să-mi exprim sentimentul decât într-un singur fel.

M-am apropiat şi i-am pus o mână pe obraz. El s-a uitat direct în ochii mei, ca şi cum ar fi descoperit ceva cu adevărat valoros, ceva rar, pe care era posibil să nu-l mai vadă niciodată. Eu am încuviinţat încet din cap, iar el şi-a apropiat buzele de ale mele.

Henri era speriat. Simţeam asta. Îi era teamă să mă atingă, să mă ţină, să se mişte. Nu ştiam dacă din cauză că sunt prinţesă sau pentru că nu mai făcuse aşa ceva niciodată, dar sărutul a fost atât de vulnerabil!

Asta m-a făcut să-mi placă şi mai mult.

I-am apăsat buzele cu ale mele, încercând să îi spun că totul era în ordine, că voiam să mă ţină în braţe. Şi, în cele din urmă, după un moment de ezitare, mi-a răspuns. Henri mă ţinea de parcă aş fi fost foarte delicată, ca şi cum, dacă strânsoarea lui era prea puternică, puteam să mă spulber. Şi săruturile lui erau la fel, doar că acum, în loc să fie condus de teamă, era motivat de ceea ce părea a fi adoraţie. Era un sentiment aproape prea frumos ca să-l suport.

M-am retras, uşor ameţită din cauza sărutului, şi am observat că-n

privire i se citea durerea, dar că zâmbea uşor.

— Ar trebui să plec, am spus din nou.

El a încuviinţat din cap.

— Noapte bună!

— Noapte bună!

Am mers încet până când m-am îndepărtat şi apoi am luat-o la fugă. Gânduri pe care nu le înţelegeam mi se în-vârtejeau în minte. De ce mă deranja atât de mult când Gavril îl lua peste picior pe Henri? De ce a trebuit să-l păstrez pe Fox, când normal ar fi fost să plece? De ce, pentru numele lui Dumnezeu, mă tot gândeam la Kile?

Şi de ce era atât de înfricoşător chiar şi să-mi pun întrebările astea?

Când am ajuns în camera mea, m-am aruncat pe pat, dezorientată. Chiar dacă eram furioasă pe Gavril pentru că deschisese subiectul, mă deranja într-adevăr că nu pot să discut cu Henri, că nu pot să-i comunic nimic intim pentru că ar fi fost atât de stânjenitor să apelez la Erik. Pe cât de mult mă deranja ideea, dacă aveam de gând să-i spun cuiva ceva personal, probabil că i-aş fi zis lui Henri. Mă simţeam în siguranţă în preajma lui şi ştiam că este inteligent şi îi admiram pasiunea. Henri era bun.

Însă nu vorbeam finlandeza. Şi asta era rău.

Frustrată, m-am întors cu faţa în sus şi am scos un ţipăt când ceva mi-a intrat în spate. Am întins mâna şi am simţit că era un nod. Încă purtam cămaşa lui Henri.

I-am dezlegat mânecile şi, în ciuda absurdităţii gestului, am mirosit-o. Desigur. Desigur că el mirosea a scorţişoară, miere şi vanilie. Desigur că mirosea ca un desert.

Brutar finlandez stupid, cu mirodeniile lui idioate!

Chestia asta mă făcea să mă simt ca o proastă!

De-asta era dragostea o idee îngrozitoare: te făcea slab.

Şi nu exista nimeni în lume mai puternic decât mine.

Capitolul 28

La micul dejun, m-au uimit câteva lucruri. În primul rând, Henri încerca să-l pună la curent pe Erik cu tot ce se întâmplase cu o seară înainte. Erik se tot uita la mine şi apoi din nou la Henri şi părea că încearcă să îl calmeze. Eram sigură că Henri avea să fie încântat astăzi, ca al doilea participant care primise un sărut. În schimb, părea înnebunit.

În faţa lui Henri, Kile se tot uita confuz când la el, când la Erik, de vreme ce, în mod clar, nu cunoştea suficiente cuvinte încât să urmărească măcar o parte din conversaţie. Ducea încet lingura la gură, fără să încerce să intervină.

Am observat şi că Baden încerca să-mi atragă atenţia. Mi-a făcut un mic semn cu mâna şi a dat uşor din cap spre uşă. Eu i-am şoptit pe muteşte „Mai târziu” şi am făcut tot ce-mi stătea în puteri ca să nu mă enervez din cauză că din nou nu respecta protocolul.

Însă de departe cel mai grav lucru era că mama şi tata se uitau pe furiş la mine, întrebându-se în mod evident cât de multe ştiam despre revolte.

Mi-am dres vocea.

— Deci, m-am descurcat bine ieri-seară?

În cele din urmă, tata a zâmbit.

— Am fost impresionat, Eadlyn. După o săptămână atât de dificilă, ai fost incredibil de calmă. A fost minunat să văd cât de generoasă te-ai arătat cu Henri când a urcat pe scenă. Şi mă bucur să observ că unii dintre ei… te atrag. Asta mă face să sper.

— Vom vedea ce se întâmplă, am răspuns eu ambiguu, dar ţi-am promis trei luni şi cred că o să am nevoie de măcar atâta timp ca să-mi dau seama ce să fac.

— Ştiu exact ce vrei să spui, a zis el, părând copleşit de o mie de amintiri. Îţi mulţumesc.

— Cu plăcere. L-am văzut cum zâmbeşte dulce şi visător şi am înţeles cât de mult însemnau toate astea pentru el. Ai să fii dezamăgit? Dacă n-am să mă logodesc după trei luni?

— Nu, dragă. *Eu* nu am să fiu dezamăgit.

Tata abia a accentuat cuvântul, dar asta m-a făcut brusc să mă îngrijorez.

Ce-ar fi însemnat pentru mine dacă aş fi ajuns la final tot singură? Dacă nu ne confruntam numai cu confuzia creată de dispariţia castelor şi nu încercam să înăbuşim o rebeliune deschisă, trei luni nu ar fi fost suficiente să îndreptăm lucrurile. De fapt, două săptămâni trecuseră deja prea repede.

Alegerea nu avea să fie de ajuns.

Şi atunci am înţeles de ce, probabil, voiau să mă ferească de orice posibilă nelinişte: dacă aş fi crezut că toate astea nu aveau niciun rost oare aş fi renunţat? Dacă aş fi renunţat, nu aş fi rezolvat nimic.

— Nu-ţi face griji, tată, i-am zis, aşezându-mi mâna peste a lui. Totul va fi bine.

El mi-a acoperit-o pe-a mea cu a lui şi a strâns-o uşor.

— Sunt sigur că ai dreptate, dragă. Apoi, inspirând adânc, s-a întors la cafeaua lui şi a trecut la alt subiect. Am vrut să-ţi spun: s-au încheiat verificările. Dacă am fi dat câteva telefoane înainte de Alegere, am fi aflat că Burke are probleme cu gestionarea furiei şi că o colegă de şcoală l-a reclamat o dată pe Jack din cauza comportamentului inadecvat. În plus, se pare că Ean îşi petrece aproape tot timpul singur. Nu cred că merită să-l trimitem acasă, dar ar trebui să-l supraveghem.

— De fapt, Ean s-a dovedit destul de generos.

— Serios?

— Da. Însă am observat şi eu că e cam singuratic. Totuşi, nu ştiu de ce; se pricepe să facă conversaţie.

Tata a sorbit din cafea şi l-a fixat pe Ean cu privirea.

— Ciudat.

— Ar mai trebui să-mi fac griji în privinţa cuiva? am întrebat eu, deoarece nu mai voiam să mă gândesc la Ean.

Dacă era singuratic, nu însemna că este scandalagiu.

— Unul dintre ei a avut nişte note proaste, dar nu contează prea mult.

— Bine, atunci. Ce-a fost mai rău a trecut.

Am încercat să par încrezătoare.

— Sper. Am să desemnez o echipă specială ca să continue cercetările. Nu am fost atât de minuţios pe cât ar fi trebuit şi îmi pare rău pentru asta, a mărturisit el.

— Dar partea bună este că vinerea viitoare chiar aş putea să am despre ce întâlniri să vorbesc.

El a chicotit ca pentru sine.

— Aşa este. Aşa că poate ai să dai o şansă unuia dintre băieţii cu care nu ai stat încă de vorbă. Te asigur că este posibil să te întâlneşti cu toţi.

M-am uitat la mulţimea de băieţi.

— S-ar putea să nu fiu la birou săptămâna asta, am zis.

El a clătinat din cap.

— Nu e nicio problemă. Cunoaşte-i. Încă sper că ai să-ţi găseşti pe cineva, chiar dacă o parte din tine crede că nu are niciun rost.

— Trebuie să-ţi aduc aminte că nu ăsta a fost scopul tău când mi-ai făcut propunerea.

— Chiar şi aşa.

— Doar că sunt atât de mulţi. E cineva care nu-ţi place?

El a mijit ochii.

— De fapt… Tata s-a uitat la chipurile lor, în încercarea de a găsi pe cineva anume. Acela. Cu cămaşă verde.

— Brunetul?

— Da.

— E Julian. Ce e-n neregulă cu el?

— S-ar putea să nu pară mare lucru, dar, seara trecută, când i-ai complimentat pe ceilalţi, nu a zâmbit şi nici nu i-a aplaudat. Nu este o atitudine sănătoasă. Dacă nu suportă să stea temporar în umbra lor, cum s-ar descurca să fie în umbra ta pentru tot restul vieţii lui?

Declaraţia asta făcea ca tot timpul pe care mi-l petrecusem gândindu-mă dacă într-adevăr mă vede ca pe un conducător să fie în zadar. Evident că mă vedea aşa.

— Şi asta s-ar putea să sune trivial, dar nu cred că aţi face copii frumoşi.

— Tati! am strigat eu, stârnind un pic de agitaţie.

Mi-am acoperit faţa cu mâinile când tata a început să râdă şi mai tare.

— Spun şi eu!

— În regulă. Plec. Mulţumesc pentru lămurire.

Practic, am fugit din încăpere, deşi m-am asigurat că păşesc doar un pic mai repede decât s-ar fi cuvenit pentru o domnişoară. După ce am ajuns afară, am luat-o la goană. În camera mea, am răsfoit cererile rămase, căutând orice ar fi putut face o persoană mai interesantă decât o alta. M-am uitat la fotografia lui Julian. Tata avea dreptate. Indiferent în ce fel combinam nasul lui şi ochii mei sau gura mea şi obrajii lui, toate variantele mi se păreau îngrozitoare.

Nu că ar fi contat.

Urma să-l trimit acasă curând, dar probabil că după câteva întâlniri nereuşite şi nu singur. Eliminările individuale fuseseră destul de îngrozitoare. Acum, trebuia să-mi fac un plan. Zece întâlniri. Ăsta era ţelul înainte să fiu nevoită să mai apar la *Actualităţi*. Şi pe măcar trei dintre ei trebuia să-i fac să apară în ziare. Cum aş fi putut să-i fac să arate magnific?

Mama era în Salonul Doamnelor cu doamna Lucy, la o întâlnire cu o primăriţă. Nu erau multe doamne care să deţină poziţia asta, aşa că le cunoşteam foarte bine. Cea care ne onora astăzi cu prezenţa ei era Milla Warren, din Calgary. Nu plănuisem să fac o vizită oficială, dar acum nu aveam de ales.

Am făcut o reverenţă, salutând-o pe mama şi pe invitata ei.

— Alteţa Voastră! a rostit doamna Warren, ridicându-se ca să facă o reverenţă adâncă. Este o plăcere să vă văd, mai ales într-o perioadă atât de palpitantă!

— Şi noi ne bucurăm foarte mult să vă vedem, doamnă. Vă rog, luaţi loc.

— Ce mai faci, Eadlyn? m-a întrebat mama.

— Bine. Vreau să te întreb ceva mai târziu, am adăugat calmă.

— Mai mult ca sigur despre băieţi, nu-i aşa? a întrebat doamna Warren şi mi-a făcut cu ochiul.

Mama şi doamna Lucy au râs ca să-i facă pe plac, dar, chiar dacă am zâmbit, m-am gândit că ar trebui să ştie adevărul.

— Nu cred că Alegerea este chiar aşa cum vă imaginaţi.

Ea a ridicat din sprâncene.

— Vă rog, aduceţi treizeci şi cinci de bărbaţi care să se lupte pentru mine în fiecare zi!

— Sincer, e o muncă mai grea decât oricare alta, am asigurat-o eu. Noi o facem să pară interesantă, dar este o provocare.

— Pot să confirm asta, a spus mama. Indiferent din ce tabără faci parte, este dificil. Sunt ore lungi în care nu se întâmplă nimic, urmate de o aglomerare de evenimente. A scuturat din cap. Doar când mă gândesc la asta mă simt obosită.

Mama şi-a sprijinit capul în mână şi s-a uitat spre mine. Ceva din expresia ei, privirea maternă, aprobatoare, m-a făcut să mă simt înţeleasă şi alinată.

Însă vedeam aceeaşi îngrijorare, stresul pe care-l afişase tata în dimineaţa asta. Ea a depăşit momentul şi s-a concentrat asupra doamnei Warren.

— Deci, Milla, ultima dată am auzit că lucrurile merg bine în Calgary.

— O, da, ei bine, suntem nişte oameni liniştiţi.

Ea nu venise doar să socializeze, iar eu am rămas pe loc, perfect dreaptă, până a hotărât să plece. Şi asta s-a întâmplat doar pentru că îi strecurasem un bileţel unei servitoare, rugând-o să vină şi să spună că se ivise o problemă urgentă.

În secunda în care doamna Warren a ieşit pe uşă, mama şi-a netezit rochia.

— Hai să mă duc să văd despre ce este vorba.

— Relaxează-te, eu sunt.

M-am uitat cu atenţie la unghiile mele. Trebuiau îngrijite.

Mama şi doamna Lucy s-au holbat la mine.

— Voiam să vorbesc cu tine şi ea nu avea de gând să tacă, aşa că mi-am făcut o programare. Într-un fel.

Am zâmbit obraznic.

Mama a scuturat din cap.

— Ce manipulatoare poţi să fii uneori, Eadlyn! apoi a oftat. Şi, câteodată, este un talent. Uf, nu credeam că mai rezist mult.

Am chicotit conspirativ cu mama şi doamna Lucy, bucuroasă că nu

eram singura care gândea aşa.

— Îmi pare rău pentru ea, a spus mama, vinovată. Nu iese prea mult şi îi e greu să-şi facă singură treaba. Dar nu mi-a plăcut cum ţi-a vorbit.

Eu m-am strâmbat.

— Mi-au vorbit alţii şi mai urât.

— Aşa este. A înghiţit în sec. De ce aveai nevoie?

M-am uitat la doamna Lucy.

— Desigur, a răspuns ea cererii mele nerostite. Sunt pe aici toată ziua dacă aveţi nevoie de mine.

A făcut o reverenţă în faţa mamei, pe mine m-a sărutat pe frunte şi a plecat. Era un gest atât de tandru!

— E atât de bună cu mine, am spus eu. Şi cu băieţii. Uneori, mi se pare că am mai multe mame.

I-am zâmbit mamei, iar ea a dat aprobator din cap.

— I-am ţinut aproape pe oamenii pe care îi iubesc, iar ei s-au îndrăgostit de tine de când au aflat că ai să vii pe lume.

— Tare aş vrea să poată avea copii, am spus tristă.

— Şi eu, a replicat mama. Cred că deja toată lumea ştie că s-a chinuit mult timp, dar fără niciun rezultat. Aş face aproape orice ca să o pot ajuta.

— Ai încercat?

Mi se părea că nu existau prea multe lucruri pe care familia Schreave să nu le poată obţine.

Mama a clipit de câteva ori, încercând să nu plângă.

— N-ar trebui să-ţi spun asta; e ceva personal. Dar, da, am făcut tot ce am putut. Ba chiar m-am oferit sa fiu mamă-surogat, să-i port un copil în pântec. Mama a strâns din buze. A fost singura dată când am regretat că sunt regină. Se pare că trupul meu nu îmi aparţine întotdeauna şi că sunt unele lucruri pe care nu am voie să le fac.

— Cine spune asta? am vrut eu să ştiu.

— Toată lumea, Eadlyn. Nu e tocmai un lucru obişnuit şi consilierii noştri au crezut că oamenii se vor supăra din cauza asta. Ba unii chiar au susţinut că orice copil aş purta ar trebui să aibă dreptul la tron. Era ridicol, aşa că a trebuit să renunţ.

Am tăcut un minut şi am urmărit-o pe mama cum îşi revine după o suferinţă veche de ani de zile şi care, într-un fel, nici măcar nu era a ei.

— Cum faci asta?

— Ce anume?

— Parcă mereu renunţi la părţi din tine. Cum de mai rămâi cu ceva? Uneori, mă simt epuizată doar să te urmăresc.

A zâmbit.

— Atunci când ştii cine contează cel mai mult pentru tine, nu ţi se

pare că faci un sacrificiu dacă renunţi la anumite lucruri, chiar şi la tine însăţi. Sunt câţiva oameni pentru care mi-aş da viaţa fără să mă gândesc prea mult. Şi mai sunt şi oamenii din Illéa, supuşii noştri, pentru care renunţ la viaţa mea în alte moduri. Şi-a plecat privirea şi şi-a scuturat rochia imaculată. Probabil că există oameni pentru care te-ai sacrifica şi tu, dar încă nu ai aflat. Într-o zi, însă, ai să ştii.

Pentru o secundă, m-am întrebat dacă suntem într-adevăr rude. Toţi cei la care se gândea – tata, Ahren, doamna Lucy, mătuşa May – erau importanţi şi pentru mine. Însă de cele mai multe ori eu aveam nevoie ca ei să mă ajute, şi nu invers.

— Oricum, a spus ea, de ce aveai nevoie?

— Păi, tata a ajuns la concluzia că băieţii rămaşi nu sunt complet nebuni, aşa că săptămâna asta am să mă concentrez asupra întâlnirilor, am răspuns eu şi m-am aplecat în faţă. Caut idei care să facă întâlnirile uşoare, dar care să dea bine la televizor.

— Ah! Gânditoare, şi-a ridicat privirea spre tavan. Nu ştiu cât de mult pot să-ţi fiu de ajutor în privinţa asta. La aproape toate întâlnirile cu tatăl tău din timpul Alegerii mele ne-am plimbat în grădină.

— Serios? Şi cum aţi ajuns să fiţi împreună? Ce plictisitor!

Ea a râs.

— Ei bine, plimbările ne-au oferit multe ocazii să stăm de vorbă. Sau să ne certăm, şi, în cea mai mare parte a timpului petrecut împreună, am vorbit sau ne-am certat.

Eu am mijit ochii.

— V-aţi certat?

— Tot timpul.

Dintr-un motiv oarecare, amintirea a făcut-o să zâmbească.

— De fapt, cu cât aud mai multe despre Alegerea ta, cu atât mai absurdă pare. Nici nu pot să mi te imaginez certându-te cu tata.

— Ştiu. Trebuia să ne dăm seama de multe lucruri şi, sincer, ne-a plăcut să avem pe cineva care să fie cinstit cu noi, chiar şi atunci când adevărul era greu de acceptat.

Nu era vorba că nu-mi doream şi eu pe cineva sincer în viaţa mea – asta, sigur, dacă aş fi ales vreodată să mă mărit –, însă trebuia să găsească o metodă mai bună de comunicare dacă îşi dorea să mai rămână pe aici.

— Bine, întâlniri, a spus ea, rezemându-se de spătarul scaunului ei şi gândindu-se. N-am fost niciodată bună la trasul cu arcul, dar dacă vreunul dintre băieţi se pricepe, s-ar putea să fie ceva frumos.

— Cred că pot să fac asta. O, şi deja am călărit, aşa că varianta asta e exclusă.

— Corect. Ai şi gătit.

Ea a zâmbit ca pentru sine, ca şi când nu i-ar fi venit să creadă că permisesem să se întâmple aşa ceva.

— Şi s-a dovedit o întâlnire dezastruoasă.

— Ei bine, Kile şi Henri s-au descurcat de minune! Şi Fox nu a fost chiar groaznic.

— Adevărat, am încuviinţat eu.

Şi m-am trezit că mă gândesc la cum gătisem singură cu Henri în bucătărie, la întâlnirea despre care nu aflase nimeni.

— Scumpo, eu cred că în loc să organizezi întâlniri senzaţionale, ai putea să încerci ceva mai simplu. Beţi un ceai, plimbaţi-vă în grădină. Mesele sunt mereu o alegere bună; nu poţi să mănânci de prea multe ori. Oricum, s-ar putea să arăţi mai bine aşa decât călărind.

Eu încercasem să evit toate lucrurile care ar fi putut fi prea personale, însă întâlnirile de genul acela dădeau impresia de apropiere şi credeam că asta îşi doreşte publicul. Poate că mama avea dreptate. Dacă pregăteam o listă cu întrebări şi subiecte de discuţie sigure, poate că nu aveam să mă simt atât de prost.

— Mulţumesc, mamă. Probabil că am să încerc şi varianta asta.

— Oricând, scumpo. Sunt mereu aici pentru tine.

— Ştiu. M-am jucat cu rochia. Ştiu că am fost o pacoste în ultima vreme.

A întins mâna către mine.

— Eadlyn, eşti foarte stresată. Noi înţelegem. Şi, exceptând cazul în care ai deveni o criminală în serie, nimic din ce-ai putea face nu m-ar determina să te iubesc mai puţin.

Am râs.

— O criminală? Asta-i limita ta?

— Ei bine… poate chiar şi atunci. Mi-a făcut cu ochiul. Du-te! Dacă ai de gând să ieşi la câteva întâlniri săptămâna asta, ar trebui să-ţi faci un plan.

Am dat aprobator din cap şi, fără să ştiu de ce, m-am aşezat o secundă în poala ei.

— *Oof!* s-a plâns ea după ce m-am lăsat cu toată greutatea.

— Te iubesc, mamă.

Ea m-a îmbrăţişat cu putere.

— Şi eu te iubesc. Mai mult decât ai putea să-ţi imaginezi vreodată.

Am sărutat-o pe obraz şi am sărit în picioare, cu gândul la săptămâna ce urma şi cu speranţa că avea, cumva, să-i mulţumească pe toţi. Însă gândurile astea mi-au zburat din minte când am ieşit pe coridor şi l-am văzut pe Baden, care mă aştepta.

Capitolul 29

Baden a traversat coridorul. Soarele după-amiezii intra pe ferestre, încălzind spaţiul şi acoperind totul cu o nuanţă de un galben pal. Până şi tenul lui închis la culoare părea cumva mai luminos.

— Mă urmăreşti? l-am întrebat, pe un ton jucăuş.

Privirea lui aspră mi-a transmis că nu are chef de joacă.

— Nu ştiam cum altfel să dau de tine. Eşti atât de greu de găsit!

Mi-am încrucişat braţele.

— E clar că eşti supărat. De ce nu-mi spui despre ce e vorba, ca să putem depăşi momentul?

S-a strâmbat, nemulţumit de oferta mea.

— Vreau să plec.

M-am simţit de parcă aş fi intrat cu viteză într-un zid de cărămizi.

— Poftim?

— Seara trecută a fost jenantă. Te-am invitat la o întâlnire şi m-ai refuzat.

Am ridicat o mână.

— Nu am spus „nu”. Nu m-ai lăsat să ajung până acolo.

— Aveai de gând să accepţi?

Părea sceptic.

Mi-am ridicat braţele şi apoi le-am coborât.

— N-am să ştiu niciodată, pentru că te-ai supărat şi ai plecat.

— Chiar ai de gând să-mi ţii o predică despre atitudinea mea greşită?

Am icnit. Cum îndrăznea?

M-am apropiat de el, dar, în ciuda posturii mele drepte, trupul lui mă făcea să par scundă.

— Ştii că aş putea să pun să fii pedepsit pentru că mi-ai vorbit aşa, nu?

— Deci, acum ai de gând să mă hărţuieşti? Mai întâi mă respingi, apoi mă foloseşti ca pe o mică distracţie la *Actualităţi,* iar acum a trebuit să-mi petrec toată dimineaţa ca să te găsesc, după ce mi-ai spus că o să ne întâlnim la micul dejun.

— Eşti o persoană din douăzeci! Am treabă! Cât de egoist poţi să fii?

A făcut ochii mari şi şi-a arătat pieptul cu degetul.

— Eu? Egoist?

Am încercat să nu mă implic emoţional, refuzând să-l las să mă rănească.

— Ştii, erai unul dintre preferaţii mei. Aveam de gând să te păstrez multă vreme. Familia mea te place, iar eu îţi admir talentul.

— N-am nevoie de aprobarea familiei tale. Ai fost drăguţă cu mine

doar o oră şi apoi ai dispărut ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic. Sunt liber să plec şi sunt pregătit să o fac.

— Atunci, pleacă!

M-am îndepărtat. Nu trebuia să suport aşa ceva. A strigat pe coridor, rănindu-mă o ultimă dată:

— Toţi prietenii mei mi-au spus că sunt nebun că m-am înscris! Mare dreptate au avut!

Am continuat să merg.

— Eşti agresivă! Eşti egoistă! Ce-a fost în mintea mea?

Am cotit, chiar dacă nu pe acolo aş fi ajuns unde voiam.

În cele din urmă, aveam să-mi găsesc drumul. M-am abţinut să nu plâng, afişând expresia curajoasă pe care fusesem învăţată să o arăt. Nimeni nu trebuia să ştie cât de mult sufeream.

După un drum care a durat de două ori mai mult decât ar fi trebuit, am ajuns, în cele din urmă, la etajul al doilea. Am început să plâng din clipa în care am păşit pe palier, nereuşind să mă mai ţin tare. În mintea mea, tot auzeam cuvintele lui Baden şi mi-am dus mâna la stomac, căci le simţeam ca pe nişte lovituri adevărate.

Înainte ca vreunul dintre băieţi să îşi facă apariţia, avusesem o listă cu idei despre cum să scap de ei. Plănuisem să-i înfurii atât de tare, încât să spună destule dintre lucrurile pe care mi le zisese Baden. Însă nu făcusem nimic ca să-l provoc. Dar el oricum le rostise. Ce era în neregulă cu mine, încât să fiu respinsă doar pentru că eram eu însămi?

Şi ultimele sale cuvinte avuseseră exact efectul pe care îl intenţionase el. În urmă cu aproape o lună, părea că aveam milioane de opţiuni când am extras numele. Câţi bărbaţi nu se înscriseseră pentru că, dintr-un anume punct de vedere, aveau deja ceva împotriva mea?

Credeau oamenii că sunt agresivă? Egoistă? Ce le plăceau mai mult celor din public: momentele frumoase dintre mine şi băieţi sau momentele în care păream o ratată?

Mi-am îndreptat spatele şi am mers spre camera mea, doar ca să descopăr că Erik mă aştepta lângă uşă şi că, fără îndoială, mă văzuse plângând.

Mi-am trecut mâinile peste faţă, încercând să mă şterg, însă nu aveam cum să ascund ochii umflaţi sau obrajii roşii. Faptul că Erik mă văzuse aşa era aproape la fel de grav ca problema în sine, dar singura metodă de a face să *pară* că nu se întâmplase nimic era să mă *port* ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic.

M-am dus spre Erik, dureros de conştientă de tristeţea din ochii lui, iar el şi-a înclinat capul când m-am apropiat.

— Cred că am venit într-un moment nepotrivit, a spus, cu cea mai uşoară urmă de sarcasm în voce.

Am zâmbit.

— Oarecum, i-am răspuns, recunoscând, în ciuda mea, că sunt rănită. Totuşi, te ajut cu plăcere dacă pot.

Erik a strâns din buze, neştiind dacă să continue.

— Voiam să-ţi vorbesc despre Henri. Nu el m-a trimis! a insistat, ridicând o mână. Cred că ar fi venit el însuşi să stea de vorbă cu tine, dacă ar fi putut comunica. Însă e ruşinat. Erik a înghiţit în sec. El, ăăă… mi-a povestit despre sărut.

Am dat aprobator din cap.

— Mi-am imaginat.

— Se teme că a depăşit o limită. Mi-a spus că te-a luat de mână şi te-a reţinut şi că, probabil, ar fi trebuit să-ţi dea drumul, dar că nu a făcut-o şi…

Am clătinat din cap.

— Asta sună mai grav decât a fost de fapt. El… noi… Am tăcut, neajutorată. Încercam să comunicăm şi, când cuvintele nu ne-au ajutat, ei bine, ne-a ajutat sărutul.

Dintr-un motiv oarecare, mă deranja să recunosc asta în faţa lui Erik, deşi el ştia deja totul.

— Deci nu eşti supărată pe el?

Am expirat şi aproape am râs din cauza unei idei atât de bizare.

— Nu. Este unul dintre cei mai buni oameni pe care îi cunosc. Nu sunt câtuşi de puţin supărată pe el.

Erik a încuviinţat din cap.

— Ar fi în regulă dacă i-aş spune asta?

— Absolut!

Mi-am şters din nou ochii, întinzându-mi creionul dermatograf.

— Îh!

— Te simţi bine, Alteţă?

Vocea îi era atât de blândă, dar, din fericire, lipsită de compasiune. Mai că i-aş fi explicat ce se întâmplase, însă era extrem de nepotrivit. Una era să vorbim despre Henri şi alta să discutăm pe larg despre ceilalţi pretendenţi.

— Da. Sau am să mă simt. Nu-ţi face griji în privinţa mea; asigură-te că Henri este în regulă.

Expresia i s-a schimbat un pic, iar eu am văzut în ochii lui greutatea acelei sarcini.

— Am să fac tot ce-mi stă în putinţă.

L-am privit cu atenţie.

— Henri chiar îşi doreşte asta, nu-i aşa?

Erik a scuturat din cap.

— Nu „asta”. Te vrea pe tine.

După discursul distrugător al lui Baden, îmi era greu să-mi imaginez aşa ceva, dar Erik mi-a confirmat când a continuat.

— Vorbeşte neîncetat despre tine. În fiecare zi, în Salonul Domnilor,

îi traduc cărţi de ştiinţe politice sau încerc să îi explic diferenţa dintre monarhia absolută pe care o aveţi aici şi monarhia constituţională în care a crescut în Swendway. Ba chiar… – Erik s-a oprit şi a chicotit – … ba chiar studiază felul în care tu şi fraţii tăi mergeţi sau staţi în picioare. Vrea să fie vrednic de tine în toate felurile.

Copleşită de mărturisirea asta, am înghiţit în sec. Zâmbind afectat şi încercând să domolesc sentimentul, am răspuns:

— Dar nici măcar nu poate vorbi cu mine.

— Ştiu, a răspuns el solemn. De aceea mă întreb…

— Ce te întrebi?

El s-a frecat cu mâna la gură, încercând să decidă dacă să continue.

— Cel mai uşor să înveţi limbi noi e atunci când eşti copil. Poţi să înveţi şi mai târziu, dar probabil că n-o să pronunţi niciodată foarte bine. Lui Henri îi este, pur şi simplu, greu să reţină. În ritmul ăsta, ar trece *ani* de zile înainte să puteţi purta cele mai simple conversaţii. Şi ca să înţeleagă nuanţele limbii – argoul şi expresiile colocviale – ar mai trece mulţi ani. Înţelegi ce ar însemna asta?

Că nu am putea să comunicăm cine ştie cât timp. La finalul Alegerii, tot nu am ajunge să ne cunoaştem prea bine.

— Da, înţeleg.

Două cuvinte mici, dar care mi se păreau imense, ca şi când ar fi ocupat tot coridorul, strivindu-mă.

— Mă gândeam că ar trebui să ştii. Am vrut să fii conştientă de cum ar putea sta lucrurile dacă şi tu ai începe să simţi ceva pentru el.

— Mulţumesc, am şoptit eu.

— Aşa e? m-a întrebat el pe neaşteptate. Simţi ceva pentru Henri?

Eram deja atât de emoţionată, încât întrebarea m-a tulburat.

— Sincer, nu ştiu ce simt.

— Hei! A întins o mână înainte să-şi dea seama ce face. Îmi pare rău. Sunt băgăcios. Chiar nu e treaba mea şi, evident, ai o zi grea. Sunt un măgar.

Mi-am şters nasul.

— Nu. Ai încercat să fii un bun prieten. Pentru el, pentru mine. Nu e mare lucru.

Şi-a dus mâinile la spate.

— Ei bine, sunt, ştii?

— Ce?

A oftat, părând stânjenit.

— Prietenul tău. Dacă ai nevoie de unul.

Era o ofertă atât de simplă şi, totuşi, extrem de generoasă.

— Nu mi-aş putea imagina vreodată un prieten mai bun.

A radiat de bucurie, dar nu a spus nimic. Părea că momentele în care tăceam erau unele dintre cele mai uşoare.

În cele din urmă, şi-a dres vocea.

— Sunt sigur că ai de lucru, dar urăsc să te las singură când te simţi atât de rău.

— Nu. De fapt, prefer să fiu singură.

Erik mi-a zâmbit cu jumătate de gură.

— Dacă spui tu… A făcut o plecăciune. Sper ca ziua ta să devină mai bună.

— Deja este, l-am asigurat şi am trecut pe lângă el ca să ajung în camera mea, zâmbind uşor.

— Domnişoară? a întrebat Neena când am intrat.

Nu puteam să-mi imaginez cât de groaznic arătam.

— Bună, Neena!

— Vă simţiţi bine?

— Nu neapărat, dar am să mă simt. Poţi să-mi aduci, te rog, formularele pentru Alegere? Am treabă.

Deşi se vedea clar că era confuză, a făcut ce i-am cerut. Mi-a adus şi o cutie cu şerveţele.

— Mulţumesc.

Credeam că trecusem de ce era mai rău, dar am plâns din nou când m-am uitat la fotografii şi m-am întrebat care dintre ei se afla aici în ciuda reţinerilor sale, şi i-am urât pe toţi, pentru că exista şansa ca asta să fie valabil pentru toţi.

— Neena, poţi să-mi aduci nişte hârtie?

Ea mi s-a supus încă o dată, aducându-mi şi o ceaşcă de ceai împreună cu un carnet. Chiar era prea bună.

Am încercat să-mi organizez săptămâna. În cererea lui Apsel scria că ştia să cânte la pian, aşa că aveam să aranjez să cântăm în duet a doua zi dimineaţă; şi, seara devreme, urma să ies la o plimbare cu Tavish. Luni, ceai cu Gunner şi o plimbare cu Harrison, să facem poze. Probabil că tatei avea să-i placă asta.

Mi-am terminat planurile şi am lăsat teancul de hârtii lângă mine. Fără să-i spun nimic, Neena mi-a pregătit baia. Am sorbit ultima gură de ceai şi am pus ceaşca înapoi pe masă, lângă ceainic, ca să nu fie nevoită să o caute mai târziu.

În baie, aburii umpleau aerul, iar eu m-am aşezat în faţa oglinzii şi mi-am scos acele din păr. Ajutată de apa liniştitoare şi de prezenţa calmantă a Neenei, am uitat aproape toate cuvintele dure ale lui Baden înainte să fiu gata să mă usuc.

— Vreţi să vorbiţi despre asta? a întrebat Neena încet, periindu-mi părul.

— Nu sunt multe de zis. Oamenii o să arunce în mine cu mâncare, o să mă jignească, şi eu trebuie să fiu mai puternică decât ei dacă vreau să supravieţuiesc.

Ea a scos un sunet dezaprobator, iar eu i-am urmărit privirea îngrijorată în oglindă.

— Cee?

Preţ de un minut, Neena s-a oprit din periat şi s-a uitat la reflexia mea.

— În ciuda problemelor pe care le am, nu mi-aş dori niciodată să fiu în locul dumneavoastră. Îmi pare atât de rău!

M-am ridicat.

— N-ai de ce să-ţi pară rău. Pentru asta m-am născut.

— Totuşi, nu este corect, nu? Credeam că desfiinţarea castelor înseamnă că nimeni nu se naşte pentru ceva anume. Asta se aplică tuturor, mai puţin dumneavoastră?

— Aşa se pare.

Nu conta că Apsel era atât de talentat, încât îl lăudam întruna. Şi nu conta că fotografiile cu mine şi cu Tavish în grădină erau deosebit de frumoase. Cu toate eforturile mele, niciunul din lucrurile astea nu avea stofă de titlu de primă pagină pentru luni dimineaţă.

Deasupra fotografiilor cu mine şi întâlnirile mele era o cu totul altă poveste.

E MUNCĂ GREA! ţipa titlul de deasupra unui instantaneu cu mine în care căscam. O „sursă exclusivă" le spusese că eu consideram Alegerea „mai multă muncă decât orice altceva" şi că „noi o facem să pară interesantă". Nu puteam să mă gândesc decât la cât de tare voiam să o bat pe Milla Warren.

Totuşi, nu puteam să dau vina numai pe ea. Dezvăluirile lui Baden despre cât de aranjată este Alegerea nu ajutau cu nimic.

Baden mă descria pe larg ca fiind rece, ipocrită şi distantă. Vorbea despre singurul moment fermecător împreună şi îndepărtarea mea intenţionată şi spunea că nu ar fi putut nici în ruptul capului să rămână la palat şi să trăiască într-o asemenea minciună. Ştiam că era posibil să fi primit o sumă exorbitantă pentru povestea lui şi că probabil îşi făcea griji din cauza datoriilor imense pentru educaţia sa. Însă eram sigură că ar fi spus totul şi pe gratis.

Alăturarea acestor poveşti cu cea despre întâlnirile mele din weekend făcea ca totul să pară ieftin. Era o risipă de efort şi, mai rău, îl afecta vizibil pe tata. Săptămânile trecuseră, el tot nu ştia cum să rezolve problema castelor, iar grupurile de răsculaţi cereau desfiinţarea monarhiei.

Dădeam greş în toate modurile posibile.

După micul dejun, m-am dus în camera mea şi m-am uitat la planurile pentru ziua în curs. Erau inutile acum? Aveam cum să fac întâlnirile să fie mai reuşite?

Am auzit o bătaie în uşă şi m-am întors ca să-l văd pe Kile stând în cadrul ei. Am alergat în braţele lui fără să mă gândesc de două ori.

— Hei! a spus el, ţinându-mă strâns.

— Nu ştiu ce să fac. Situaţia devine din ce în ce mai rea, Kile.

S-a tras în spate şi şi-a coborât privirea spre mine.

— Unii băieţi sunt confuzi. Nu ştiu dacă nu cumva sunt folosiţi. Eadlyn, a continuat el în şoaptă, probabil ca să nu-l audă Neena, ştiu că primul nostru sărut a fost de faţadă. Totul este doar pentru spectacol? Dacă da, trebuie să recunoşti.

L-am privit în ochi. Cum de crezusem vreodată că nu este inteligent, amuzant, chipeş şi bun? N-am vrut să-i răspund în şoaptă, aşa că i-am făcut semn Neenei să plece şi, după ce a închis uşa în urma ei, m-am întors din nou cu faţa spre el.

— Este complicat, Kile.

— Sunt o persoană foarte inteligentă. Explică-mi.

Rostise calm cuvintele, mai mult ca pe o invitaţie decât ca pe o cerere.

— Dacă m-ai fi întrebat cu o seară înainte ca toată lumea să sosească, aş fi spus că totul este o glumă. Dar nu mai este, nu pentru mine.

Vorbele m-au şocat. Mă luptasem să nu-mi pese de băieţii ăştia şi încă mă îngrozea gândul de a mă apropia de ei. Chiar şi acum, Kile era la limita zonei mele de confort şi nu ştiam cum m-aş fi descurcat dacă ar fi trecut dincolo de ea.

— Tu contezi pentru mine, am mărturisit eu. Mulţi dintre voi contaţi. Dar cred oare că am să mă mărit? Am ridicat din umeri. Nu ştiu ce să spun.

— Nu are niciun sens. Fie vrei, fie nu.

— Nu e corect. Când ţi-ai auzit numele, voiai să participi? Ai spune acelaşi lucru acum?

Nu mi-am dat seama cât de mult se încordase înainte să răsufle şi să închidă ochii.

— Bine. Înţeleg.

— Cu toate dezastrele de pe parcurs, este mai greu decât am crezut. Şi nu mă pricep la fel de bine să-mi arăt emoţiile ca alte fete, aşa că pare că nu-mi pasă, chiar şi atunci când îmi pasă. Îmi place să ţin lucrurile pentru mine. Ştiu că nu dă bine, dar ăsta e adevărul.

Stătuse destul timp prin preajma mea încât să ştie că aşa era.

— Trebuie să rezolvi problema. Trebuie să spui ceva în public despre povestea asta, a insistat el, concentrat asupra mea.

Mi-am frecat tâmpla.

— Nu sunt sigură că e o idee bună. Dacă înrăutăţesc şi mai mult lucrurile?

El m-a împuns în abdomen – era un gest pe care nu-l mai făcuse de când eram copii.

— Cum poate adevărul să înrăutăţească ceva?

Ei bine, asta îmi confirma toate grijile. Dacă recunoşteam cât de

mult însemna acum Alegerea pentru mine, s-ar fi putut ajunge şi la recunoaşterea motivului pentru care fusese ea organizată. Având în vedere cum mergeau lucrurile, asta nu mi-ar fi câştigat nicio simpatie.

El m-a întors şi m-a îndreptat spre masă şi scaune.

— Aici. Hai să stăm un minut.

M-am aşezat lângă el şi am început să-mi adun hârtiile pe care lucrasem pentru o rochie.

— Eadlyn, sunt impresionante, a remarcat el.

Eu i-am zâmbit uşor.

— Mulţumesc, dar nu sunt decât o grămadă de mâzgăliturі

— Nu face asta, mi-a spus. Nu face să pară că nu e ceva important.

Mi-am adus aminte de acele cuvinte şi ele m-au liniştit. Kile a luat o mână de creioane şi a început să schiţeze la rândul lui.

— Ce desenezi? l-am întrebat, uitându-mă la cutiuţe.

— Un concept cu care am făcut experimente. Am citit despre unele dintre provinciile mai sărace. Acum, una dintre cele mai mari probleme ale lor este spaţiul de locuit.

— Din cauza exploziei industriale?

— Da.

A continuat să deseneze, trasând linii perfect drepte.

Tata făcea tot ce putea ca să încurajeze mai mult dezvoltarea industrială în unele dintre provinciile în principal agricole. Era bine pentru toată lumea dacă lucrurile puteau fi procesate acolo unde se cultivau. Dar, odată cu dezvoltarea, tot mai mulţi oameni se mutau ca să fie mai aproape de zonele acelea, ceea ce însemna că nu toţi aveau locuinţe adecvate.

— Am o idee despre cât costă să faci rost de materiale şi mi-am dat seama că ar fi posibil să construiesc adăposturile astea mai mici; practic, nişte barăci pentru familii, destul de ieftine. Am cochetat cu ideea asta în ultimele săptămâni. Dacă aş avea cui să-i arăt conceptul, ar putea să-l pună în aplicare.

M-am uitat la mica structură, aproape la fel de mare cât baia mea, lipită de o cutie identică. Fiecare avea o uşă şi o fereastră în partea laterală. Un mic tub din partea de sus aduna apa de ploaie, iar o găletuşă o strângea lângă uşă. Gurile de aerisire erau aliniate în partea superioară şi o mică prelată ieşea în afară, umbrind partea din faţă a căsuţei.

— Totuşi, par atât de mici!

— Dar te-ai simţi ca într-un conac, dacă nu ai avea un adăpost.

Am inspirat şi m-am gândit că, probabil, era adevărat.

— E imposibil să ai o baie în aşa ceva.

— Ai dreptate, dar majoritatea oamenilor folosesc dotările din fabrică. Oricum, aşa am citit. Construcţia ar fi strict pentru adăpost, ceea ce înseamnă că muncitorii ar fi mai odihniţi, mai sănătoşi… şi e

ceva deosebit să poţi să ai un loc pe care să-l numeşti al tău.

L-am urmărit pe Kile, care se concentra asupra detaliilor suplimentare pe care le adăuga proiectului său. Ştiam că asta îşi doreşte, că tânjeşte să facă într-adevăr ceva ce îi place. A împins uşor hârtia lângă celelalte.

— Schiţa mea nu-i la fel de interesantă ca o rochie de bal, însă e tot ce ştiu să desenez, a concluzionat el, râzând.

— Şi o faci atât de bine!

— Ei, am vrut doar să te distrag un minut, dar nu ştiu ce altceva să fac.

M-am întins şi l-am luat de mână.

— Simplul fapt că ai venit este suficient. Oricum, n-ar trebui să-mi îngădui să stau prea mult supărată. Trebuie să născocesc un plan de acţiune.

— Cum ar fi să vorbeşti despre asta?

Eu am ridicat din umeri.

— Poate. Mai întâi trebuie să discut cu tata.

Îmi dădeam seama că mă credea prostuţă, însă nu ştia ce se întâmplă. Nu în întregime. Şi era greu de înţeles şi pentru cineva care ştia.

— Îţi mulţumesc pentru că ai venit, Kile. Îţi rămân datoare.

— De două ori. Încă mai aştept să stai de vorbă cu mama.

Mi-a făcut cu ochiul, nu prea supărat că nu-mi respectasem încă promisiunea.

Promisiunea faţă de el îmi rămăsese într-un colţ al minţii şi chiar avusesem mai multe ocazii să deschid subiectul cu doamna Marlee. Însă acum eu eram problema, nu ea. Îmi era din ce în ce mai greu să-mi imaginez palatul fără Kile.

— Desigur. N-am uitat.

El m-a împuns din nou în abdomen, iar eu am chicotit.

— Ştiu.

— Lasă-mă să discut cu părinţii mei. Trebuie să-mi dau seama ce să fac.

— Bine.

M-a cuprins cu un braţ şi m-a condus dincolo de uşă, despărţindu-se de mine lângă scări. De acolo, m-am dus direct în birou, îngrijorată de cât de obosit mi-a părut tata când am intrat şi mi-am dres vocea.

Şi-a ridicat privirea din hârtii şi a împins teancul într-un sertar, de parcă ar fi vrut să nu le văd.

— Bună, scumpo. Credeam că săptămâna asta ai să te concentrezi asupra Alegerii.

— Ei bine, aşa plănuiam, dar mă întreb dacă m-ar mai ajuta acum.

Părea demoralizat.

— Eadlyn, nu ştiu cum s-a întâmplat asta. Îmi pare rău.

— Mie ar trebui să-mi pară rău. Baden a exagerat, dar chestiile esenţiale din povestea lui sunt reale. Şi vorbele primăriţei sunt adevărate; le-am spus cu voce tare. Însă n-am făcut decât să-mi vărs oful din cauza volumului mare de muncă. Întreab-o pe mama, a fost acolo. Totul a fost răstălmăcit.

— Dragă, am vorbit deja cu ea şi nu sunt supărat pe tine. Pur şi simplu nu înţeleg de ce a făcut Milla aşa ceva. Parcă toată lumea şi-a îndreptat armele spre noi…

A rămas cu gura deschisă, ca şi cum ar fi vrut să mai spună ceva, dar nefericirea copleşitoare a poporului îl deruta atât de mult, încât nu ştia de unde să înceapă.

— Încerc, tată, dar nu cred că este suficient. Ceea ce m-a făcut să mă întreb dacă n-am putea să încercăm ceva diferit.

El a ridicat din umeri.

— În clipa asta, sunt gata să încerc aproape orice.

— Hai să schimbăm centrul atenţiei! Nimeni nu are încredere în mine acum. Hai să o aducem pe Camille în vizită şi să le permitem oamenilor să vadă cât de îndrăgostit este Ahren de ea! El mereu se descurcă mai bine în lumina reflectoarelor. Eu pot să intervin şi să vorbesc despre influenţa lor asupra mea şi putem să reluăm Alegerea la scurt timp după aceea, să încercăm să îmbinăm cele două poveşti de dragoste.

A privit lung biroul, gândindu-se.

— Eadlyn, nu ştiu de unde îţi vin unele idei, dar asta e foarte bună. Şi cred că Ahren o să fie în al nouălea cer. Lasă-mă să dau un telefon să văd dacă poate să vină înainte să anunţăm ceva, bine?

— Sigur.

— Vreau să organizezi o petrecere pentru ea. Voi două ar trebui să vă cunoaşteţi mai bine.

De parcă n-aş fi avut pentru ce altceva să-mi fac griji!

— Am să mă ocup imediat.

El a ridicat telefonul şi eu m-am întors în camera mea, cu speranţa că vizita asta avea să fie suficientă pentru a îndrepta lucrurile.

Capitolul 30

Două zile mai târziu, stăteam pe pista de aterizare, lângă fratele meu zăpăcit, care ţinea în mâini un buchet enervant de imens.

— Mie de ce nu îmi aduci flori?

— Pentru că nu încerc să te impresionez.

— Eşti mai rău decât băieţii de la palat, am spus, clătinând din cap. O să fie regina Franţei. Fetele ca noi sunt greu de uimit.

— Ştiu. Ahren părea prosteşte de fericit. Presupun că pur şi simplu sunt norocos, a oftat el.

Scările au fost coborâte din avion şi doi paznici au ieşit înaintea lui Camille. Era o făptură delicată, blondă şi minionă, cu o faţă care părea mereu bine odihnită şi încântată. Nu o văzusem niciodată afişând vreo expresie care să semene a încruntare nici în persoană şi nici în ziare.

Trebuia respectat un protocol, însă Ahren şi Camille l-au ignorat, alergând unul spre altul ca să se ia în braţe. El a ţinut-o strâns şi i-a sărutat fiecare centimetru al chipului, stricând jumătate din flori între timp. Camille a râs când el a copleşit-o cu afecţiune, iar eu m-am simţit un pic ciudat stând şi aşteptând să termine ca să pot să o salut.

— Ce dor mi-a fost de tine! a strigat ea, accentul ei făcând fiecare cuvânt să sune plin de surprindere.

— Am atât de multe să-ţi arăt! I-am rugat pe părinţii mei să-ţi ofere un apartament permanent, ca să ai mereu cea mai bună cameră când vii.

— Oh, Ahren! Câtă generozitate!

El s-a întors, cu rânjetul până la urechi, aducându-şi brusc aminte de mine.

— Desigur, ţi-o aminteşti pe sora mea.

Am făcut amândouă câte o reverenţă, iar ea s-a ridicat elegant.

— Ce bine îmi pare să te revăd, Alteţă! Am adus cadouri pentru tine.

— Pentru mine?

— Da. O să-ţi spun un secret, a zis ea, aplecându-se spre mine. Poţi să le porţi pe toate.

Eu m-am înveselit.

— Minunat! Poate am să îmbrac ceva la petrecerea pe care o dau în seara asta pentru tine.

Ea a icnit şi şi-a dus mâinile la piept.

— Pentru mine? Şi-a întors ochii albaştri spre Ahren. Serios?

— Serios.

Era ciudat să-i văd privirea, ca şi când ar fi fost în mijlocul unui act de venerare, pregătit să sacrifice orice ca să o mulţumească pe Camille.

— Familia ta e atât de bună cu mine! Să mergem! Mor de nerăbdare să o văd pe mama ta.

Am încercat să particip la discuţii pe drumul spre palat, dar Ahren a vorbit mai tot timpul în franceză, pentru ea, şi, de vreme ce eu alesesem să învăţ spaniola, m-am simţit total exclusă. Odată ajunşi acasă, mama, tata, Kaden şi Osten ne aşteptau pe scările din faţă. Poziţionaţi pe marginile scărilor, câţiva fotografi încercau să nu iasă prea mult în evidenţă.

Ahren s-a dat jos primul din maşină şi i-a oferit mâna lui Camille, ca să o ajute. Când am coborât şi eu şi m-am întins după el, mi-am dat seama că plecase deja cu Camille, care se grăbea spre braţele mamei mele.

Mama, tata şi Kaden ştiau franceză şi o salutau cu căldură. Eu m-am dus la Osten, care părea nerăbdător să se caţere pe ceva.

— Ce planuri ai azi? l-am întrebat.

— Nu ştiu.

— Du-te şi caută-i pe Aleşi şi pune-le întrebări ciudate. Să vii să-mi povesteşti!

El a râs şi a plecat în fugă.

— Unde se duce? a întrebat tata încet.

— Nicăieri.

— Haideţi să intrăm cu toţii, a spus mama. Ar trebui să te odihneşti puţin înainte de seara asta. Eadlyn a muncit atât de mult pentru petrecere; o să fie minunată!

Mă gândisem la tot. Muzica era live – potrivită pentru dansurile lente – şi mâncărurile erau diverse, atât din Illéa, cât şi din Franţa, dar erau şi delicioasele mini-clătite cu mere pe care Henri le făcuse pentru mine. Abia aşteptam să le vadă.

Mama era radioasă ca întotdeauna, iar tata nu părea aşa de epuizat. Josie era acasă şi eu eram mulţumită pentru că, măcar acum, nu-mi furase nicio diademă. Kaden arăta ca un mic ambasador, plimbându-se prin cameră şi strângând mâinile celorlalţi.

Desigur, eu mă aflam în apropierea fericitului cuplu, lucru care era captivant şi obositor în acelaşi timp. Ahren se uita la Camille de parcă ea ar fi făcut soarele să răsară în fiecare dimineaţă. Era frumos felul în care o privea, încântat de fiecare suflare a ei. Însă eu mă simţeam ciudat de detaşată de toate astea pentru că nimeni nu se purtase vreodată aşa cu mine, iar eu nu mă purtasem aşa faţă de nimeni altcineva.

M-am trezit că o invidiam pe Camille. Nu pentru iubirea de nestrămutat a fratelui meu – despre care ştiam că e una dintre cele mai puternice forţe din lume –, ci din cauză că făcea totul să pară atât de uşor.

Cum de reuşise regina Franţei să o crească aşa? Camille era dulce şi delicată, şi totuşi nimeni nu s-ar fi gândit să încerce să treacă peste ea. Eram la curent cu politica externă şi ştiam că oamenii o iubeau. Anul trecut, de ziua ei, oamenii au petrecut pe străzi în cinstea sa vreme de trei zile. Trei zile!

Credeam că fusesem educată corect şi foarte bine, ceea ce însemna un lucru: defectele mele nu aveau nimic de-a face cu modul în care fusesem crescută sau cu ce învăţasem, ci doar cu mine.

Conştientizarea acestui lucru m-a forţat să mă îndepărtez de ea şi de Ahren. Nu făceam decât să mă simt şi mai rău dacă stăteam lângă ea. Înainte să ajung prea departe, Ean a apărut în faţa mea şi mi-a întins braţul.

— Nu ne-am văzut de mult.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Te văd în fiecare zi.

Totuşi, l-am luat de braţ.

— Însă nu avem ocazia să vorbim. Mă întrebam ce faci.

— Excelent. Nu se vede? Alerg de colo-colo ca o nebună, încercând să-mi dau întâlniri, în vreme ce sunt acuzată că totul este o prefăcătorie, iar fratele meu este îndrăgostit de o fată perfectă şi ştiu că în cele din urmă ea o să-l fure.

— O să-l fure?

Am dat aprobator din cap.

— Când se vor căsători într-un final, lucru pentru care va fi nevoie de aprobarea specială a mamei ei şi de o logodnă lungă, pentru a plănui ceea ce cu siguranţă va fi cea mai ostentativă nuntă văzută vreodată, el va trebui să locuiască în Franţa, cu ea.

— Hmm! a făcut el şi m-a condus pe ringul de dans, aşezându-şi mâna pe talia mea. Nu pot să fac prea multe pentru fratele tău, dar, dacă el chiar o să plece, tot o să ai pe cineva pe care să te poţi baza mereu.

— Te referi cumva la tine? l-am necăjit, mişcându-mă în ritmul muzicii.

— Desigur, a răspuns el. Oferta mea este valabilă în continuare.

— N-am uitat de ea.

Când am privit cu atenţie prin cameră, la toate podoabele şi la musafirii importanţi, mi-a fost greu să neg cât de bine se potrivea el în mulţimea din jur. De la sosirea lui, Ean avusese o ţinută pe care puţini oameni o au. Dacă nu aş fi ştiut adevărul, aş fi presupus că şi el crescuse într-un palat.

— Dacă în articolul ăla scrie cât de cât adevărul, nu trebuie să te chinui cu băieţeii ăştia. Am să fiu tot ce ţi-ai putea dori de la un soţ. Am să fiu credincios, bun şi de un real ajutor. N-am să-ţi cer niciodată să mă iubeşti. Şi am să fiu mai mult decât fericit pur şi simplu să

trăiesc alături de tine.

Încă nu-i înţelegeam motivaţia. Ar fi putut să se descurce mult mai bine, în anumite privinţe.

— Îţi mulţumesc din nou pentru ofertă. Însă nu am renunţat încă la Alegere.

Ean şi-a înclinat capul într-o parte, zâmbind şiret.

— Oh, dar eu cred că ai făcut-o.

— Şi de ce crezi asta?

Am încercat să-i răspund cu aceeaşi atitudine.

— Pentru că încă sunt aici. Şi dacă tu chiar speri să găseşti dragostea, nu văd de ce mai m-ai ţine prin preajmă.

Afirmaţia lui îndrăzneaţă ne-a făcut pe amândoi să zâmbim când m-am oprit din dansat şi mi-am retras încet mâinile.

— Ştii, aş putea să te trimit chiar acum acasă.

— Dar n-ai să o faci, a replicat el, afişând acelaşi zâmbet diabolic. Ştii că pot să-ţi ofer singurul lucru pe care ţi-l doreşti cu adevărat şi că tu eşti singura care-mi poate oferi ce-mi doresc.

— Ce anume?

— Confort. Confort în schimbul libertăţii. A ridicat din umeri. Cred că e un târg destul de bun, a adăugat, apoi a făcut o plecăciune. Pe mâine, Alteţă!

Nu suportam gândul că, probabil, era singura persoană de aici mai calculată decât mine. Ştia exact ce îmi doresc şi cât de departe eram dispusă să merg pentru asta, ceea ce mă irita.

Eram aproape de uşa laterală a sălii mari şi m-am strecurat afară pentru o secundă, ca să fiu singură. Mi-am frecat obrajii, obosită de atâta zâmbit. Aici era mai răcoare şi-mi era mult mai uşor să gândesc.

— Alteţă?

Erik venea pe coridor, îmbrăcat în cel mai elegant costum pe care-l văzusem pe el până acum. Părul îi era mai îngrijit ca de obicei, uşor dat pe spate. Părea mai înalt, mai mândru. Schimbarea m-a lăsat cu gura căscată. Arăta superb.

— Îţi stă bine, i-am spus, încercând să afişez din nou o expresie cât de cât normală.

— Oh! El s-a uitat în jos. Voiam doar să arăt adecvat.

— Te-ai descurcat mult mai bine.

M-am desprins de perete ca să stau cu faţa la el.

— Serios? Hale mi-a spus că ar trebui să mă gândesc la o cravată mai îngustă.

Am chicotit.

— Ei bine, Hale e destul de talentat când vine vorba de modă, dar arăţi foarte bine.

A rămas pe loc, în mod clar stânjenit de laudele mele.

— Deci, te distrezi la petrecere? m-a întrebat.

Eu am aruncat o privire înapoi în sală.

— E un succes, nu crezi? Mâncare bună, muzică excelentă, oameni diverşi… s-ar putea să fie cea mai bună petrecere pe care am dat-o vreodată.

— Ce răspuns diplomatic! a replicat el.

M-am întors către Erik şi am zâmbit.

— Mi se pare că eu sunt cea care concurează în seara asta.

— Împotriva cui? a întrebat el, şocat.

— A lui Camille, desigur.

M-am uitat iar în sală, încercând să mă ascund în spatele uşii. Erik a venit lângă mine şi amândoi am privit cum Camille se rotea cu Ahren pe ringul de dans.

— E ridicol!

— Drăguţ din partea ta, dar ştiu eu mai bine. Camille este tot ce încerc eu să fiu.

Îmi mai spusesem asta, dar nu o recunoscusem niciodată în faţa nimănui. Nu-mi dădeam seama cum de reuşise Erik să mă facă să vreau să-i mărturisesc asta.

— Dar de ce ai încerca să fii ca ea, când este mai mult decât suficient să fii Eadlyn?

Am întors rapid capul spre el, ca şi când această idee ar fi fost de neimaginat. Mereu mă străduiam din răsputeri; nu era niciodată de ajuns.

Cuvintele lui Erik aproape că mi-au umplut ochii de lacrimi, şi m-am întins ca să-l iau de mână, aşa cum făcusem în dormitorul meu, nu cu mult timp în urmă.

— Mă bucur atât de mult că te-am cunoscut. Indiferent de cum o să se termine totul, cred că am să fiu mai înţeleaptă doar pentru că v-am întâlnit pe unii dintre voi.

El a zâmbit.

— Iar eu nu voi putea niciodată să spun cât de privilegiat am fost că te-am cunoscut.

Cred că am vrut să-i strâng mâna, dar am sfârşit prin a rămâne acolo amândoi, împărtăşind o clipă de tăcere.

— Ţi-ai trecut numele? am întrebat brusc. Pentru Alegere?

A zâmbit şi a scuturat din cap.

— Nu.

— De ce nu?

A ridicat din umeri, căutând un răspuns.

— Pentru că… cine sunt eu?

— Eşti Eikko.

A rămas nemişcat, uşor uimit să-şi audă numele de botez. În cele din urmă, a zâmbit din nou.

— Da, sunt Eikko. Dar abia mă cunoşti.

— Îl cunosc pe Eikko la fel de bine cum o cunoaşte el pe Eadlyn. Şi pot să îţi spun că şi tu eşti de ajuns.

Mi-a mângâiat dosul palmei cu degetul mare, aproape insesizabil. Şi am simţit că amândoi ne întrebam ce s-ar fi întâmplat dacă şi numele lui s-ar fi aflat într-unul din coşurile alea. Poate ar fi fost unul dintre concurenţi, poate nu ar fi fost ales… era greu de spus dacă, într-un final, ar fi meritat riscul.

— Ar trebui să mă întorc.

Am arătat spre petrecere peste umărul meu.

— Desigur. Ne mai vedem.

M-am concentrat asupra posturii mele şi m-am îndreptat cât de mult am putut, fiind mult mai impresionantă cu pantofii cu toc aduşi de Camille. Am intrat în cameră şi i-am salutat graţios pe toţi, cu o aplecare a capului. Aş fi putut să mă opresc de zeci de ori, dar am continuat să merg până când l-am găsit pe Henri.

— Bună! m-a salutat el.

Intenţionasem de zeci de ori să-l văd săptămâna asta. Dar, cu întâlnirile în mare viteză, gestionarea daunelor şi pregătirile pentru petrecerea lui Camille, nu ajunsesem să vorbesc deloc cu Henri. Îmi dădeam seama că era neliniştit şi, cu toate că eram sigură că Erik îi transmisese mesajul meu, ştiam amândoi că trebuia să stăm singuri de vorbă.

— Eşti bine? l-am întrebat eu.

El a dat aprobator din cap.

— Tu eşti bine?

Am încuviinţat.

Cu asta, el a răsuflat adânc, iar chipul i s-a luminat din nou, aşa cum mă aşteptasem. Am încercat să mă gândesc la toate certurile şi neînţelegerile din viaţa mea. Era imposibil ca vreuna dintre ele să se fi încheiat cu doar cinci cuvinte, însă numai de asta aveam nevoie de la Henri ca să ştiu că regretă că probabil mă jignise, fără să-şi dorească să nu mă fi sărutat.

Poate că Erik nu avea de ce să-şi facă griji. Poate că Henri şi cu mine puteam să comunicăm foarte bine.

— Dansezi? l-am întrebat şi i-am arătat ringul.

— Te rog!

Cu pantofii, eram aproape la fel de înaltă ca el, iar Henri nu era un mare dansator, dar compensa graţia cu entuziasmul său. M-a învârtit de câteva ori şi chiar m-a lăsat pe spate de două ori. Când m-am ridicat a doua oară, râzând, l-am zărit pe Erik peste umărul lui.

Poate că mă înşelam, însă zâmbetul lui timid părea puţin cam trist.

Capitolul 31

Camille arăta perfect pe prima pagină a tuturor ziarelor şi a câtorva reviste care aveau tendinţa de a pune semnul egal între familia noastră şi vedetele de cinema şi cântăreţi. Însufleţea atmosfera din Salonul Doamnelor prin simpla ei prezenţă, iar mătuşa May a venit în vizită pentru câteva zile doar ca să o vadă.

Ştiam de ce am probleme cu Josie. Era răsfăţată şi copilăroasă şi se străduia atât de mult să fie ca mine, încât trebuia să fiu extrem de precaută când era prin preajmă. Dar cu Camille era mai complicat. Până şi perfecţiunea ei era tăcută, ca şi când nici n-ar fi observat-o. Aşadar, deşi îmi doream atât de tare să o urăsc, ştiam că asta ar fi făcut să fiu văzută mult mai rău decât franţuzoaica cea dulce şi cuminte.

— Ce mai face mama ta? a întrebat-o mama pe Camille şi ceva din tonul ei a făcut să pară că se simte obligată să întrebe de regina Daphne.

Era singurul subiect despre care nu păreau să discute cu uşurinţă.

Mama i-a întins o ceaşcă de ceai, iar Camille a luat-o bucuroasă, tăcând ca să se gândească la răspunsul ei.

— Foarte bine. Mi-a cerut să vă transmit dragostea ei.

— Am văzut poze recente cu ea şi pare mai mulţumită ca niciodată.

Mama şi-a lăsat mâinile în poală şi a zâmbit amabil. Comentariul ăsta părea mai sincer.

— Este, a încuviinţat Camille. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu ea, dar nu a fost niciodată mai veselă. Iar fericirea ei mă face mai fericită.

Privirea i s-a îmblânzit când s-a gândit la mama ei, iar eu m-am întrebat din nou ce anume se petrecea la palatul francez.

— Deci, a spus Josie, încrucişându-şi picioarele destul de dramatic şi preluând controlul conversaţiei. Există vreo şansă să auzim clopote de nuntă în viitor?

Camille s-a uitat timid în altă parte şi toată lumea a râs.

— Probabil, a spus ea prudentă. Ştiu că Ahren este alesul, dar amândoi vrem să găsim momentul potrivit.

Doamna Marlee a oftat.

— Deci, presupun că mijlocul Alegerii nu e una dintre primele opţiuni.

— Niciodată! Camille şi-a aşezat o mână pe genunchiul meu. Niciodată nu i-aş răpi momentul acesta unei prietene atât de dragi!

Gândul le-a făcut pe doamna Marlee şi pe doamna Lucy să se ia de mână.

— Apropo de asta. Camille şi-a îndreptat spatele. Eadlyn, nu mi-ai spus nimic. Cum sunt băieţii ăştia?

Am chicotit.

— Mai mult o pacoste.

— Oh, încetează! m-a tachinat mama.

— Te rog, nu-mi spune nimic despre Kile! Îh! a protestat Josie.

Mama ei a lovit-o peste picior.

— Şi eu trebuie să aflu noutăţile! a insistat mătuşa May. Am pierdut multe. Am văzut că s-au luat la bătaie!

— Aşa este. Mi-am dat ochii peste cap când mi-am adus aminte. Adevărul e că încă nu i-am cunoscut pe toţi, am recunoscut eu. Sunt câţiva care ies în evidenţă, dar lucrurile se schimbă de la o zi la alta, aşa că-mi e greu să evaluez cine ar fi mai bun decât oricine altcineva.

— Să evaluezi? Camille părea tristă. Nu ai ce să evaluezi. Nu e niciunul care să-ţi fi furat inima şi la care te gândeşti tot timpul?

Când a spus asta, un nume mi-a apărut în minte. Şi am fost atât de surprinsă că m-am gândit la cineva, că nu am avut timp să-mi dau seama la cine.

M-am forţat să mă concentrez asupra discuţiei.

— Presupun că nu sunt la fel de romantică precum alţii.

— Evident, a murmurat Josie încet.

Camille fie nu a auzit-o, fie a ignorat-o.

— Sunt convinsă că ai să-ţi găseşti un soţ minunat. Abia aştept să văd!

Conversaţia s-a îndepărtat de la subiect, iar eu am ascultat în tăcere. Nu eram sigură dacă trebuia să rămân în cameră sau să mă duc să lucrez cu tata. În ultima vreme, părea că tot ce făceam era greşit şi nu voiam să mai adaug şi alte greşeli pe lista tot mai lungă.

Îmi plăceau discuţiile între fete, dar aveam nevoie de o mică pauză. M-am scuzat şi am ieşit pe coridor, neştiind încotro să mă îndrept. Cincisprezece minute. Mi-am promis că după aceea am să mă întorc şi-am să fiu plină de viaţă şi vorbăreaţă.

Întâmplător, l-am văzut pe Hale, care se îndrepta spre grădină ţinând o tavă cu carafe cu apă. M-a zărit şi mi-a zâmbit larg.

— Unde te duci? m-a întrebat.

— Nicăieri, de fapt. Am ieşit un pic din Salonul Doamnelor.

— Câţiva dintre băieţi joacă baseball, dacă vrei să vii.

M-am dus la fereastră şi, într-adevăr, opt dintre băieţi erau afară, aruncând o minge.

— De unde au făcut rost de echipament?

— De la Osten.

Evident! Osten avea de toate. I-am urmărit pe băieţi cum îşi suflecă pantalonii şi se descalţă, împingându-se veseli unii pe alţii.

— N-am jucat niciodată baseball, am recunoscut eu.

— Cu atât mai mult trebuie să ni te alături.

— Ştii să joci?

— Mai degrabă arunc decât lovesc, dar mă descurc. Şi am să te învăţ.

Hale era atât de sincer, încât chiar am crezut că o să aibă grijă de mine afară.

— Bine. Dar probabil că o să fiu groaznică.

— De când eşti tu groaznică la ceva? a replicat el, pornind spre ieşire.

Kile era afară, la fel şi Apsel, Tavish şi Harrison. Şi Alex, iar eu nu voiam să admit că fusesem foarte tentată să-l trimit înapoi în Calgary de când Milla trăncănise în ziare. Încă mă gândeam la asta.

Henri îşi făcea încălzirea lângă Linde, aşa că instinctiv m-am uitat după Erik. Era acolo, pe una dintre băncile de piatră.

— Alteţa Voastră! a strigat Edwin, atrăgându-mi atenţia. Aţi venit să priviţi?

— Nu, domnule. Am venit să joc.

Câţiva băieţi au aplaudat sau au ovaţionat, deşi mă îndoiam că vreunul dintre ei mă consideră un atu.

— Bine, bine, am spus eu tare, ridicând braţele. Ţineţi minte că trebuie să mă întorc înăuntru peste câteva minute şi că nu am mai jucat niciodată. Deloc. Dar m-am gândit să încerc puţin, înainte să mă apuc iar de lucru.

— Ai să te descurci! m-a asigurat Tavish. Dă-mi pantofii. Am să-i pun lângă ai mei.

Mi-am scos pantofii cu toc şi i-am întins lui Tavish.

— Oh, sunt grei. Cum îţi ridici picioarele?

— Am gambe puternice?

El a râs şi mi-a dus pantofii într-o parte.

— În regulă, atunci Eadlyn este prima, a insistat Kile. În general, înţelegeam jocul. Trei aruncări, patru baze.

Ceea ce mă depăşea erau detaliile tehnice.

Hale stătea în mijlocul terenului, exersând aruncările cu Apsel. Raoul, care urma să prindă, a venit în spatele meu.

— Uite ce trebuie să faci, a spus el. Avea un accent hispanic pronunţat, dar instrucţiunile au fost bune şi clare. Apuci bâta de aici şi aici, mi-a arătat el, apucând ferm bâta de partea de jos. Depărtează picioarele şi ţine-ţi piciorul din faţă bine înfipt în iarbă, bine?

— Bine.

— Urmăreşte mingea.

— Să urmăresc mingea… în regulă.

Raoul mi-a dat bâta, care era mai grea decât mă aşteptam.

— Baftă!

— Mersi!

Am rămas la baza improvizată, încercând să fac tot ce îmi spusese Raoul. Am presupus că, dacă Hale era cel care aruncă, arunci facem

parte din echipe diferite. Chiar şi aşa, a rânjit când mi-a văzut poziţia.

— O să arunc încet, bine?

Am aprobat din cap.

El a aruncat mingea, iar eu am lovit cu mult deasupra ei. Acelaşi lucru s-a întâmplat şi a doua oară. Nu ştiam sigur ce s-a întâmplat cu a treia minge, dar am sfârşit învârtindu-mă în loc.

Hale şi Raoul au râs şi, cu toate că în mod obişnuit m-aş fi ruşinat, nu m-am simţit prea prost.

— Eadlyn! Eadlyn!

Am recunoscut imediat vocea mamei şi m-am întors cu faţa spre ferestrele deschise de la Salonul Doamnelor. Toată lumea era acolo, iar eu am aşteptat să-mi ordone să intru.

— Fă-i praf! a strigat ea. Loveşte-o!

Mătuşa May şi-a ridicat braţele în aer.

— Haide, Eady!

Li s-au alăturat şi celelalte fete, strigând şi bătând din palme. Am râs şi m-am întors la Hale. El a încuviinţat din cap. Am dat şi eu din cap şi am apucat din nou strâns bâta.

În cele din urmă, am lovit mingea, trimiţând-o jos şi în stânga. Am scos un ţipăt, am aruncat bâta ca să pot să-mi ridic rochia şi m-am grăbit spre prima bază.

— Fugi, Eady, fugi! a ţipat Kile.

L-am văzut pe Henri urmărind mingea, aşa că m-am îndreptat spre cea de-a doua bază, fără să-l scap din priviri. N-aveam cum să reuşesc. Din instinct, m-am întins în faţă şi am căzut pe bază.

L-am învins!

Toată lumea a izbucnit în urale. Nici măcar nu-mi venise încă rândul şi nu era ca şi când aş fi câştigat, dar mă simţeam grozav. Brusc, Edwin m-a ridicat în braţe şi m-a învârtit.

După câteva clipe, mama şi Josie şi toate celelalte doamne au ieşit, scoţându-şi pantofii şi cerând o lovitură.

Cineva i-a anunţat pe fraţii mei şi pe tata că jucăm, iar Kaden le-a arătat tuturor ce sportiv bun este. Mama şi tata au rămas într-o parte, ţinându-se de braţ. Băieţii Aleşi s-au bătut unii pe alţii uşor pe spate, iar Ahren a plecat pe furiş cu Camille, sărutând-o la fiecare pas.

— Hai, Henri! am strigat când i-a venit rândul să lovească.

Erik s-a strecurat în spatele meu şi a început să strige şi el.

Eram amândoi un pic prea demni ca să ţopăim, dar am ridicat pumnii în aer.

— Nu e grozav? am spus eu. Îmi place că poate să joace fără să-şi facă griji pentru cuvinte.

— Şi mie, a încuviinţat Erik. Şi nu-mi vine să cred că ai lovit mingea aia!

Am râs.

— Ştiu! A meritat să-mi murdăresc rochia.

— De acord. E ceva ce nu poţi să faci? m-a tachinat el.

— Multe, am spus, gândindu-mă obiectiv la nenumăratele mele greşeli.

— Cum ar fi?

— Aăă… să vorbesc finlandeza?

A râs.

— Bine. Deci, un lucru. E scuzabil.

— Şi tu?

Erik s-a uitat în jur.

— N-aş putea să conduc o ţară.

Am fluturat din mână.

— Crede-mă, dacă eu pot să învăţ să conduc o ţară, poate oricine.

Mama s-a grăbit spre mine şi m-a îmbrăţişat.

— A fost o idee grozavă!

— Băieţii au făcut-o, i-am explicat. Eu doar m-am nimerit în locul potrivit ca să primesc o invitaţie.

M-am uitat dincolo de ea, urmărindu-l pe tata cum se îndreaptă spre teren.

— Aleargă, tati, aleargă!

El a ridicat un braţ, arătând în distanţă, iar mama a scuturat din cap.

— N-ai să vezi aşa ceva! a murmurat ea.

Aşa cum spusese, tata a lovit pe lângă. Totuşi, noi l-am aplaudat, sărbătorind când jocul a continuat, fără să ţinem scorul.

Pentru un moment, am fost fericiţi. Familia şi prietenii mei roiau în jurul meu, râzând, bătând din palme şi bucurându-se de soare. Mama m-a îmbrăţişat din nou, m-a sărutat pe frunte şi mi-a spus cât e de mândră de lovitura mea – deşi nici măcar nu mai încercasem după aceea. Osten alerga în cerc, deranjând jocul şi făcându-i pe toţi să râdă. Josie furase una dintre cămăşile elegante ale băieţilor şi o purta descheiată peste rochie, părând prostuţă şi extrem de încântată.

Era un moment de bucurie pură.

În jur nu erau camere să-l imortalizeze şi nici reporteri care să povestească lumii despre el. Şi, dintr-un oarecare motiv, m-am simţit mult mai bine.

Capitolul 32

Voiam să trăiesc în locul ăla, să uit de toate grijile care pluteau asupra familiei mele, ameninţând să se năpustească peste noi în orice moment. Însă pacea a dispărut înainte de cină. Câţiva dintre băieţii Aleşi care rataseră meciul se plângeau că ar fi trebuit să fie anunţaţi. Pretindeau că băieţii care fuseseră prezenţi avuseseră şansa să-şi petreacă mult mai mult timp cu mine, pe nedrept, şi voiau un fel de întâlnire de grup.

L-au ales pe Winslow ca să-mi spună asta, iar el a venit în faţa mea, cu o privire de căţeluş, şi mi-a transmis dezamăgirea colectivă a grupului. Eram în faţa sălii de mese şi m-a prins când mă îndreptam înapoi spre camera mea.

— Nu vrem decât o altă întâlnire de grup, ca să fie corect.

Eu m-am frecat la tâmplă.

— N-a fost chiar o întâlnire. Nu s-a plănuit nimic şi, în majoritatea timpului, părinţii şi fraţii mei mai mici au fost cu mine.

— Înţelegem asta şi suntem dispuşi să planificăm orice fel de activitate dacă eşti de acord să vii.

Am oftat, frustrată.

— Despre câţi băieţi ar fi vorba?

— Numai opt. Ean a cerut să nu fie inclus.

Am rânjit în sinea mea. Evident că Ean nu voia să aibă de-a face cu o grămadă de băieţi care bombăneau că vor mai mult timp cu mine, ceea ce m-a făcut să mă întreb dacă n-ar fi trebuit să-l iau chiar acum la o întâlnire, doar ca să demonstrez ceva. Bănuiam că la asta se aştepta.

— Organizaţi voi întâlnirea, iar eu am să-mi dau silinţa să-mi fac timp.

Winslow a zâmbit radios.

— Mulţumesc, Alteţă!

— Dar, am adăugat repede, te rog să le transmiţi celorlalţi că astfel de insistenţe nu mă fac să am o părere mai bună despre voi. La drept vorbind, e un gest cam copilăresc. Aşa că ar fi bine să vă asiguraţi că asta va fi întâlnirea vierii voastre.

Lui Winslow i-a picat faţa, iar eu am trecut pe lângă el şi am urcat scările.

Încă două luni. Puteam s-o fac. Desigur, părţile proaste erau la fel de multe ca cele bune, dar aveam senzaţia că ceea ce era mai rău trecuse. După meci, m-am simţit mai puţin intimidată de băieţi şi eram sigură că pot să-i ofer tatei timpul de care are nevoie.

Dar încă nu ştiam ce să fac cu inima mea.

Am urcat scările spre etajul al doilea şi l-am surprins pe Ahren

ieşind din camera lui. Îşi schimbase haina cu o vestă şi eram sigură că se îndrepta spre noul apartament al lui Camille.

— Există vreun moment în care nu zâmbeşti? l-am întrebat, căci nu-mi venea să cred că putea să afişeze expresia asta atâtea zile la rând.

— Nu şi când ea e aici. Şi-a netezit vesta. Arăt bine?

— Ca întotdeauna. Sunt sigură că oricum nu-i pasă. E la fel de îndrăgostită de tine cum eşti şi tu de ea.

El a oftat.

— Şi eu cred asta. Sper asta.

Era de parcă ar fi fost deja plecat. În mintea lui, era la Paris, copleşind-o pe Camille cu sărutări şi gândindu-se la ce nume să le dea copiilor lor. Simţeam ca mă părăseşte… Nu eram pregătită.

Am înghiţit nodul din gât şi am îndrăznit să rostesc cu voce tare ceea ce gândeam de foarte multă vreme.

— Ascultă, Ahren, Camille este o fată grozavă. Nu pot să neg asta. Dar poate că nu ea este aleasa ta.

În cele din urmă, zâmbetul i-a pierit.

— Ce vrei să spui?

— Doar că ai putea să iei în calcul şi alte opţiuni. În Illéa sunt atât de multe fete eligibile pe care nu le-ai luat în seamă. Nu te grăbi să faci un lucru pe care nu poţi să-l anulezi. Dacă tu şi Camille vă despărţiţi acum, n-ar fi nimic. Dacă divorţaţi, am putea să pierdem alianţa cu Franţa.

Ahren s-a holbat la mine.

— Eadlyn, ştiu că tu şovăi să te îndrăgosteşti, dar ştiu şi ce simt eu pentru Camille. Doar pentru că tu eşti speriată…

— Nu sunt speriată! am insistat. Încerc să te ajut. Te iubesc poate mai mult decât pe oricine altcineva. Aş face aproape orice pentru tine şi credeam că şi tu ai face la fel pentru mine.

Orice urmă de fericire îi dispăruse de pe chip.

— Aş face. Ştii bine că aş face.

— Atunci, te rog, gândeşte-te la asta. E tot ce îţi cer.

Ahren a încuviinţat din cap, trecându-şi degetele peste gură şi obraji, părând îngrijorat… aproape pierdut.

Apoi m-a privit, mi-a zâmbit uşor şi şi-a deschis braţele pentru a mă cuprinde. M-a ţinut strâns, de parcă niciodată în viaţa lui nu avusese atât de multă nevoie de o îmbrăţişare.

— Te iubesc, Eady.

— Şi eu te iubesc.

M-a sărutat pe păr şi mi-a dat drumul, după care s-a îndreptat spre camera lui Camille.

Neena mă aştepta cu cămaşa de noapte pregătită.

— Aveţi vreun plan în seara asta? Sau doriţi să vă îmbrăcaţi pentru culcare?

— Am să mă culc, am asigurat-o eu. Dar stai să auzi ce fac acum băieţii.

I-am povestit despre întâlnirea de grup care mi se ceruse, adăugând că Ean refuzase să participe.

— Inteligentă mişcare din partea lui, a remarcat ea.

— Ştiu. Mă tot întreb dacă asta-i dă dreptul la o întâlnire specială, doar noi doi.

— Una adevărată sau de ciudă?

Am râs.

— Nu prea ştiu. Uf, ce-ar trebui să fac eu cu toţi băieţii ăştia?

— Daţi-i afară pe cei care nu vă plac. Ha! Am găsit un fir de iarbă pe care nu-l văzusem.

Mi-a arătat firul înainte să-l arunce la gunoi.

— A fost foarte distractiv, am spus. N-am să uit niciodată chipul mamei, care a ieşit pe fereastră să mă încurajeze. Eram sigură că o să am probleme!

— Îmi pare rău că n-am văzut şi eu asta.

— Chiar nu trebuie să te ascunzi în camera mea toată ziua. Este mereu curată şi dimineaţa nu durează prea mult să mă îmbrac. Ar trebui să vii cu mine, să vezi mai multe din palat, nu doar camera asta şi a ta.

A ridicat din umeri.

— Probabil.

Dar, după vocea ei, mi-am dat seama că posibilitatea o încântă. M-am întrebat dacă trebuia să o pregătesc pe Neena pentru călătorii. Ar fi fost frumos să-mi fie alături când aveam să mai plec în străinătate. Dar dacă ea chiar plănuia să mă părăsească anul viitor, probabil că nu ar fi meritat efortul. Ştiam că nu pot să păstrez o servitoare pentru totdeauna, dar mă îngrozea gândul de a o înlocui.

A doua zi, am coborât la micul dejun şi am observat că Ahren nu venise. Îmi făceam griji că era încă supărat pe mine. Niciodată nu rămâneam certaţi prea mult timp, dar nu-mi plăcea când se întâmpla asta. Uneori, mi se părea că Ahren este o parte din mine.

Abia un pic mai târziu am sesizat că nici Camille nu venise. Am presupus că se întâmplase unul din două lucruri: lui Ahren îi venise mintea la cap şi îi spusese că trebuie să ia în calcul şi alte opţiuni şi acum se evitau… sau îşi petrecuseră noaptea împreună şi erau încă în pat.

M-am întrebat ce ar fi crezut tata despre asta.

Apoi, mi-am dat seama că şi alţi câţiva băieţi lipsesc. Poate că, de fapt, Camille şi Ahren nu se ţineau în braţe. Era posibil să fie răciţi. Varianta asta era mult mai probabilă… şi mult mai puţin interesantă.

Când am ieşit din sala de mese, i-am găsit pe Leeland şi pe Ivan

aşteptându-mă. Amândoi au făcut o plecăciune adâncă.

— Alteţa Voastră, m-a salutat Ivan. Prezenţa dumneavoastră e necesară în sala mare, pentru cea mai grozavă întâlnire.

Am zâmbit superior.

— O, serios?

Leeland a chicotit.

— Am muncit toată noaptea. Te rog, spune că ai timp acum.

M-am uitat la ceasul de pe perete.

— Am o oră, poate. Ivan s-a înveselit.

— Este destul timp. Vino cu noi!

Amândoi mi-au oferit câte un braţ, iar eu i-am lăsat să mă conducă în sala cea mare.

De-a lungul peretelui din spate, o scenă fusese ridicată şi acoperită cu ceea ce păreau a fi feţe de masă din stocul nostru de Crăciun. Câteva din reflectoarele pe care le scoteam uneori pentru petreceri erau îndreptate spre mijlocul scenei şi, când ne-am apropiat, băieţii şi-au făcut semne să tacă şi s-au înşirat în faţa noastră.

Am fost condusă spre singurul scaun aşezat chiar înaintea scenei şi am luat loc, nedumerită şi curioasă în acelaşi timp.

Winslow şi-a deschis larg braţele.

— Bine aţi venit la primul Varieteu al Alegerii, cu o grămadă de rataţi care se întrec pentru atenţia dumneavoastră în rolurile principale.

Am râs. Cel puţin o recunoşteau.

Calvin a sărit de pe scenă şi s-a aşezat la pian, cântând o melodie care părea să fie jazz, şi toată lumea a coborât de acolo, cu excepţia lui Winslow.

A făcut o plecăciune foarte solemnă. Dar, când s-a îndreptat, a zâmbit larg, ţinând în mână trei săculeţi cu fasole. Apoi a început să jongleze cu ei. Era atât de caraghios, încât n-am putut să nu râd. Winslow s-a întors într-o parte şi, din culise, cineva i-a aruncat un al patrulea săculeţ. Apoi, un al cincilea şi un al şaselea. A reuşit să le mânuiască de câteva ori înainte să le scape pe toate şi unul să-i cadă în cap. Toată lumea s-a lamentat, dar i-a aplaudat eforturile; chiar şi eu.

Lodge a scos un arc şi săgeţi şi o ţintă acoperită cu baloane, pe care a reuşit să le spargă pe rând. Când au pocnit, din ele a ţâşnit o mulţime de sclipiri, care a umplut aerul şi apoi a acoperit încet podeaua. Între timp, Calvin a continuat să cânte, schimbând melodiile pentru fiecare act.

Fox, care m-a surprins că se înscrisese pentru o altă întâlnire de grup, a urcat pe scenă şi a desenat. Oribil. Eram sigură că Osten desenase mai bine oameni din beţe când era copil, dar, de vreme ce spectacolul părea fie să le scoată în evidenţă punctele forte într-un

mod ridicol, fie să le arate punctele slabe într-un fel comic, s-a dovedit a fi destul de drăguţ. Încercam să mă gândesc la o modalitate prin care să iau pe furiş desenul în care mă reprezentase, care nu era decât un cap în formă de balon, din care ieşeau câteva linii ondulate maronii. Fusesem desenată şi pictată de nenumărate ori… însă niciodată atât de drăguţ.

Leeland a cântat, Julian s-a învârtit cu nişte cercuri hula hoop, Ivan a jonglat incredibil de mult cu o minge de fotbal, iar Gunner a citit o poezie.

Eadlyn, prinţesa noastră minunată,
E greu să găsim o rimă pentru numele tău.
Şi, chiar de te-am făcut să fii supărată,
Noi toţi te vom iubi mereu.

Am chicotit cât a citit poezia, la fel ca majoritatea băieţilor.

Pentru marele final, cei opt s-au îngrămădit pe scenă pentru a dansa. Mă rog, au încercat să danseze. S-au lovit unii de ceilalţi şi au dat mult din şolduri, într-atât încât chiar am roşit de câteva ori. În final, am fost cu adevărat impresionată. Organizaseră totul peste noapte, încercând să mă distreze şi să ceară scuze în acelaşi timp.

Spectacolul fusese chiar drăguţ

I-am aplaudat când s-au aplecat pentru ultima dată şi i-am ovaţionat din picioare.

— În regulă, ar trebui să plec la lucru… dar ce-ar fi ca, în schimb, să cer să ni se aducă nişte băuturi aici şi să mai stăm de vorbă?

Toţi au fost de acord, aşa că am trimis după ceai, apă şi nişte băuturi răcoritoare. Nu ne-am deranjat să întindem mesele, aşa că am stat pe jos. Uneori, băieţii ăştia enervanţi puteau să fie atât de simpatici!

Ahren nu a venit nici la cină. Am urmărit cum băieţii Aleşi şi toţi invitaţii noştri, apoi mama, care întârziase un pic, şi-au ocupat locurile… dar nici urmă de Ahren.

Tata s-a aplecat spre mine.

— Unde este fratele tău?

Am ridicat din umeri şi am continuat să-mi tai friptura de pui.

— Nu ştiu. Nu l-am văzut azi.

— Nu-i stă în fire.

Am aruncat o privire prin cameră, uitându-mă la cei nouăsprezece candidaţi rămaşi. Kile mi-a făcut cu ochiul, iar Henri mi-a făcut cu mâna. De fiecare dată când mă uitam la Gunner, nu puteam să mă gândesc decât la poezioara lui stupidă. Fox a dat din cap când privirile ni s-au întâlnit şi, când Raoul s-a întins, mi-am adus aminte de grija cu

care mă învăţase să ţin bâta.

O, nu!

Se întâmplase. Ştiam că fiecare dintre băieţi mă afecta într-un fel sau altul, chiar şi cei cu care nu-mi petrecusem prea mult timp. Ştiam deja că unii dintre ei pretindeau un loc în sufletul meu permanent îngrozit, dar cum se făcea că *toţi* contau?

Am simţit o greutate în piept. Băieţii ăştia ciudaţi şi zgomotoşi aveau să-mi lipsească. Deoarece, chiar dacă, printr-un miracol, aş fi găsit pe unul care să rămână în final alături de mine, nu aveam cum să-i păstrez pe toţi.

Mă gândeam cât de îngrijorată fusesem că am să-mi pierd căminul liniştit, când a intrat Gavril, urmat de unul dintre angajaţii de la ştiri, pe care-l ţineam prin preajmă pentru *Actualităţi*.

S-a apropiat de capul mesei şi a făcut o plecăciune, privindu-l pe tata.

— Îmi pare rău să vă deranjez, Maiestatea Voastră.

— Nu-i niciun deranj. Ce s-a întâmplat?

Gavril s-a uitat la toţi cei care-l urmăreau.

— Îmi permiteţi să mă apropii?

Tata a dat din cap şi Gavril i-a şoptit ceva la ureche. Neîncrezător, tata a mijit ochii.

— S-au căsătorit? a întrebat el, suficient de tare încât să auzim probabil doar eu şi mama.

S-a tras în spate ca să se uite în ochii lui Gavril.

— Mama ei a fost de acord. S-a făcut, legal. A plecat.

Am simţit cum mă cuprinde groaza şi am fugit din cameră.

— Nu, nu, nu, am mormăit, năpustindu-mă în sus pe scări.

Mai întâi, m-am dus în camera lui Ahren. Nimic. Totul părea intact; nimic nu indica o plecare grabnică sau că fusese făcut vreun bagaj. Dar, cel mai important era că nu-l vedeam pe fratele meu.

Am ieşit în grabă din cameră şi m-am îndreptat spre apartamentul lui Camille. Cu o zi în urmă, trăsesem cu ochiul înăuntru şi-i văzusem geamantanele pline ochi cu atâtea ţinute, încât probabil că mi-ar fi umplut tot dressingul. Geamantanele erau încă acolo, toate, cu excepţia celui mai mic. Nici urmă de Camille.

M-am rezemat de perete, mult prea şocată ca să procesez totul. Ahren plecase. Fugise pe ascuns şi mă lăsase singură aici.

Am stat acolo confuză, neştiind ce să fac. Puteam să-l aduc înapoi? Gavril vorbise despre ceva legal. Ce însemna asta? Putea căsătoria lor să fie anulată cumva?

Mi s-a părut că lumea mea devenise un pic mai întunecată, uşor descentrată şi nedreaptă. Cum puteam să fac ceva fără Ahren?

Am ajuns în camera mea, fără să-mi dau seama că intrasem. Neena mi-a întins un plic.

— Valetul lui Ahren a adus plicul acum o jumătate de oră.
I l-am smuls din mână.

Eadlyn,

În cazul în care nu ai aflat veştile înainte să primeşti scrisoarea asta, lasă-mă să-ţi spun ce am făcut. Am plecat în Franţa cu Camille şi, după ce primim aprobarea părinţilor ei, intenţionez să mă însor imediat cu ea. Îmi pare rău că am plecat fără tine şi că v-am exclus pe tine şi pe mama şi pe tata din ceea ce am ştiut dintotdeauna că o să fie cea mai fericită zi din viaţa mea, dar am simţit că nu am de ales.

După ce am stat de vorbă cu tine seara trecută, am înţeles perfect ultimii ani. Am presupus mereu că antipatia ta faţă de Camille se datorează faptului că sunteţi în aceeaşi situaţie. Sunteţi două femei tinere şi frumoase, care vor moşteni un tron. Iar voi gestionaţi lucrurile în moduri foarte diferite. Ea este deschisă la orice, în timp ce tu ţii oamenii la distanţă. Ea îşi arată puterea cu umilinţă, iar tu o mânuieşti pe-a ta ca pe o sabie. Urăsc să fiu atât de direct, deşi sunt sigur că deja ştii lucrurile astea despre tine. Totuşi, nu mă bucură să o spun.

Însă nu poziţiile voastre sunt motivul pentru care o displaci atât de mult. Nu o placi pe Camille pentru că este singura persoană care ar putea să ne despartă vreodată.

Eadlyn, cuvintele tare m-au durut atât de mult! Pentru că am vrut să te cred. Am vrut să te ascult şi să mă gândesc la sugestiile tale. Ştiu că, dacă aş fi făcut-o, într-o zi m-ai fi convins să renunţ la tot pentru tine.

Ba poate chiar să-mi pun coroana ta. Şi, Cerul mi-e martor, aş fi făcut-o. Aş face orice pentru tine.

Aşa că, înainte să-mi ceri să renunţ la viaţa mea, i-am dăruit-o lui Camille.

Îmi doresc să găseşti iubirea, Eadlyn. Una nesăbuită şi necruţătoare, care să te mistuie. Dacă ai putea să o găseşti, atunci poate ai înţelege. Sper că ai să înţelegi cândva.

Un singur lucru îmi umbreşte fericirea cu Camille: faptul că s-ar putea să ne înstrăinăm dacă alegi să nu mă ierţi. Tristeţea o să fie nemărginită, dar mult mai uşor de suportat decât despărţirea de sufletul meu pereche.

Îmi este dor de tine chiar şi acum, când îţi scriu. Nu pot să îmi imaginez cum va fi să stăm atât de departe unul de celălalt. Te rog sa găseşti o cale să mă ierţi şi să înţelegi că te iubesc. Poate nu la fel de profund cum ţi-ai dori, dar totuşi te iubesc.

Ca o dovadă a dorinţei mele de a-ţi fi mereu alături, vreau să-ţi dau o ultimă informaţie, care poate o să te ajute în următoarele luni.

Mai multe provincii decât crezi protestează împotriva monarhiei. Nu

toate, dar destule. Şi, chiar dacă mă doare să ţi-o spun, problema pe care oamenii o au cu monarhia este una singură: tu.

Nu ştiu de ce – poate din cauza tinereţii tale, poate din cauza sexului tău, poate din motive pe care niciunul dintre noi nu ar putea să le creadă –, dar ei îşi fac griji. Tata îmbătrâneşte. Stresul cauzat de mulţimea de lucruri pe care le-a înfăptuit în anii de domnie este mai mare decât al predecesorilor lui şi oamenii cred că ai urci curând pe tron, iar ei nu sunt pregătiţi.

Îmi pare rău că trebuie să-ţi spun cuvintele astea, dar deja le-ai intuit. Nu am vrut să te las să te gândeşti la asta, cu speranţa că ai să poţi trece mai departe. Şi ţi-o spun doar pentru că eu cred că poţi să-i faci să se răzgândească. Nu-i mai ţine pe toţi la distanţă, Eadlyn. Poţi să fii curajoasă şi feminină în acelaşi timp. Poţi să conduci şi să-ţi placă şi florile. Şi, cel mai important, poţi să fii şi regină, şi mireasă.

Cred că oamenii care nu au cum să te cunoască aşa ca mine ar reuşi, în cele din urmă, să vadă partea asta a ta, dacă te gândeşti să-ţi găseşti un partener. S-ar putea să mă înşel, dar, în cazul în care nu ai să-mi mai vorbeşti niciodată, trebuie să-ţi ofer singurul sfat pe care pot să ţi-l dau.

Sper că ai să poţi să mă ierţi.

Fratele tău, geamănul tău, cealaltă jumătate a ta,

Ahren

Capitolul 33

M-am holbat mult timp la scrisoare. Mă părăsise. Mă părăsise pentru ea. Când am înţeles în cele din urmă asta, m-a cuprins un val de furie sălbatică. Am apucat cel mai la îndemână lucru care putea fi spart şi l-am aruncat cu toată puterea în cealaltă parte a camerei.

Am auzit-o pe Neena icnind când sticla s-a lovit de perete şi s-a făcut bucăţi, iar sunetul m-a făcut să-mi revin. Uitasem că era şi ea acolo.

Respirând greu, am scuturat din cap.

— Îmi pare rău!

— Strâng eu.

— N-am vrut să te sperii. Doar că… a plecat. Ahren a plecat.

— Poftim?

— A fugit pe ascuns cu Camille. Mi-am trecut degetele prin păr, tulburată. Nu pot să-mi imaginez de ce regina ar fi autorizat aşa ceva, dar a făcut-o, fără îndoială. Jos, Gavril a spus că este legal.

— Şi atunci, ce înseamnă asta?

Am înghiţit nodul din gât.

— Cu Camille care aşteaptă să ocupe tronul şi Ahren în calitate de prinţ consort, acum datoria lui principală este faţă de Franţa. Illéa este doar ţara în care s-a născut.

— Părinţii voştri ştiu? Am încuviinţat din cap.

— Însă nu sunt sigură dacă le-a trimis şi lor scrisori. Ar trebui să mă duc la ei.

Neena a venit lângă mine şi mi-a netezit rochia şi părul. Cu un şerveţel, mi-a şters orice urmă de imperfecţiune de pe chip.

— Gata. Aşa trebuie să arate viitoarea mea regină.

Am strâns-o în braţe.

— Eşti prea bună cu mine, Neena.

— Liniştiţi-vă. Duceţi-vă la părinţi, au nevoie de dumneavoastră.

Am făcut un pas înapoi şi mi-am şters lacrimile care îmi umpleau ochii. Am ieşit pe hol şi am bătut la uşa de la camera tatei, pe care de obicei o împărţea cu mama.

Nu mi-a răspuns nimeni, aşa că am riscat să arunc rapid o privire înăuntru.

— Tată?

Am păşit în camera imensă. Nu mai fusesem de mult aici – poate din copilărie – şi nu-mi aminteam dacă aşa arătase mereu. Camera părea mai mult decorată de mama decât de el. Culori calde pe pereţi, cărţi peste tot. Dacă era refugiul lui, de ce nu părea că-i aparţine?

Fără mama şi tata acolo, m-am simţit ca o intrusă şi am dat să plec.

Însă ceea ce am văzut în spatele meu m-a făcut să mă opresc. Câteva

fotografii mari, înrămate, acopereau peretele. Era una cu mama şi tata, când erau de vârsta mea; el purta costum de gală şi eşarfă şi stătea lângă mama, care era îmbrăcată într-o rochie crem. I-am văzut în ziua nunţii, cu feţele pline de tort. Apoi, mai era una în care mama, cu părul lipit pe cap de transpiraţie, ţinea în braţe doi bebeluşi şi tata o săruta pe frunte, în timp ce o lacrimă i se rostogolea pe obraz. Câteva instantanee, care înfăţişau un sărut sau un zâmbet, fuseseră mărite şi prelucrate în alb şi negru, fapt care le făcea să pară mai mult clasice decât neoficiale.

Imediat, mi-am dat seama de două lucruri. În primul rând, motivul pentru care camera tatei nu mi se părea că îi aparţine era că, într-adevăr, nu-i aparţinea. O transformase într-un altar pentru mama. Sau, mai degrabă, într-un altar pentru ei doi şi pentru dragostea lor profundă.

Vedeam asta zilnic, dar era altceva să văd imaginile la care se uitau amândoi înainte de culcare. Erau meniţi să fie împreună, în ciuda zecilor de obstacole de care avuseseră parte, şi le plăcea să-şi aducă mereu aminte de asta.

În al doilea rând, am văzut de ce Ahren renunţase la mine – la noi toţi – pentru şansa la aşa ceva. Dacă s-ar fi ales măcar cu o parte din dragostea dintre părinţii noştri, gestul lui s-ar fi justificat.

În momentul acela, am ştiut că trebuie să le spun ce-mi scrisese Ahren. Aveau să înţeleagă – poate mai bine decât oricine de pe Pământ – de ce fusese nevoit să plece. Cu siguranţă ar fi înţeles mai bine decât mine.

Ei nu erau în sala de mese şi nici în biroul tatei sau camera mamei. De fapt, coridoarele erau neobişnuit de pustii. Nu se vedea niciun paznic.

— E cineva? am strigat eu în spaţiul slab luminat. E CINEVA?

În cele din urmă, doi paznici au apărut alergând de după colţ.

— Slavă Cerului! a exclamat unul. Du-te la rege şi spune-i că am găsit-o.

Cel de-al doilea paznic a plecat în grabă, în vreme ce primul s-a întors spre mine şi a inspirat adânc.

— Alteţa Voastră, trebuie să mă însoţiţi în aripa spitalului. Mama dumneavoastră a suferit un atac de cord.

În ciuda liniştii, mi s-a părut că ţipă. Nu ştiam ce să spun sau ce să fac, dar ştiam că trebuie să ajung la ea. Chiar şi cu tocuri, l-am depăşit pe paznic, alergând cât de repede puteam.

Singurele gânduri care îmi treceau prin cap erau cât de mult mă înşelasem în privinţa atâtor lucruri, cât de arţăgoasă fusesem cu ea când voisem să mi se facă pe plac. Şi eram sigură că ştia că o iubesc, dar trebuia să i-o mai spun o dată.

În faţa aripii spitalului, mătuşa May stătea lângă doamna Marlee,

care părea cufundată în rugăciune. Din fericire, nu l-am văzut pe Osten, dar Kaden se străduia atât de mult să pară curajos. Şi Lady Brice era acolo, plimbându-se pe margine, dar tata întrupa adevărata teamă a momentului.

Se ţinea de generalul Leger, agăţându-se disperat de el şi înfigându-şi degetele în spatele uniformei lui. Plângea nestânjenit, iar eu nu mai auzisem până atunci un sunet atât de dureros. Speram să nu mai aud niciodată.

— Nu pot să o pierd. Nu ştiu… Eu nu…

Generalul Leger l-a apucat de umeri.

— Nu vă gândiţi acum la asta. Trebuie să credem că o să fie bine. Şi trebuie să vă gândiţi la copii.

Tata a dat din cap, dar eu îmi dădeam seama că nu era prea sigur că poate să o facă.

— Tati? am strigat eu, cu o voce spartă.

S-a întors spre mine, cu braţele deschise. M-am repezit spre el şi l-am strâns cu putere. Mi-am permis să plâng, fără să mă gândesc la mândrie.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu, scumpo. Cred că şocul plecării lui Ahren a fost prea mult. Cei din familia ei au probleme cu inima şi, în ultima vreme, a fost extrem de agitată.

Vocea i s-a schimbat, iar eu mi-am dat seama că nu mai vorbeşte cu mine.

— Ar fi trebuit să o oblig să se odihnească mai mult. Ar fi trebuit să-i cer mai puţine. A făcut totul pentru mine.

Generalul Leger l-a apucat de braţ.

— Ştiţi cât este de încăpăţânată, a spus el cu blândeţe. Chiar credeţi că v-ar fi lăsat să îi încetiniţi ritmul?

Amândoi au zâmbit trist.

Tata a încuviinţat din cap.

— Bine, deci acum aşteptăm.

Generalul Leger i-a dat drumul.

— Trebuie să mă duc acasă şi să-i spun lui Lucy şi să aduc haine curate. Dacă nu aţi făcut-o deja, o sun eu pe mama reginei.

Tata a oftat.

— Nici măcar nu m-am gândit la asta.

— Mă ocup eu. Şi revin într-o oră. Sunt aici, indiferent de ce aveţi nevoie.

Tata mi-a dat drumul şi l-a mai îmbrăţişat o dată pe generalul Leger.

— Mulţumesc!

M-am îndepărtat şi m-am dus să stau lângă uşă. Mă întrebam dacă mama simţea că sunt aproape. Eram atât de furioasă! Pe toată lumea şi pe mine. Dacă oamenii nu ar fi cerut atât de multe sau dacă eu aş fi

făcut mai multe… Nu eram pregătită să-mi pierd mama.

Mă tot gândeam că nu pot să trăiesc pentru alţi oameni, că iubirea nu era decât un lanţ. Şi poate că era, dar, Dumnezeu mi-era martor, aveam nevoie de lanţul acela. Mi-am permis să simt povara plecării lui Ahren, greutatea grijilor tatei şi, cel mai important, grija faţă de viaţa mamei mele, care atârna de-un fir de păr. Toate lucrurile acestea nu mă făceau mai slabă; mă ajutau să fiu cu picioarele pe pământ. Nu aveam de gând să mai fug de ele.

M-am întors la sunetul unor paşi, conştientă că se apropie un grup de oameni. M-am simţit umilă şi mişcată până peste poate când i-am văzut pe toţi cei Aleşi venind de după colţ.

Kile s-a uitat la mine.

— Am venit să ne rugăm, a spus.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi şi am încuviinţat din cap. Băieţii s-au împrăştiat, unii sprijinindu-se într-un colţ, iar alţii cocoţându-se pe bănci. Şi-au plecat sau şi-au ridicat capetele, pentru mama. Îmi tulburaseră atât de mult viaţa… şi eram bucuroasă că o făcuseră.

Hale îşi ţinea pumnul la gură şi se legăna nervos. Ean, aşa cum mă aşteptam, era foarte calm şi concentrat, cu braţele încrucişate. Henri stătea aplecat în faţă pe bancă, cu buclele căzându-i peste ochi; iar eu mă bucuram să văd că, deşi nu era nevoit să vină, Erik stătea lângă el.

Kile a găsit-o pe mama lui şi s-au îmbrăţişat. De fapt, Kile avea lacrimi în ochi pentru mama mea şi, în mod ciudat, grija lui m-a făcut să mă simt mai puternică.

Mi-am mutat privirea de la el la ceilalţi băieţi rămaşi şi m-am gândit din nou că fiecare dintre ei îmi devenise drag în felul lui… şi apoi m-am uitat la tata. Era roşu la faţă de atâta plâns, costumul îi era şifonat, iar eu vedeam durerea în fiecare fibră a trupului său, îngrozit de gândul că soţia lui ar fi putut să moară.

Nu cu mult timp în urmă, se aflase în locul meu, iar chipul mamei fusese doar unul dintre multele din lumea lui. Şi, în ciuda tuturor impedimentelor şi a timpului scurs, încă se iubeau profund.

Se vedea în toate, începând cu încăperea pe care o împărţeau şi modul în care îşi făceau griji unul pentru celălalt şi până la felul în care păreau incapabili să nu flirteze unul cu celălalt, chiar şi după atâţia ani de căsnicie.

Dacă în urmă cu o lună mi-ar fi spus cineva că aş fi putut şi eu să mă gândesc la posibilitatea asta, mi-aş fi dat ochii peste cap şi aş fi plecat. Acum? Ei bine, nu mi se mai părea o chestie atât de improbabilă. Nu mă aşteptam să găsesc o iubire ca a părinţilor mei sau măcar ce găsise Ahren alături de Camille. Dar… poate că aş fi putut să găsesc *ceva.* Poate că aveam să întâlnesc o persoană care să mai vrea să mă sărute şi când îmi curgea nasul sau să-mi maseze umerii după o zi lungă de întâlniri. Poate că aş fi putut să găsesc pe

cineva care să nu pară atât de înfricoşător, pe care să îl pot lăsa în mod firesc să treacă dincolo de zidurile pe care le ridicasem în jurul meu. Însă, chiar şi aşa, poate că aş fi cerut prea mult.

În orice caz, acum nu puteam să pierd timpul. Ştiam că, pentru mine – pentru familia mea –, trebuia să termin Alegerea.

Şi, la final, aveam să port un inel pe deget.

Mulţumiri

Mulţumiri speciale pentru:

Tine, pentru că eşti o persoană grozavă în general, dar în special pentru că te-ai apucat de citit a patra carte, când credeai că vor fi doar trei.

Callaway, pentru tot, dar mai ales pentru că ai spălat vasele şi ai făcut calculele, ca să nu fiu eu nevoită să le fac.

Guyden şi Zuzu, pentru că sunteţi cei mai drăguţi copii, dar mai ales pentru că mă strângeţi în braţe când am o zi proastă.

Mama, tata şi Jody, pentru toate încurajările voastre, dar în special pentru că sunteţi la fel de ciudaţi ca mine.

Mimi, Papa şi Chris, pentru că m-aţi sprijinit, dar mai ales pentru că aţi avut grijă de copii în vacanţa de Crăciun, ca să pot să dorm.

Elana, pentru că eşti un agent cu adevărat incredibil, dar mai ales pentru că mă faci să simt că, dacă cineva ar vrea să îmi arunce în faţă o plăcintă, l-ai placa pentru mine.

Erica, pentru că eşti un editor foarte talentat, dar mai ales pentru că m-ai lăsat să te sun cam de optsprezece ori pe săptămână, fără să te plângi.

Olivia, Christina, Kara, Stephanie, Erin, Alison, Jon şi un milion de alţi oameni de la HarperTeen, pentru că sunteţi nişte oameni deosebiţi, dar îndeosebi pentru că îmi faceţi viaţa mai uşoară, chiar dacă nu ne vedem niciodată.

Dumnezeu, pentru că este Dumnezeu, dar mai ales pentru că a creat o lume unde există pisici care poartă papioane.

Şi toţi ceilalţi pe care i-am uitat – fără îndoială, o mulţime de oameni –, pentru că, în general, sunt uitucă, dar mai cu seamă pentru că acum sunt atât de obosită, încât scriu aceste rânduri cu ochii închişi.

Vă iubesc pe toţi!

Cu optsprezece ani în urmă, America Singer a participat la Alegere și a câștigat inima prințului Maxon.
Acum a venit vremea ca și prințesa Eadlyn să aibă propria Alegere. Eadlyn nu se așteaptă ca Alegerea ei să fie ca povestea de dragoste a părinților săi... dar, când începe competiția, descoperă că poate nu e chiar atât de greu să își găsească propriul basm cu Făt-Frumos.

„Un roman amuzant și alert, care împletește cu măiestrie suspansul și extazul poveștilor de dragoste abia înmugurite cu o sensibilitate nouă și modernă... Rezultatul este o lectură plăcută și captivantă, care reușește să fie inocentă, dar în același timp ingenioasă, amuzantă și seducătoare."
www.commonsensemedia.org

„Cititorii vor fi încântați să vadă ritualurile de curtare prin ochii lui Eadlyn, incidentele din timpul întâlnirilor cu pretendenții ei și cum au evoluat lucrurile în cele două decenii care s-au scurs de la ultima Alegere."
School Library Journal

ÎN ACEEAȘI SERIE:

LEDA EDGE

Imaginea copertei
© 2015 by gustavo marx/melge feis feps, inc.

ISBN: 978-606-793-316-1

www.edituracorint.ro